

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\von_Daniken_Erich-Posolstvo_z_vesmíru_SK.pdb

PDB Name: Daniken Erich-Posolstvo z vesmi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.4.2007
Modification Date: 30.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Erich von Däniken
Posolstvo z vesmíru

REMEDIUM

1. ZLATO BOHOV

Vlastnícky doklad Juana Moricza • V jaskyniach pod Ekvádorom • Siene ako letecký kryt, 240 m pod zemou • Lúče neznámeho pôvodu • Zoologická záhrada neusporiadanosti • Kovová knižnica • Prvé písmo ľudstva? • Amulet zo strednej doby kamennej • Kamenná platňa s dinosauirom • Prvá kupolovitá stavba všetkých čias • Strážené divokými Indiánmi • Prvá správa o zlatom poklade pátra Crespiho v Cuenke • Zlaté plastiky rozprávajú • Hady, symboly kozmonautiky? • Chybné vedecké výklady • Pyramídy mali tých istých konštruktérov • Veda napráva omyl: Inkovia mali písmo • Tri zlaté modely lietadiel • Zlatá guľa z Cuenky a jej matrice v Istanbule • Zmätený poštový systém Inkov • Zlaté majstrovské dielo s bombou • Čo si myslí vedec o zlatých pokladoch: najväčší nález od objavenia Tróje! • Prečo v Ekvádore nemajú na výskum • Senzačný objav v Peru v roku 1971: jaskyňa s dverami z kameňa s hmotnosťou niekoľkých ton • Čo Pizarro nenašiel • Jaskyne: obydlie praotca ľudstva a zlaté trezory • Otázky!

Pokladám to za najneuveriteľnejšiu a najnepravdepodobnejšiu udalosť tohto storočia.

Mohlo by to byť science-fiction, keby som to neuveriteľné sám nevidel a nefotografoval.

To, čo som videl, nie je ani sen, ani fantázia, je to skutočnosť.

Hlboko pod juhoamerickou pevninou sa nachádza gigantický tunelový systém, dlhý niekoľko tisíc kilometrov, ktorý kedysi ktosi vybudoval. V Peru a Ekvádore ich už stovky prešli a zmerali. Je to však iba začiatok a svet o tom nič nevie.

21. júla 1969 Argentínčan Juan Moricz uložil u notára Dr. Gustáva Falconiho v Guayaquile právoplatnú listinu, podpísanú niekoľkými svedkami, ktorá potvrdzuje, že je objaviteľom tunelového systému. Tento dokument, napísaný v španielčine, som si dal preložiť jednému z tlmočníkov OSN.

Jeho najdôležitejšie časti teraz uvádzam na začiatku správy o neuveriteľnom.

Ja, Juan Moricz, argentínsky štátny príslušník, narodený v Maďarsku, pas č. 4 361 689 som objavil vo východnej oblasti provincie Morona-Santiago, na území Republiky Ekvádor, drahocenné predmety s vysokou kultúrnou a historickou hodnotou pre ľudstvo. Sú to hlavne kovové platne; obsahujú pravdepodobne historický prehľad nejakej stratenej civilizácie, o ktorej ľudstvo nemalo doteraz ani tušenie, ani dôkazy. Predmety sa nachádzajú v rozličných jaskyniach a sú rozličného druhu. Objav sa mi podaril za priaznivých okolností...

Ako vedec sa zaoberám folkloristickými, etnologickými a lingvistickými hľadiskami ekvádorských kmeňov...

Predmety, ktoré som našiel, majú tieto zvláštnosti:

1. Predmety z kameňa a kovu rozličných veľkostí a farieb.

2. Kovové tabule (listy) s vyrytými značkami a písmom. Ide pritom o ozajstnú kovovú knižnicu, ktorá obsahuje súhrn dejín ľudstva, pôvod človeka na Zemi a poznatky o zničenej civilizácii.

Skutočnosť, že som tieto popísané kovové platne a ostatné predmety objavil, ma podľa čl. 665 občianskeho zákona oprávňuje stať sa ich zákonným vlastníkom.

Pretože však podľa môjho presvedčenia ide o predmety nepredstaviteľnej kultúrnej hodnoty, ktoré som našiel na vlastnom pozemku, odvolávam sa na čl. 666, podľa ktorého mnou objavené bohatstvo zostáva síce v mojom osobnom vlastníctve, ale bude pod štátnou kontrolou.

Prosím Vás, vážený pán prezident republiky, aby ste vymenovali vedeckú komisiu, ktorá moje oznámenie preskúma a určí hodnotu nálezů...

Tejto komisii ukážem presnú zemepisnú polohu a miesto vchodu, ako aj predmety, ktoré som tam doteraz objavil...

Moricz počas svojich výskumných prác, pri ktorých mu boli dobrými pomocníkmi a obratnými sprostredkovateľmi peruánski Indiáni s ich

kmeňovými príslušníkmi, narazil v júni 1965 na podzemné chodby. Svojou povahou opatrný a ako vedec skeptický tri roky mlčal. Až keď prešiel veľa kilometrov podzemných štôlní a našiel pozoruhodné predmety, vyžiadaval si roku 1968 prijatie u prezidenta Velasca Ibarru. Lenže prezident krajiny, v ktorej takmer všetkých jeho predchodcov zvrhli v povstaniach ešte pred uplynutím funkčného obdobia, nemal čas pre jednotlivca a jeho hlásenie o nesmiernom nálezě.

Palácovi päťolízaci usúdili, že nedisciplinovaný archeológ je síce veľmi milý, a po dlhom čakaní ho aj ubezpečili, že ho pán prezident prijme o niekoľko mesiacov. A tak Moricz dostal termín až na rok 1969. Rozhorčený zaliezol do svojho podzemného labyrintu.

S Juanom Moriczom som sa stretol 4. marca 1972.

Jeho právnik Dr. Matheus Pena z Guayaquilu sa ho dva dni pokúšal niekde zastihnúť telegramami a telefónom. Priznáva sa, že som sa dosť nervózne usadil v kancelárii, kde som mal čo čítať. Podľa všetkých opisov bol Moricz ťažko prístupný človek a prejavoval hlbokú nedôveru ku každému, kto mal niečo spoločné s písaním. Jeden telegram ho zastihol. Poznal moje knihy! „S vami sa pohovárať!“ vyhlásil.

V noci na 4. marca tu stál dohneda opálený, svalnatý, sivovlasý muž medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou. Patrí k ľuďom, na ktorých treba hovoriť, sami toho veľa nenahovoria. Moje naliehavé otázky ho rozveselili. Pomaly začal vecne a plasticky rozprávať o „svojich“ jaskyniach.

„Ale to neexistuje!“ zvolal som.

„A predsa je to pravda!“ povedal advokát Pena. „Sám som to všetko videl!“

Moricz ma pozval na prehliadku jaskýň. Moricz, Dr. Pena, Franz Seiner (môj sprievodca na ceste) a ja sme nastúpili do terénneho auta. Počas 24-hodinovej jazdy k cieľu sme sa striedali za volantom. Skôr, ako sme vošli do jaskýň, dožičili sme si výdatný spánok. A keď sa na rannom nebi ohlásil horúci deň, začalo sa naše dobrodružstvo, najväčšie v mojom živote.

V provincii Morona-Santiago, v trojuholníku Gualaquiza - S. Antonio - Yauli, v kraji obývanom Indiánmi nepriateľsky naladenými voči cudzincom, je v skale vytesaný vchod, široký ako vráta na stodole. Krok za krokom sa denné svetlo náhle zmenilo na najčernejšiu tmú. Popri hlavách nám preletovali vtáky, bolo cítiť závan vzduchu. Sklonili sme hlavy. Zažiarili reflektory na prilbách a vreckové baterky. Pred nami otvorila svoj pažerák vstupná šachta. Klžeme sa po lanovom kladkostroji dolu na prvú plošinu do hĺbky 80 metrov, odtiaľ ešte dvakrát po 80 metroch dolu a dolu. Začína sa pochod do tisíc rokov starého umelého podsvetia cudzej, neznámej rasy.

Podzemné chodby sú napospol pravouhlé, raz úzke, inokedy široké, steny sú hladké, často akoby vyhladené, strop rovný, potiahnutý akousi glazúrou. To nie sú chodby, ktoré vznikli prirodzenou cestou - tak vyzerajú dnešné letecké kryty.

Keď som skúšal a ohmatával steny, začal som sa srdečne smiať. Ozvena mi smiech vracala z tunela. Moricz mi posvietil do tváre:

„Čo je? Stalo sa niečo?“

„Chcel by som tu teraz vidieť archeológa, ktorý mi vysvetlí, ako túto prácu uskutočnili kamennými pästnými klinmi!“

Moje pochybnosti o realite týchto skutočností zmizli a naplnil ma pocit veľkého šťastia. „Chodby, ako je tá, ktorou práve ideme,“ tvrdí Moricz, „sa ťahajú pod Ekvádorom a Peru v dĺžke stoviek kilometrov.“

„Teraz zahne doprava!“ volá Moricz.

Stojíme pri vchode do siene, veľkej ako hangár pre Jumbo-Jet. Mohla by to byť dajaká rozdeľovňa alebo sklad materiálu, myslím si. Tu sa končia, vlastne začínajú chodby rozbiehajúce sa na rozličné smery. Kompas, na ktorom chcem zistiť kam, štrajkuje. Zatrasiem ním, ale ručička sa nepohne. Moricz ma pozoruje:

„To nepomôže. Tu dolu je žiarenie, ktoré znemožňuje orientáciu podľa kompasu. Nerozumiem žiareniu, len ho pozorujem. To je práca pre fyzikov.“

Na prahu jednej z bočných chodieb leží kostra, je taká čistá, ako keby ju anatóm pripravil na poučenie svojich študentov a posypal ju zlatým prachom. Kosti svietia vo svetle reflektorov ako rýdze zlato.

Moricz nás žiada, aby sme zhasli svetlá a šli pomaly za ním. Je ticho. Počujem naše kroky, náš dych a šelest vtákov, na ktorých si človek rýchlo zvykne. Tma je černejšia ako noc.

„Rozsvieťte!“ zvolá Moricz.

Stojíme ohromení a očarení v obrovskej sieni. Moricz, pyšný objaviteľ, pripravil svoj zlatý kliniec práve tak dobre ako obyvatelia Bruselu, ktorí podobným trikom zoznamujú cudzincov so svojim osvetleným Grand' Place, azda najkrajším na svete.

Táto bezmenná sieň, do ktorej vedie siedma chodba, má stiesňujúcu výšku, stuhnutú krásu a ušľachtilé proporcie. Dozvedáme sa, že jej pôdorys má 110 x 130 m. Napadne mi, že to sú takmer rozmery slnečnej pyramídy v Teotihuacane, ani tam ani tu nikto nevie, kto boli stavitelia, vynikajúci technici.

Uprostred siene stojí stôl.

Je to stôl?

Pravdepodobne, lebo pozdĺž neho stojí sedem stoličiek.

Sú to stoličky?

Asi sú to stoličky.

Z kameňa?

Nie, nevyžarujú kamenný chlad.

Z dreva?

Určite nie. Drevo by si po tisícročiach nezachovalo takú stabilitu.

Sú z kovu?

Myslím, že nie. Na dotyk pôsobia dojmom, ako keby boli z temperovanej umelej hmoty, ale sú ťažké a tvrdé ako oceľ. Za stoličkami stoja zvieratá; jaštery, slony, levy, krokodíly, jaguáry, ťavy, medvede, opice, bizóny, vlky - ležú tu

jašterice, slimáky, raky. Ako odliate do foriem, zoradujú sa vedľa seba nenútené a priateľsky. Nie v pároch, ako pri znázorňovaní zvierat v arche Noemovej. Nie tak, ako by chceli zoológovia - podľa pôvodu a druhu. Nie tak, ako by to chcela biológia - v poradí prirodzeného vývoja.

Je to zoologická záhrada neusporiadanej a jej zvieratá sú z rýdzeho zlata.

V sieni je aj poklad najvzácnejší, kovová knižnica, o ktorej sa hovorí v notárskom doklade a ktorú som si nijako nevedel predstaviť.

Oproti zoologickej záhrade, vľavo za konferenčným stolom, stojí knižnica z kovových platní. Sú to jednak platne, jednak milimeter tenké kovové fólie, ktoré majú zväčša rozmery 96 x 48 cm. Po dlhom kritickom pozorovaní ostáva pre mňa záhadou, aký materiál môže mať takú pevnosť, ktorá umožňuje takým tenkým a takým veľkým fóliám stáť. Stoja totiž vedľa seba ako zviazané listy obrovského foliantu.

Každá tabuľa je popísaná, má značku, je rovnomerne vytlačená akoby strojom. Moriczovi sa zatiaľ nepodarilo zrátať stránky svojej kovovej knižnice. Prijímam jeho odhad, že ich môže byť niekoľko tisíc.

Písmo na kovových platniach je neznáme, som však presvedčený, že vzhľadom na množstvo porovnávacích možností sa dá relatívne rýchlo rozlúštiť, ak sa príslušní vedci dozvedia o existencii tohto unikátu.

Nech bol autorom a tvorcom tejto knižnice ktokoľvek, tento veľký neznámy a jeho pomocníci ovládali nielen techniku zhotovenia kovovej fólie v takom množstve „na mieru“ - toto dielo je tu -, ale poznal aj písmo, ktorým chcel bytostiam vo vzdialenej budúcnosti oznámiť niečo dôležité. Túto kovovú knižnicu vyrobili tak, aby pretrvala veku, aby

zostala naveky čitateľná. Ukáže sa, či naša prítomnosť má skutočne záujem o to, aby sa toto obrovské tajomstvo odhalilo.

Záleží jej vôbec na rozlúštení prastareho diela, ktoré by mohlo vyniesť na svetlo pravdy, schopné postaviť celkom na hlavu ten krásny, ale zároveň taký pochybný svetový poriadok?

Neboja sa napokon predstavitelia všetkých náboženstiev odhalením, ktoré by mohli nahradiť vieru o stvorení poznatkami o stvorení?

Chce vôbec človek vziať na vedomie, že história jeho pôvodu bola celkom iná, ako je zbožná rozprávka, ktorú mu naočkovali? Hľadajú prehistorici naozaj, usilovne a bez klapiek na očiach skutočnú pravdu?

Nikto nerád padá z mrakodrapu, ktorý si sám postavil.

Steny a chodby tunelového systému sú holé. Nie sú tam nijaké maľby ako v hlbokých hrobkách v Údolí kráľov pri Luxore, nijaké reliéfy, aké nájdeme v prehistorických jaskyniach na všetkých miestach sveta. Zato sú tu kamenné figúrky, o ktoré sa potkýname na každom kroku.

Moricz má 12 cm vysoký a 6 cm široký kamenný amulet. Na jeho prednej strane je postava so šesťhranným trupom a guľatou hlavou, akoby vyrytou detskou rukou. Figúrka drží v pravej ruke mesiac, v ľavej slnko. V poriadku, nie je to nič prekvapujúce. Ale stojí pevne, oboma nohami na guľatej zemeguli! Nie je to jednoznačný dôkaz, že už v čase, keď do kameňa vyryli prvú primitívnu kresbu, prinajmenšom elita našich najranejších predkov vedela, že žijeme na guľi?

Zadná strana je označená polmesiacom a žiariacim slnkom. Vidí sa mi nepochybné, že tento amulet, objavený v jaskyniach, je dôkazom toho, že tunelový systém existoval už v strednej dobe kamennej (9000-4000 pred n. l.).

Na kamennej platni vysokej 29 cm a širokej 53 cm je vyryté zviera. Domnievam sa, že predstavuje dinosaura: tento druh vymretých pravekých zvierat sa po zemi pohyboval pomocou dlhých zadných nôh, ako to znázorňuje rytina. Obrovský vzrast (dinosauři boli až 20 m dlhé) sa dá vycítiť aj v skrátanom prevedení ťažkého tela. Aj nohy s tromi prstami potvrdzujú moju domnienku. Ak moje určenie tejto kresby „sedí“, potom to začína byť veľmi, preveľmi záhadné. Tieto vyhynuté plazy žili na Zemi v období vrchnej kriedy, čiže pred 135 miliónmi rokov, keď dnešné kontinenty nadobúdali svoju podobu. Neodvážim sa o

tom ďalej uvažovať. Len si v tejto súvislosti kladiem otázku: Ktorý mysliaci tvor videl živého dinosaura?

Pred nami leží kostra človeka vytesaná z jedného kusa kameňa. Narátam 10 párov rebier. Existovali azda kedysi anatómovia, ktorí pitvali telo pre sochárov? Wilhelm Conrad Röntgen objavil „nový druh lúčov“, ktoré označil ako lúče X, až v roku 1895!

V jednej kancelárii, pardon, v jednej štvorcovej kamennej sieni mi Moricz ukazuje kopulu. Okolo jej základne sú ako strážcovia zoradené figúry s tmavými tvármi, na ktorých trónia špicaté klobúky. V rukách majú predmety podobajúce sa na oštepky, pripravené na obranu. Nad kopulou sa vznášajú, lietajú postavy. Za „románskym“ vchodom do kopuly vzhľadom na svetle baterky skrčenú kosť. To ma nešokuje, šokuje ma tento model kupolovitej stavby.

Kupolovitú stavbu po prvý raz našiel Heinrich Schliemann, keď v rokoch 1874 - 1876 objavil hrad a mesto Mykény v severovýchodnej časti Peloponézu.

wmmmmJm

Anatomicky presne vytesaná kostra do kameňa, Odkiaľ čerpal sochor svoje poznatky? Röntgen je známy iba od roku 1895!

Kupolu mali postaviť Achájci koncom 14. storočia pred n. l. V škole som sa dokonca učil, že Panteón v Ríme, postavený v rokoch 120 až 125 pred n. l. za Hadriánovej vlády, mal byť prvou kupulovitou stavbou. Túto kamennú prácu teda pokladám za najstarší model tejto stavby.

Na kamennom podstavci sedí šašo s nosom ako guľa. Malý chlapík pyšne nesie prilbu, ktorá mu zakrýva uši. Na ušiach má slúchadlá ako u našich telefónov. Na čele prilby je prilepené guľaté puzdro s priemerom 5 cm a hrubé 1 cm, má 15 otvorov, ktoré môžu slúžiť ako zásuvky. Okolo krku sa mu hompáľa článková reťaz, na nej visí puzdro s otvormi podobajúcimi sa na číselník našich telefónov. Aj jeho oblek je pozoruhodný - sú v ňom náznaky príslušenstva oblekov kozmonautov s rukavicami, prsty v nich sú dobre chránené pred nebezpečnými kontaktmi.

Okridlenému materskému tvorovi, ktorému medzi rukami kľáči šikmooké dieťa s cyklistickou prilbou, by som nevenoval nijakú pozornosť, keby som nevidel takú istú figúru, pravda hlinenú, pri návšteve Amerického múzea v Madride. O týchto jaskyniach a ich pokladoch by sa dali napísať knihy. Aj sa napíšu! Potom sa v nich bude okrem mnohého iného hovoriť aj o kamenárskych dielach vysokých dva metre, ktoré predstavujú tvory s trom a siedmimi hlavami, o trojuholníkových platniach s písmom pripomínajúcim prvé pokusy žiaka v písaní, o kockách, na ktorých na šiestich plochách sú zobrazené geometrické obrazce, o plochom kúsku mastenca dlhom 114 cm a širokom 24 cm, ohnutom ako bumerang a posiatom hviezdami...

Nikto nevie, kto vybudoval tunely, nikto nepozná sochárov, ktorí tam uložili svoje diela. Iba jedno sa mi vidí jasné. Konštruktéri jaskýň neboli súčasne kamenármi, účelné, jednoduché chodby „hovoria“ proti dekoratívnym požiadavkám. Možno klenuté podzemné pivnice ukazovali prominentným osobám a možno to, čo videli a počuli, stvárnilo v kameni a uložili v hĺbinách...

Vchod k podzemnému trezoru ľudskej histórie až dosiaľ pozná iba niekoľko dôveryhodných osôb a strážia ho divokí Indiáni. Nevidení Indiáni číhajú v húštinách a sledujú každý pohyb niekoho cudzieho. Náčelník strážcov jaskýň a jeho traja príslušníci, ktorí udržiavajú príležitostný kontakt s civilizáciou, prijali Moricza ako priateľa, čiže ako priateľa celého kmeňa.

Raz do roka, 21. marca, na začiatku jari, náčelník sám zostúpi do podzemia až k prvej plošine, aby tam vykonal rituálne modlitby. Na oboch líkach má také isté znaky, aké sú vyznačené na skalách pri vchode do tunela. Kmeň strážcov jaskýň aj dnes vyrába masky a rezby „ľudí s dlhými nosmi“ (plynové masky?) a ako mi oznámil Moricz, rozprávajú si o hrdinských činoch „lietajúcich bytostí“, ktoré kedysi prišli z neba. Ale Indiánov ani darmi ani sľubmi nemožno prinútiť, aby s nami šli do jaskýň.

Klaun, božstvo, alebo kozmonauti? Postáva vybavená takými technickými prostriedkami, že musela patiť ku kozmickej posádke. Mikrofóny. kontakty na prilbe - čo to má znamenať?

Tuto bytost- matku s křidly 7. hlíny - najdeme v ekvádorskej jaskyni, ale aj v madridskom Americkom múzeu.

„Nie,“ vysvetľujú Moriczovi, „tam dolu žijú duchovia!“ Je veľmi zaujímavé, že indiánsky náčelník z času na čas zlatom vyrovnáva dlžoby, ktoré majú v civilizovanom svete, alebo priateľom, ktorí kmeňu preukázali dajakú službu, daruje drahocenné zlaté predmety z ich dávnej minulosti.

Počas nášho pochodu mi Moricz veľakrát bránil fotografovať. Vždy mal dajakú zámienku. Raz to boli lúče, ktoré aj tak zničia negatív, inokedy zasa bleskové svetlo by mohlo poškodiť knižnicu. Spočiatku som nevedel pochopiť dôvody. Až po niekoľkohodinovom pobyte v podsvetí som prišiel na zmysel zvláštneho Moriczovho správania. Človek sa nemôže zbaviť pocitu, že ho niekto ustavične pozoruje, že by

mohol zničiť dajaké kúzlo a spôsobiť pohromu. Zatvorili by sa východy? Zapálilo by bleskové svetlo nejaký synchronizovaný laserový lúč? Už nikdy neuvidíme denné svetlo? Pochabé úvahy mužov, ktorí by chceli prísť veciam na koreň? Možno. Kto to tam dole zažil, pochopí podobné absurdné myšlienky. Iba modernými technickými pomôckami sa dá preveriť, či tu hrozí nejaké nebezpečenstvo.

Keď som pred sebou videl tú kopu zlata, ešte raz som poprosil, aby som si mohol urobiť len jednu jedinou snímku. Opäť ma odmietli: museli by sa zlaté kusy z kopy povyberať, to by mohlo narobiť hluk a ten by mohol ako lavína uvoľniť kamene zo stropu. Moricz pozoroval môj hnev a smial sa:

„Ešte dostaneš pred kameru dosť zlata, len nie v takom množstve. Spokojný?“

Dnes viem, že najväčší zlatý poklad z tmavých jaskýň nie je ani v jednom juhoamerickom múzeu. Leží v zadnom dvore kostola chudobných Maria Auxiliadora v Cuenke v Ekvádore, v pútnickom kostole 2 550 m nad morom.

Páter Carlo Crespi nahromadil neoceniteľné skvosty, a to len podľa ceny rýdzeho zlata. Žije tu v Cuenke už 45 rokov. Má povest' spoľahlivého priateľa Indiánov, ktorí mu v predošlých desaťročiach darovali a aj dnes dávajú najcennejšie zlaté a strieborné umelecké diela, ktoré kus za kusom vyťahujú zo svojich úkrytov.

Vopred ma varovali: páter je vtipkár, rád si so svojich návštevníkov vystrelí. Rýchlo to skúsil aj u mňa. Celkom vážne mi ukázal predmet, ktorý bol nesporne spodkom žehličky, a povedal: „Pozrite sa, to je dôkaz, že už panovníci Inkov si dávali žehliť nohavice!“ Smiali sme sa a Crespi, ktorý ani okom nemihol, nás viedol po svojej klenotnici. V prvej miestnosti boli kamenárske práce, v druhej ležia výrobky Inkov zo zlata, striebra, medi a mosadze. V tretej uschováva zlatý poklad, ktorý ukazuje nerád a zriedka. Cuenca má „Zlaté múzeum“, ale s Crespiho pokladmi nemôže súťažiť. Preto ak sa ďalej bude hovoriť o zlate, o rýdzom zlate, treba to v každom prípade chápať doslovne.

Nádherná stéla, 52 cm vysoká, 14 cm široká a 9 cm hrubá. V 56 štvorcoch je „vyrazených“ 56 rozličných znakov. Na fóliách v kovovej knižnici vo veľkej sieni som videl rovnaké písmená. Tvorca tejto stély zo zlata ovládal nejaký kód (abecedu?) z 56 písmen alebo symbolov, ktoré boli zoradené do písma. Je to tým pozoruhodnejšie, že sa až doteraz tvrdí, že juhoamerické kultúry (Inkovia, Mayovia atď.) nemali nijaké písmo založené na abecede.

„Videl si túto dámu?“ volá Moricz.

Je 32 cm vysoká, samozrejme z rýdzeho zlata. Má hlavu z dvoch prekrývajúcich sa trojuholníkov, na ich stranách akoby boli privarené krídla. Z uší jej vyrastajú pokrútené káble, iste to nie je nijaký klenot, lebo náušnice sú zachytené v ušných lalôčikoch.

Dáma má správne, hoci trojuholníkové proporcie, dobre tvarované prsia a rozkročené nohy. Že nemá nijaké plecia, to jej neuberá na kráse. Zato nosí elegantné dlhé nohavice. Nad hlavou sa jej vznáša guľa a mne sa zdá, že i hviezdy vyryté vedľa jej laktov ukazujú na jej pôvod. Hviezda minulej epochy? Dievča z hviezd? Je tu aj zlatý disk s priemerom 22 cm. Nemôže ísť o ochranný štít, ako by ho archeológovia zapisali do katalógu. Je príliš ťažký a na zadnej hladkej strane nemá nijaké držadlo. Domnievam sa, že i tento disk bol nosičom správ. Dve štylizované, ale neuveriteľne verne zobrazené spermie, dve usmievajúce sa slnká, kosáčik ubúdajúceho mesiaca, veľká hviezda, dve štylizované trojuholníkové ľudské tváre. Uprostred sú body, ktoré vo svojom usporiadaní poskytujú pozorovateľovi estetické uspokojenie. Pravdepodobne chceli oznámiť niečo viac a niečo iné, než len zapôsobiť.

Páter Crespi vlečie pred kameru ťažkú zlatú platňu.

„Toto je, mladý priateľu, niečo zvláštne pre vás. Tento kus pochádza z čias pred potopou...!“ Upreto na mňa hľadia tri tváre, ktoré predkladajú vysokú platňu s akýmiś kresbami. Páry očí sú také podobné, ako keby hľadeli cez okuliare. Ľavé horné monštrum ukazuje guľu, práve trčí od hlavy po päty v akomsi po stranách znitovanom obleku a na hlave pyšne nesie trojhramnú hviezdu. Nad tabuľou s kresbami sa vznášajú dve gule zasadené v krídlach. Čo tie monštra predstavujú? Niečo ako morzeovku -bodky, čiarky, volanie o pomoc? Elektrickú rozvodnú dosku alebo iné elektrické zariadenie? Všetko je možné, ale mám taký pocit, že na tejto

tabuli nie je nijaké písmo, skôr technické analógie... A pochádzajú z čias pred potopou, ako vraví páter Crespi, ktorého Vatikán uvoľnil na archeologické výskumy.

Čestné slovo. Pri pohľade na poklady na zadnom dvore kostola Maria Auxiliadora sa človek musí poriadne ovládať, aby nepodľahol zlatému opojeniu! Lenže nebolo to množstvo zlata, ktoré ma vzrušovalo. Na stovkách zlatých platní svietili vyobrazenia hviezd, mesiacov, slnka... a hadov, ktoré sú nepochybne symbolmi kozmických letov.

Vyťahujem niektoré zvlášť fotogénne exempláre týchto kresieb z údajne nezvestného dedičstva Inkov, ktorí dobre poznali znamenie hada a vedeli ho majstrovsky uviesť do súvislosti s ich panovníkom - „Synom Slnka“.

Zlatý reliéf s pyramídou. Strmé steny vrúbia hady. Sú tam dve slnká, dve postavy astronautov, dve zvieratá podobajúce sa na jeleňov a krúžky s bodkami. Označuje ich súčet počet astronautov pochovaných v pyramídach? A ešte jedna zlatá platňa s pyramídou. Dva jaguáry, symbol sily, šplhajú sa hore po stenách. Na úpätí pyramídy je jasne zreteľné akési písmo, vpravo a vľavo od neho slony, ktoré žili v Južnej Amerike asi pred 12 000 rokmi, keď údajne ešte neexistovala nijaká kultúra. A hady sú opäť raz tam, kam patria - na oblohe.

Nikto nepoprie, že hady a draky majú vo všetkých mýtoch o stvorení sveta svoje stále miesto. Prírodovedecká pracovníčka Dr. Irene Sängarová-Bredtová, ktorá pracovala ako inžinierka v leteckom a kozmickom priemysle, sa vo svojom diele Nevyríšené záhady stvorenia zaoberá otázkou: „Prečo dračí motív hrá takú veľkú úlohu vo figurálnych vyobrazeniach a mýtoch starých národov Číňanov, Indov, Babyloncov, Egypťanov, Židov, Germánov a Mayov?“ Vo svojej odpovedi naznačuje pravdepodobnosť, že dračie a hadie symboly musia mať nejakú súvislosť so stvorením a vesmírom.

Róbert Charroux vo svojej knihe Učítelia sveta na základe starých spisov dokazuje, že vo všetkých kultúrach sa vyskytovali svietiace hady, ktoré sa vznášali vo vzduchu, že Feníčania a Egypťania hady a draky povýšili na bohov, že had patrí k živlu ohňa, pretože má takú rýchlosť, že

ho vzhľadom na jeho dych nič nemôže predstihnúť. Charroux doslovne cituje Areia z Herakleopolisu: „Prvé a najvyššie božstvo je had so svojou krahulčou hlavou. Keď otvorí oči, celá dávno stvorená Zem sa naplní svetlom, keď ich zavrie, nastane tma.“

Dejepisec Sanchuniaton, ktorý žil okolo roku 1250 pred n. l. v Bejrúte, vraj zaznamenal mytológiu a dejiny Feničanov, z ktorých Charroux vyberá nasledujúcu vetu:

„Had má takú rýchlosť, že ho vzhľadom na jeho dych nemôže nikto predstihnúť. Špirálam, ktoré opisuje pri svojich pohyboch vpred, prepožičiava ľubovoľnú rýchlosť... Jeho energia je neobyčajná... Svojím leskom všetko osvetľuje...“

To nie sú nijaké opisy hadov, ktorých videli mysliaace tvory plaziť sa po zemi.

Lenže prečo sa hady tak tvrdošijne usadili vo všetkých dejinách stvorenia?

Počúvnem teda radu vedcov, ktorá umožní pochopiť našich prapredkov iba podľa ich vtedajšieho rozumu, a budem sa tu zaoberať celkom jednoduchou hlbkovou psychológiou.

Keď naši vzdialení prapredkovia videli dakajého veľkého, neobyčajného vtáka, opísali ho ako vtáka, ktorého pozorovali. Mali na to vo svojej skromnej slovnej zásobe potrebné výrazy. Lenže ako mohli vykresliť nejaké pozorovanie, dakajý nový jav na oblohe, ktorý ešte nikdy nevideli, a ak im na to chýbali pojmy a slová? Dá sa predpokladať, že cudzí kozmonauti neboli pri svojom prvom pristátí na našej planéte príliš jemní. Divákov pravdepodobne pri ňom zasiahol ohnivý chvost lúčov z dýzy a popálil ich, alebo pri opätovnom štarte ich výbuch rakety zničil. Pre správu očitých svedkov o tej obrovskej, strašnej príhode im chýbal akýkoľvek technický slovný podklad! Tá neznáma (kovová) lesklá vec, ktorá tu so zápachom a hmotom pristála alebo odletela, nebol nijaký vták, určite nie. Opísali teda to, čo pozorovali, bežnými výrazmi ako čosi, čo vyzeralo „ako drak“, alebo „ako veľký ligotavý vták“, alebo (pretože sa to videlo také nepochopiteľné) „ako okrídlený had, vyplývajúci oheň“. Šokovaní tým, čo prežili, celé stáročia a tisícročia potom rozprávali otcovia synom a synovia vnukom o tom strašnom hadom či dračom zjavení. Časom rozprávanie čoraz viac strácalo svoje

obrysy. Raz dominoval drak, čo vyplŕľoval oheň, inokedy lietajúci had (práve preto, že bol taký nepredstaviteľný!) a ten sa potom prevažne usadil v mýtoch.

Na zlatých platniach v jaskyniach v Ekvádore a v Peru, ako aj na pokladoch pátra Crespiho sa vyskytujú hady v nekonečnom množstve. Lezú po pyramídach, predierajú sa k vrcholu, lietajú na nebi s ohnivými chvostmi, ležiacimi na hlavách bohov. Ani tu, ani inde sa však nenájde jediný had, ako ho mohli ľudia všetkých čias pozorovať. Plaziaci sa v tráve, visiaci zo stromu, pravdepodobne požierajúci myš, v kľbku sa zvíjajúci v bahne.

Všade je drak a najmä had ako znamenie pre zjavenie z kozmu.

Čo na to hovoria archeológovia?

Had mal byť symbolom nesmrteľnosti. Prečo? Preto, lebo naši rafinovaní predkovia mohli pozorovať, ako zvieratka vyliezu z kože a vyliezu z nej stále nové zvieratka. Vari nepozorovali naši prastarí predchodcovia bádateľov o správaní zvierat, že had napokon predsa uhynie?

Had má byť výrazom pohyblivosti, agilného života. Nemohli by ako lepší príklad slúžiť vtáky alebo motýle než toto úbohé zvieratko, ktoré sa plazí po zemi?

Had má byť znamením plodnosti a preto ho uctievali primitívne národy, ktoré sa hadov báli! Podivuhodný vzor na plodenie potomstva.

Obyvatel lesov sa bál hadov, preto si ich vyvolil ako božstvo. Levy, medvede alebo jaguáry boli predsa oveľa nebezpečnejšie. Hady napadajú iba zver, ktorá im slúži ako potrava, inak neútočia.

Mojžiš je bližšie k pravde. Pre neho je had poslom nešťastia asi ako v severogermánskom epose z ranej doby, kde sa hady plazia, okolo Midgardu, onoho „dvorca“ medzi nebom a zemou. Svedectvá prehistórie dokazujú:

- Had (a drak) má čosi do činenia so stvorením človeka,
- had (a drak) je v spojení s hviezdami,
- had vie lietať,
- had má škaredý a horúci dych.

Až dosiaľ v archeologicko-etnografickej literatúre chýba podrobné štúdium o pôvode hadov v mýtoch a legendách.

Pre budúcnosť je možné túto medzeru uzavrieť. Rád poskytnem svoj archív.

Páter Crespi urovnal zlaté platne čiastočne podľa motívov, napríklad podľa zobrazenia pyramíd. Viac ako štyridsať z nich som dôkladne prezrel, niektoré z nich sú reprodukované v tejto knihe. Všetky tieto kresby majú štyri spoločné prvky:

- Nad pyramídami je vždy aspoň jedno, ale väčšinou niekoľko slnka,
- vedľa pyramíd alebo nad nimi vždy lietajú hady,
- vždy sú tam rozličné zvieratá,
- pozoruhodné je, že okolo pyramíd sú vyryté dvojité krúžky rovnakej veľkosti v rozličnom počte. Narátal som ich od 9 do 78.

Tieto „dvojité“ kruhy - vlastne hrubé bodky uprostred krúžkov - nenachádzame iba tu v Cuenke, stretávame sa s nimi na všetkých prehistorických jaskynných maľbách a na všetkých reliéfoch.

Dosiaľ sa tieto bodky v krúžku interpretovali a interpretujú ako symboly slnka.

Obráz boha nájdený v jaskyni pri Kimberley Ranges v Austrálii. Nikto predsa nemôže vážne pokladať za „slnko“ 62 malých krúžkov!

Pochybujem o tom. Slnko (so smejúcou sa tvárou alebo s vencom lúčov) má okrem toho svoje stabilné miesto, často žiari dokonca viac slnka. Keď sú slnka tak zreteľne zobrazené, mali by sme porozmýšľať, čo nám tie krúžky chcú povedať. Zaznamenávajú počet zbadaných astronautov? Pripomínajú - v blízkosti pyramíd - počet cudzích bohov, ktorí tam sú pochovaní? Alebo označujú azda poradie pozorovaných explózií? Domnievam sa, že krúžky s bodkami slúžia čisto na výpočty. Moja domnienka sa nedá graficky znázorniť jasnejšie, ako to robí jaskynná maľba, ktorú objavili v Kimberley Ranges v Austrálii. Božia „svätožiara“ symbolizuje slnko, vedľa postavy však nachádzame 62 namaľovaných krúžkov. Majú to azda byť malé slniečka? Je tu mnoho možných otázok a každá odpoveď sa mi vidí správnejšia ako domnienka, že krúžky s bodkami vedľa jasne zobrazených slnka sú tiež slnečné symboly. Také jednoduché nám to naši pradávni spravodajcovia neurobili.

A opäť sú pri tom zvieratá! Nemôžem si odpustiť poznámku. Na úpätí zvlášť presne postavenej pyramídy z čistých kvádrov stoja dva rozkošné malé slony. V Severnej Amerike a v Mexiku síce vykopali slonie kosti, ale boli datované pred rok 12 000 pred n. l. Za čias Inkov, ktorých kultúrne začiatky sa dajú dokázať okolo roku 1200 n. l., sa už v Južnej Amerike nijaké slony nevyskytovali. Jednoducho už nijaké neboli. To je isté.

Nech teraz hádanku rozlúšti, kto vie. Buď k Inkom prišli nadaní návštevníci z Afriky a naskicovali im slony vedľa pyramíd, alebo sú tieto zlaté platne staršie ako 14 000 (12 000 + 2 000) rokov. Existuje len buď-alebo.

Do zlata vyryté pyramídy z pokladu pátra Crespiho podľa môjho názoru vylučujú nesprávne výklady. Až dosiaľ panoval názor, že juhoamerické pyramídy i pyramídy Mayov zo Strednej Ameriky vznikli bez akejkoľvek súvislosti s egyptskými. Tieto kolosálne stavby tu boli hrobkami, tam iba nádhernými konštrukciami, na najvyššej plošine ktorých boli vybudované chrámy. Tunajšie zlaté platne neukazujú ani v jedinom prípade na špičke dajakú plošinu a na nej chrám! Sú to tie isté formy pyramíd ako v Egypte. Kto od koho kopíroval? Kto prvý budoval

pyramídy, Inkovia, alebo Egyptania? Neskoršie falzifikáty to nemôžu byť. Falzifikátori by museli mať k dispozícii viac zlata, ako ho leží vo Fort Knoxe. Museli by zamestnávať množstvo umelcov, museli by mať dôkladné vedomosti prastarých národov a ovládať ich kultúru. A okrem toho by tieto grandiózne falzifikáty museli vzniknúť ešte za čias Inkov.

K 1 ^ 4 3

y L «/ n. o

} ? V v? +

Z fenickej abecedy s 22 znakmi sa vyvinuli všetky písmové abecedy sveta. Tvrdilo sa doteraz.

Som zvedavý, akým figlom sa „znesie zo sveta“ tento obrovský poklad neoceniteľnej archeologicko-historickej hodnoty, ktorý sa tu po prvý raz opisuje a ktorý, ako sa zdá, sa nehodí do tohto sveta. Je možné, aby všetky pyramídy vo svete mali tých istých konštruktérov?

Na zobrazených zlatých plastikách z Cuenky sa často dá rozoznať písmo. Je staršie ako všetky doteraz známe písma. Okolo roku 2000 pred n. l. vo Fenícii malo križením egyptských a babylonských kultúrnych vplyvov vzniknúť klinové písmo, v Egypte hieroglyfy. Zjednodušeným slabikovým písmom asi so 100 znakmi, ktoré vzniklo zmiešaním oboch, malo písať okolo roku 1700 pred n. l. predizraelské obyvateľstvo Palestíny. Z neho sa mala pred rokom 1500

pred n. l. vyvinúť fenická abeceda s 22 znakmi. Z tejto fenickej vznikli pridaním alebo inými zmenami všetky písmenové abecedy. Okolo roku 1000 pred n. l. Gréci prevzali fenickú abecedu v dvoch variantoch, vynechali nepotrebné znaky pre spoluhlásky a využili ich na označenie samohlások. Tak vzniklo prvé hláskové písmo na svete...

Vedci tvrdili po generácie, že predinskí obyvatelia a ani Inkovia nemali písmo. Obdivovali civilizačné výkony Inkov.

Ale aj stavbu ciest, budovanie vodovodov, presný kalendár, kultúru Nazca, stavby v Cuzcu, veľmi rozvinuté poľnohospodárstvo, fungujúcu (ústnu) poštu a mnoho iného. Len písmo im nepriznali.

Profesor Thomas Barthel, riaditeľ Národopisného inštitútu univerzity v Tübingene, oznámil na 39. medzinárodnom kongrese amerikanistov v Lime, že sa mu podarilo zistiť 400 znakov písma Inkov, z ktorých 50 rozumie podľa zmyslu a 24 vie prečítať. Nemal na mysli alfabeticke písmo. Peruánski a nemeckí bádatelia hovorili o „pestrých vzoroch a ornamentoch“, ktorým priznali charakter písma.

Skutočná bomba vybuchla v januári 1972 na kongrese o andskej archeológii v Lime. Peruánska etnologička Dr. Victoria de la Jara preukázala na základe svojej desaťročnej práce, že Inkovia naozaj mali písmo. Geometrické vzory (štvorce, obdĺžniky, kosoštvorce, čiarky atď.) na inkskej keramike, urnách a obrazoch nie sú ničím iným ako znakmi písma s jednoduchým až príliš zložitým obsahom. Oznamujú fakty z dejín, rozprávajú o mýtoch a dokazujú, že sa niektorí Inkovia oddávali krásnemu, ale obživu neprinášajúcemu básnickému umeniu. Základné skupiny po doplnkovom vyfarbení tvoria gramatiku. Keď doktorka de la Jara skončila svoju prednášku, vedci ju odmenili búrlivým potleskom. Čo povedia etnológovia, keď onedlho budú skúmať znaky písma na zlatých platniach z Cuenky? Mne sa určite neujde búrlivý potlesk, ale predsa len to poviem: Nápis na zlatých platniach nájdených hlboko pod zemou sa ukáza ako najstaršie písmo na svete! A tu zaznamenali posolstvo bohov, technické údaje a tipy pre budúcnosť!

Videl som tri prehistorické modely typov lietadiel najmodernejšej konštrukcie.

Prvý môže vidieť každý, kto sa dostane do Kolumbie. Vystavujú ho v Štátnej banke v Bogote. Druhý má, prirodzene, pátra Crespi a tretí ešte leží 240 m pod zemou, v jaskyniach Juana Moricza.

Model v Bogote archeológovia po stáročia pokladali za „náboženskú ozdobu“. Ľutujem ich, ale „rien ne va plus“, hotovo. Na vec sa pozreli leteckí odborníci. Po skúškach v aerodynamickom tuneli dospeli k záveru, že pravdepodobne ide o model lietadla. Dr. Arthur Poyslee z Aeronautického inštitútu v New Yorku hovorí:

„Možnosť, že by predmet predstavoval rybu alebo vtáka, je veľmi nepravdepodobná. Nielen preto, že tento zlatý model našli hlboko vo vnútrozemí Kolumbie a umelec nikdy nijakú morskú rybu nevidel, ale aj preto, že nemožno si predstaviť vtáka s takými precíznymi nosnými plochami a kolmo postavenými chvostovými perami.“

Predná časť je masívna ako na veľmi ťažkom americkom stroji B-52. Priamo za čelom je pilotná kabína, chránená proti vetru. Trup lietadla so zabudovanými pohonnými agregátmi spočíva na dvoch zaokrúhlených nosných plochách. (Model v Bogote má dve nosné plochy v tvare delty ako Concorde a vyúsťuje takisto ako Concorde do špicatého nosa). Dve stabilizačné plochy a zvislé kormidlo dopĺňajú model lietadla Inkov.

Kto by bol ešte teraz natoľko bez fantázie, aby o týchto modeloch hovoril ako o vtákoch alebo lietajúcich rybách? Zlato bolo za všetkých čias vzácny a drahý kov. Nachádzalo sa v chrámoch a v kráľovských palácoch. Ak už dajaký predmet uliali zo zlata, stalo sa tak preto, že bol a) dôležitý sám osebe, b) mal vydržať neobmedzený čas a c) bol preto vyrobený z takého materiálu, ktorý ani nehrdzavie, ani nezvetrá. Okrem toho nikdy neexistoval nijaký rybí alebo vtáčí kult, ktorému by sa tieto modely dali podstrčiť.

V kozmologickej pokladnici kostola Maria Auxiliadora žiari masívna zlatá guľa, vrúbená širokým okrajom. Aby som predišiel pochabým námietkam: nie je to nijaké plastické znázornenie dajakého klobúka s obrubou. Klobúky aj pre

najhlúpejšie hlavy majú vždy dutú vypuklinu, do ktorej sa osvietené hlavy hodia.

V knihe Späť ku hviezdám som vyložil svoj názor, prečo pokladám guľu za ideálny tvar na vesmírne lode alebo stanice. Guľovité teleso vo voľnom priestore rotuje. Tým vzniká pre posádku v kabínach, na okraji najväčšieho priemeru, umelý stav tiaže, ktorý je nevyhnutný na metabolizmus orgánov pri dlhodobých cestách. Táto zlatá guľa potvrdzuje moju domnienku, že už v dávnych časoch mali kozmické lode tvar gule.

Široká rampa nemusela slúžiť len na pristávanie zásobovacích lodí, ale v rozdelených článkoch sa mohla používať aj ako zásobáreň slnečnej energie. Technickej fantázii sa nekladú nijaké medze.

No rád by som vedel, ako sa matrica pre túto zlatú guľu dostala do Turecka, vzdialeného od Ekvádora 12 000 km!

-ÍS% f

^^^|_^-^gs

Matrica, negatív zlatej kozmckej gule z Cuenca sa nachádza v Tureckom múzeu v Istanbule.

Predmet vytesaný z kameňa sa nachádza v Tureckom múzeu v Istanbule. Je to negatív zlatej gule z pokladu pátra Crespiho. Taká istá guľa, taký istý vrúbkovaný vzor na okraji dookola. Pod kamennou matricou na prvom poschodí istanbulskeho múzea sa uvádza: „Neklasifikovateľné.“ Dokiaľ bude veda odmietať myšlienku, že lietadlá už v prehistorickej dobe mohli prekonávať najväčšie vzdialenosti medzi kontinentmi a morami, dovtedy budú existovať neriešiteľné hádanky.

Nemožno tvrdiť, že vedci nemajú nijakú fantáziu, len výsledky musia zapadať do kliše.

V Cuenke som fotografoval zlatú plastiku vysokú 52 cm s vyobrazením tvora normálnych ľudských proporcií.

Nezvyčajné na ňom bolo iba to, že mal na každej ruke a nohe len po štyroch prstoch. Ak to posudzujeme presne, v starej Indii, u Maorov, Etruskov a inde sa stretávame s kresbami bohov, ktorí nemajú všetky časti tela.

Raz som čítal vo vážnej vedeckej publikácii, aké je jednoduché rozriešiť túto hádanku. Prsty na rukách a na nohách majú byť určitým druhom počítadla. Ak chceme vyjadriť napríklad číslo 19, vynecháme jeden prst. Keby sme postupovali podľa tejto „vedeckej“ fantázie, číslo 16 by sme dostali zobrazením tvora so 4 prstami na každej končatine! Takáto prostoduchá metóda sa mi nevidí hodná národa, ktorý budoval cesty, pevnosti a mestá.

Prečo by, preboha, šikovní Inkovia vyrábali celého človeka s rukami a nohami, aby takýmto nezmyselným spôsobom vyjadrili napríklad číslo 4? Seriózna veda sa takto hrozne zamotáva do siete vlastnej fantázie. Pripúšťam predsa, že Inkovia vedeli rátať, ale neverí, že mohli štvorku vyjadriť štyrmi čiarkami alebo bodkami. Na to museli odrezávať prsty. Ó, svätá prostota!

Pokiaľ ide o figúru z Cuenky, nevelmi vysvetľuje ľudské rátanie pomocou rúk a nôh, pretože podľa pátra Crespiho ide o zobrazenie „božstva hviezdy“. Milý slnečný boh drží v pravej ruke kombináciu morského koníka, papagája a hada - v ľavej paličku, ktorú hore zdobia jeho insígnie, smejúce sa slnko, a dolu hadia hlava. Zo spokojnej tváre vystupujú cípy hviezdy. Majú ich aj dvaja jeho kolegovia z jaskýň v austrálskom buši nazývaní Stvoritelia. Lenže oni majú kombinézy so širokými pásmi cez prsia.

Raz sa príde na to, možno po rozlúštení kovovej knižnice, že u tvorov s anatomicky nepresnými údmi ide o zobrazenie ústne podaného opisu bytosti z vesmíru, ktoré boli „iné“.

Majstrovským dielom akéhosi inkského Dürera alebo Picassa je zlatá platňa s rozmermi 98 x 48 x 3 cm. Človek sa na ne môže dívať akokoľvek dlho, a stále objavuje niečo nové.

Tieto veselé mýtické postavy, praobyvatelia Austrálie, nazývané „Stvoritelia“, majú rovnaké hviezdy ako „hviezdne božstvo“, ktoré sa vydáva za počítadlo.

Zaznamenávam, čo vidím: Hviezda - tvor s tučným bruchom a hadím chvostom - zviera podobné potkanovi - človek v pancierovej košeli, na ktorej je pripevnená prilba - trojhranná figúra s prederaveným bruchom -

figúra s trojhrannou hlavou, z ktorej vyžarujú lúče - dve tváre - koleso, z ktorého vyčnieva tvár - vtáky - hady - vlasaté a holé hlavy - tvár vyrastajúca z inej tváre - had s tvárou - dvojité kruhy s tvárou. Chaos! Všetko vo vírivom zmätku.

Dva hrubé stĺpy, ktoré zdôrazňujú tvár nad padajúcou bombou.

Čo nám chce umelec oznámiť?

Je to pandémia?

Zvečňuje to okamih, keď hviezdny boh zničil chaos?

Nepatrná časť pokladov z dvora mariánskeho kostola v Cuenke, ktorú mi ukazujú, je ešte nepatrnejším zlomkom drahocenností, ktoré odpočívajú v jaskyniach Juana Moricza. Sú to orgie dejín ľudstva v zlate.

Áký je účel týchto zlatých výtvarov Inkov? Sú to iba primitívne, drahé hračky? Nie sú to náhodou posolstvá z veľmi dávnych čias, ktoré nevieme rozlúštiť?

Dr. Miloslav Stingl je popredný amerikanista krajín východného bloku. Promoval na tému starých amerických kultúr a je autorom archeologických a etnologických prác. Jeho kniha Za pokladmi mayských miest (1971) má vysokú úroveň.

Dr. Stingl, ktorý bol hosťom v mojom dome, si prezeral snímky, ktoré som urobil v Cuenke.

„Ak sú tieto obrázky pravé, a všetko tomu nasvedčuje (v zlate sa nerobia falzifikáty, a ešte v takom množstve), potom je to najväčšia archeologická senzácia od objavenia Tróje! Pred rokmi som sám ešte zastával názor, že Inkovia nepoznali písmo v alfabetickom zmysle. A teraz tu stojím pred písmom Inkov! Musí to byť veľmi, veľmi staré písmo,

lebo sa v ňom dajú rozoznať prechody od ideogramov k písmu.“

„Ako posudzujete tieto rytiny, ako by ste ich zaradili do existujúceho systému?“

„Aby som mohol zaujať presné vedecké stanovisko, musel by som každú platňu dôkladne a dlho skúmať, každú porovnávať s materiálom, ktorý je poruke. Teraz môžem povedať iba toľko: Som uchvátený! Na dosiaľ známych rytinách Inkov bolo slnko často súčasťou dakej scenérie, ale človek sa nikdy nerovnal slnku - ako opätovne vidím na týchto fotografiách. Tu sú obrazy ľudí so slnečnými lúčmi okolo hláv.

Symbolom ‚svätej sily‘ bola vždy hlava. Na týchto obrazoch však hlava je súčasne slnko alebo hviezda! To ukazuje na nové, priame súvislosti.“

„Aký význam prisudzujete ‚bombe‘ na tej nádhernej platni?“

Známy muž vzal lupu a dlho mlčky pozoroval fotografiu. Potom takmer zlostne povedal:

„Akýkoľvek výklad je nemožný. Je to všetko celkom nové! Povedal by som, že totemisticky vysvetlené žiariace bytosti s hviezdami hore a so symbolmi hadov dolu ukazujú na spojenie neba so zemou. A to znamená, že hviezdne bytosti a slnko by boli v nejakej súvislosti s obyvateľmi Zeme.“

„A ináč?“

„Nedá sa to vysvetliť! Známe je iba slnečné koleso, ale ani tu nie je isté, či ide o slnečné koleso, pretože uprostred je tvár, čo je zvlášť protikladné. V každom prípade sa zdá, že všetky tie figúry, vtáky, hady, bytosti s prilbami a všetko, čo je tu zobrazené, pochádza z nejakého vysnívaného sveta, z mytológie...“

„Mytológia, ktorá získava denne hmatateľné a realistické pozadie!“

„Musím uznať,“ povedal, „že vo svojej skladačke máte argumenty, ktoré zarážajú a nútia premýšľať aj takého starého lišiaka, ako som ja.“

Kto bude skúmať jaskyne a poklady pod Ekvádorom, kto vrhne objasňujúce svetlo vedeckých výskumov na senzačné archeologické nálezy? Človek taký bohatý ako Heinrich Schliemann, ktorý objavil Tróju a Mykény, nie je v dohľade. Keď Moricz objavil tunelový systém, bol chudobný ako kostolná myš. Od tých čias našiel železné a strieborné bane, ktorých licenciu odovzdal železiarňam, dosiahol obstojný blahobyt a využíva ho vo svojom nenáročnom spôsobe života výhradne na svoje výskumné práce. Ale Juan Moricz nie je taký bohatý, aby mohol sústavne pokračovať vo svojej práci a najať si zaškolené pomocné sily. Vie, že by hneď dostal pomoc od špekulantov, zlatokopov ako na „divokom západe“. Lenže musel by im ukázať časť lákavého množstva zlata v jaskyniach pod Ekvádorom. Ale on nechce takýto spôsob pomoci, lebo by sa to zvrhlo na rabovanie a ľudstvu by to nijako nepomohlo. To je dôvod, prečo je také ťažké zostaviť nezištnú expedíciu, ktorá by slúžila iba výskumu. Už v roku 1969, keď si Moricz pozval hostí, dal ich

skupinu sprevádzať niekoľkými ozbrojenými ochrancami. Čím hlbšie prenikali do labyrintu - rozprávali Moricz a Pena, tým kritickejšia a podráždenejšia bola nálada a napokon skupina dostala strach zo svojich ochrancov, ktorých zachvátila zlatá horúčka, zlaté opojenie. Museli sa vrátiť.

Prečo Ekvádor nepodnikne nič na záchranu, na podporu vedeckej expedície, ktorá by preslávila túto krajinu?

Ekvádor so svojimi piatimi miliónmi obyvateľov patrí k najchudobnejším krajinám Južnej Ameriky. Pestovanie kakaa, banánov, tabaku, ryže a cukrovej trstiny neprináša dostatok devíz na nákup moderného technického zariadenia.

Indiánske poľnohospodárstvo vo vysoko položených oblastiach produkuje zemiaky a obilie, chovajú sa tu ovce a lamy. Už nie je dopyt po kaučuku, ktorý sa predtým získaval vo východných lesoch. Možno v budúcich rokoch prinesie nejaký zisk ťažba nerastného bohatstva (zlato, striebro, meď, olovo, mangán) podporovaná štátom, alebo i ropa, ktorú našli pri pobreží. Zatiaľ však všetok výnos spotrebovali vopred, aby zmiernili značnú chudobu. Zatiaľ nikto nemá pochopenie s výdavkami, ktoré by neslúžili na potlačenie hladu.

Juan Moricz odhaduje, že len prehliadka tunelového systému, bez podrobnejšieho prieskumu, by stála viac ako milión švajčiarskych frankov. Musí sa inštalovať elektrická stanica, treba založiť sklady na zariadenie a potraviny, čiastočne budú nevyhnutné aj banské práce.

Na základe presných poznatkov týchto nevyzdvihnutých pokladov histórie ľudstva znovu vyslovujem požiadavku, ktorú som napísal v roku 1968 v Spomienkach na budúcnosť:

„Rok archeologickej utópie dozrel. V tomto jednom roku by sa mali archeológovia, fyzici, chemici, geológovia, metalurgia a všetky príbuzné odvetvia zaoberať jedinou otázkou: Navštívili našich predkov hostia z vesmíru?“

V susedstve, v peruánskych Andách, objavil Francisco Pizarro (1478-1541) na hore Huascaran, 6 768 m nad morom, vchody do jaskýň, ktoré boli uzavreté kamennými platňami. Španieli predpokladali, že sú za nimi zásobárne.

Až v roku 1971 si na tieto jaskyne Inkov spomenuli speleológovia. Časopis Bild der Wissenschaft referoval o expedícii vybavenej všetkými technickými prostriedkami (lanami, elektrickými káblami, banskými lampami, kyslíkovými fľašami), ktorá do nich vstúpila neďaleko peruánskej dediny Otuzco. 62 m pod zemou vedci uskutočnili ohromujúci objav - na konci niekoľkopochoďových jaskýň sa náhle ocitli pred dverami z obrovských skalných platní, 8 m vysokých, 5 m širokých a 2,5 m hrubých. Napriek obrovskej hmotnosti mohli štyria muži, ktorí sa o ne opreli, dvere otočiť. Spočívajú na kamenných guliach v ložisku vo vodnom kúpeli.

Časopis píše:

Za „šiestimi dverami“ sa začínajú mohutné tunelové stavby, pred ktorými od zúženia dokonca aj moderní banskí technici. Tieto tunely vedú, čiastočne so spádom 14 percent, pod zemou šikmo k pobrežiu. Dlážka je vyložená priečne ryhovanými kamennými platňami proti pošmyknutiu. Ak je dnes dobrodružstvom preniknúť týmto 90 až 105 km dlhým tunelom k pobrežiu a napokon dosiahnuť čiaru 25 m pod hladinou mora, aké to prinášalo ťažkosti v 14. a 15. storočí pri

doprave tovaru hlboko pod Andami, aby sa odstránil z dosahu Pizarra a španielskeho miestokráľa! Na konci podzemných chodieb „z Guanape“ (názov vznikol podľa ostrova ležiaceho pri peruánskom pobreží, pretože existuje domnienka, že chodby kedysi viedli pod morom k ostrovu) striehne Veľký oceán. Potom, čo chodby v hlbokjej banskej tme niekoľkokrát stúpajú a klesajú, k uchu prenikne šum a čudne znejúci príboj. Nasledujúci svah sa vo svetle reflektorov končí na okraji vody čiernej ako smola, ktorá sa identifikuje ako morská. Tu v podzemí sa začína aj dnešné pobrežie. Bolo to kedysi inak?

Pátranie na ostrove Guanape vedci pokladali za nezmyselné, pretože nič nepoukazovalo na to, že by tam niekde ústila na svetlo nejaká chodba z pevniny. „Nikto nevie, kde sa tieto podzemné cesty Inkov a ich predchodcov končia a či neotvárajú cestu k naplneným klenotniciam dávno minulých svetov.“

Už Francisco Pizarro a jeho lupičský sprievod vetrili poklady v tajomných skrýšach Inkov. Roku 1532 vznešený Španiel sľúbil, že

daruje Inkovi Atahualpovi život a slobodu, ak mu naplní zlatom 2/3 miestnosti (7x5x3 m). Atahualpa dôveroval slovám posla Jeho kresťanského veličenstva Jany Šialenej (1479-1555). Inkovia deň čo deň prinášali do miestnosti zlato, kým nebola naplnená do predpísanej výšky. Pizarro potom dané slovo zrušil a dal Atahualpu (roku 1533) popraviť.

V tom istom roku španielsky miestodržiteľ Inkov povýšil Manca Capaca na bábkového kráľa. (Aj jeho roku 1544 kresťanskí dobyvatelia zavraždili). Mancom Capacom sa skončila dynastia Inkov, ktorá vošla do dejín svojím legendárnym zakladateľom toho istého mena. Medzi prvým a posledným Mancom Capacom podľa zistenia historikov malo vládnuť trinásť „Synov Slnka“, slnečných kráľov. Ak pokladáme obdobie okolo roku 1200 n. l. za historicky zistený začiatok ríše a za jej koniec rok úmrtia posledného slnečného kráľa roku 1544, táto ríša musela byť obrovská a siahala od Chile po Ekvádor a od Quita severne od And južne po Valparaíso. Vybudovali ju v priebehu 350 rokov. V tomto období sa muselo stmeliť prvé predkolumbovské impérium Južnej Ameriky. Podrobené krajiny a národy sa nepokladali za obsadené územia, tvorili súčasť štátu. Pokrokové vymoženosti v obrábaní pôdy sa sprostredkovali školenými úradníkmi podobne ako skvele fungujúce pravidlá štátneho hospodárstva.

Postavili Inkovia v tomto období sieť 4 000 km dobrých ciest so staviskami slúžiacimi na odpočinok? Vybudovali súčasne mestá ako je Cuzco, Tiahuanaco, Machu-Picchu, kyklopské pevnosti Ollantaytambo a Sascayhuaman? Založili pritom vodovody a ťažili v baniach striebro, zinok a meď, z ktorej vyrábali bronz? Rozvinuli pri tom ešte „iba tak bokom“ zlatnícke umenie, priadli veľmi jemné látky a vyrábali hrnčiarske práce ušľachtilých foriem? O vysokej kultúre, ktorú počas vymedzených 350 rokov vytvorili, sa už radšej ani nehovorí. A ak to neboli Inkovia, ale ich predchodcovia, ktorí vybudovali skvelé tunely, nestáli predinkske národy so svojou kultúrou a nástrojovou technikou vyššie ako ich nástupcovia? Ak tí istí Inkovia mali ešte raziť v skalách, vítať a vytesávať tunelový systém pod Ekvádorom a Peru, potom táto ríša so svojimi občanmi predstavovala najväčšiu technickú, kultúrnu a umeleckú veľmoc všetkých čias!

Nie, takto chronológiu nemožno zlepovať, lebo každá nová myšlienka by svojvoľnú (re-)konštrukciu vykoľajila.

Tvrdím: Tunelový systém existoval už tisíce rokov skôr, ako vznikla ríša Inkov. Ako a čím mali Inkovia vytvoriť stovky kilometrov tunelových chodieb pod zemou? Tunel pre diaľnicu pod prieplavom La Manche plánujú inžinieri nášho vysoko technického storočia už 50 rokov. Doteraz nie je jasné, akou metódou sa má tento - v porovnaní s tunelovým systémom „úbohý“ - tunel vybudovať! (Tunel v súčasnosti je už v prevádzke, pozn. prekl.)

Tvrdím: Vládnuce vrstvy Inkov poznali tieto prastaré tunelové systémy. (Po zavraždení Atahualpu posledný Manco Capac dal zozbierať všetky zlaté poklady roztrúsené v slnečných chrámoch po celej ríši a uložiť ich do existujúcich a jemu známych jaskýň, aby ich zabezpečil pred bielymi votrelcami.)

Tvrdím: Zlaté poklady pod Ekvádorom a Peru pochádzajú z omnoho starších čias, ako je vznik ríše Inkov a jej kultúry. Okolo roku 1570 pátral španielsky kronikár páter Christóbal de Molina po motívoch na stavbu jaskýň Inkov. V knihe napísanej roku 1572 pod názvom Ritos y fabulos de los Incas Molina informuje, že praotec ľudstva sa po vykonanej práci, keď sa tvorenie dokončilo, uchýlil do ústrania, do jaskyne. Toto tajomné „retiro“ však malo byť miestom zrodenia mnohých národov, ktorí z „nekonečnej noci“ vystúpili. Ako Molina hovorí, tieto jaskyne mali súčasne slúžiť z pokolenia na pokolenie ako trezory na bohatstvo pre národy, ktoré sa dostali do tiesne. Prísne zachovávanie tajomstva malo byť železným zákonom v okruhu tých, ktorí o skrýšach vedeli. Porušenie zákona sa trestalo smrťou. (Pri svojej ceste po Ekvádore roku 1972 som mal možnosť sa dozvedieť, aký je ešte dnes živý tento tradičný zákon!)

Korunným svedkom o predkresťanskom pôvode zlatých pokladov sa stane vatikánsky ochranca páter Crespi v Cuenke, ktorý mi povedal: „Všetko, čo mi priniesli Indiáni z tunela, pochádza z doby pred Kristom!

Mnohé zlaté symboly a preddejiné vyobrazenia sú staršie ako potopa sveta.“

V jaskyniach a sieňach pod Ekvádorom a Peru sú na vyzdvihnutie poklady trojakého druhu:

1. Nesmierne dedičstvo budovateľov tunelového systému,
2. kamenárske práce prvých inteligentných ľudí, ktorí pravdepodobne boli žiakmi budovateľov tunelov,
3. zlaté a strieborné poklady Inkov, ktoré tu boli ukryté po roku 1532 pred španielskymi dobyvateľmi.

Lenže základná otázka znie: Prečo boli jaskyne vybudované?

2. ZÁPAS BOHOV

Vojny vo vesmíre • Odkazy v textoch na boje medzi bohmi • Premoženie odleteli v kozmickej lodi • Miesto úteku: naša modrá planéta • Koľko je hviezd s inteligentným životom? • Kde vznikol prvý život? • Domnienka lorda Kelvina • Podobajú sa cudzie inteligencie homo sapiens? • Mali cudzí kozmonauti vyspelejšiu techniku ako naša prítomnosť? • Technické plánovanie v tunelovom systéme • Mýtus o stvorení je len jeden • Americkí vedci rátajú s inteligentnými

mimozemskými civilizáciami • Rozprávania o „náhradnom náboženstve“

Odvtedy už uplynulo takmer 30 rokov a stalo sa to v druhej triede základnej školy v Schaffhausene. Vtedy sme my, mali chlapi, počuli z úst nášho učiteľa náboženstva po prvý raz, že v nebi sa mal odohrať boj. Vraj jedného dňa predstúpil pred Boha Lucifer a vyhlásil: „My už ti nebudeme slúžiť!“ Vtedy Boh prikázal silnému archanjelovi Gabrielovi, aby Lucifera a povstalcov zničil plamenným mečom.

Dnes už viem, že v Starom zákone nie je nijaký Lucifer. Bolo by to nemožné, lebo Mojžiš žil podľa autorov Starého zákona okolo roku 1225 pred n. l. Slovo Lucifer je latinského pôvodu a tento jazyk sa datuje najskôr po roku 240 pred n. l. Lucem fere (= Lucifer) znamená prinášajúci svetlo, robiaci svetlo, svetlonos. Je paradoxné, že práve v katolíckej náboženskej výuke sa zlý diabol predstavuje ako svetlonos.

Ale Starý zákon presne vie o boji v nebi.

Od židovského proroka Izaiáša (740-701 pred n. l.) si môžeme v Starom zákone v kapitolách 1-35 prečítať opis príhod a prorocietiev, pokiaľ sa zachovali. V kap. 14, verš 12 sa hovorí: „Ako si padla z neba, žiarivá zornička! Zrazený si k zemi, čo si vládol nad národmi. Veď v srdci si hovoril: Do nebies vstúpim, až nad Božie hviezdy vyvýšim svoj trón, sidliť chcem na vrchu zhromaždenia...“ * V Zjavení apoštola Jána v

* Biblické citáty podľa slovenského vydania: Sväté písmo Starého i Nového zákona. Spolok svätého Vojtecha, Trnava 1996

Novom zákone, kap. 12, verš 7 máme jednoznačné dôkazy o bojoch na nebi: „Na nebi sa strhol boj: Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi. Bojoval drak i jeho anjeli, ale neobstáli a už nebolo pre nich miesto v nebi.“

O vojnách a bojoch v nebi sa hovorí v mnohých prastarých dokladoch ľudstva. V tibetských kryptách po tisícročia strážili knihu o dzyane, tajnej náuke. Pôvodný text (o ktorom sa nevie, či ešte niekde existuje) sa opisoval z generácie na generáciu a dopĺňal sa novými správami a poznatkami zasvätených. Zachované časti knihy o dzyane putujú po svete v tisícoch prekladov do sanskritu a znalci tvrdia, že táto kniha obsahuje vývoj ľudstva presahujúci milióny rokov. V 6. slohe knihy o dzyane sa hovorí: „V štvrtom (svete) prikázali synom, aby si vytvorili obrazy na svoju podobu. Tretina sa zdráhala, dve tretiny počúvli. Kliatba bola vyslovená... Staršie kolesá sa krútili hore a dolu.

Materský plôdik vyplnil všetko. Nastali boje medzi stvoriteľmi a ničiteľmi a boje o priestor. Semeno znovu a znovu vchádzalo. Rátaj, Lanoo, ak sa chceš dozvedieť skutočný vek svojho kolesa.“

V Egyptskej knihe mŕtvych, v tejto zbierke textov, obsahujúcej pokyny, ako sa správať na onom svete, ktorú dávali mumifikovaným zosnulým do hrobu, bojuje mocný boh slnka Ra s odpadlými deťmi vesmíru. Ra počas boja nikdy neopustil „vajce svetov“. Rímsky básnik Ovídius (43 pred n. l. - 17. n. l.) je známejší svojím dielom Umenie milovať ako zbierkou mytologických eposov Premeny. Práve v Premenách Ovídius rozpráva o Faetonovi (Svietiacom), ktorému raz jeho otec slnečný boh Hélios dovolil viesť slnečný voz. Faeton však nevedel viesť voz, zrútil sa a zapálil Zem. V gréckej mytológii hrá veľkú úlohu 12 detí Urána (personifikácia neba) a Gáie (personifikácia Zeme). Títo 12 titani boli hrozné deti, ktoré sa svojimi nespútanými silami vzopreli proti usporiadaniu sveta, vzopreli sa Diovi, vládcovi bohov, a napadli Olymp, sídlo bohov. Hesiodos (okolo roku 700 pred n. l), starší grécky Ovídius kolega, ktorý rozpráva vo svojej Teogónii o pôvode bohov a vzniku sveta, sa zmieňuje o titanovi Prométeovi, ktorý po búrlivej výmene názorov s Diom priniesol ľuďom z neba oheň. Sám

Zeus sa po bratovražednom boji musel rozdeliť o vládu nad svetom so svojimi bratmi Poseidónom a Hádom. Aj keď podľa mena bol bohom svetla, Homér (asi 800 rokov pred n. l.) ho opisuje ako hromovládcu a škriepnika, ktorý so svojím protivníkom nezaobchádza príliš zdržanlivo. Udiera bleskami a tým rozhoduje o bojoch vo svoj prospech. Blesk ako zbraň sa vyskytuje aj v maorských legendách, ktoré rozprávajú o vzbure v nebi, keď Tane usporiadal hviezdy. Legenda uvádza aj mená rebelov, ktorí ho už neboli ochotní počúvať. Tane potom vraj zasiahol bleskom, porazil povstalcov a zhodil ich na Zem. A vraj odvtedy na Zemi bojuje muž proti mužovi, národ proti národu, zviera proti zvieraťu, ryba proti rybe. Bohu Hinunovi v povesti severoamerických Indiánov Payutov sa nedarí lepšie. Len čo začal spor s bohmi, vyhnali ho z neba.

Medzinárodná akadémia pre výskum sanskritu v Misore v Indii nahradila v sanskritskom texte Maharišniho Bharadwaju (veštec dávnych čias) tradičný preklad pojmami nášho moderného sveta. Výsledok bol ohromujúci: Z prastarých legiend sa stali perfektné technické správy.

Ak opatrne použijem rovnaký postup a nahradím slovo „nebo“ moderným pojmom „vesmír“, z legiend a mýtov o hrdinských bojoch bohov v nebi sa obratom ruky stanú správy o gigantických bojoch vo vesmíre medzi dvoma znepriatelenými stranami. Lenže v nebi našich náboženstiev neboli nijaké vojny, tam bol a je jeden jediný dobrotivý, vševedúci Boh.

V Starom zákone sa však nehovorí iba o jednom, ale o viacerých bohoch: „Urobme človeka na náš obraz podľa našej podoby. Nech vládne nad rybami mora i nad vtáctvom neba...“ (1 Mojž, 1, 26). A ešte raz Mojžišovi „ujde“ tento pluralis majestatis: „Boží synovia videli, že ľudské dcéry sú pekné...“ (1 Mojž, 6, 2)

Helena Petrovna Blavatská (1831-1891), ktorá v roku 1875 založila v Londýne Teozofickú spoločnosť, napísala vo svojom šesťzväzkovom diele Tajná náuka (1888):

Jedno z mien židovského Jehovu „Sabaoth“, čiže Pán zástupcov (Tsabaoth), patrí chaldejským Sabeicom (alebo Tsabeicom) a má koreň v

slove „tsab“, čo znamená „voz“, „lod“ alebo „armádu“. Takže Sabaoth doslovne znamená „armáda lodí“, „mužstvo“ alebo „eskadra lodí“.

Domnievam sa, že pri objavení Zeme, rovnako ako pri „stvorení“ človeka, malo v hre ruku viacero bohov. Mýtus o

stvoreni kmeňa Mayov Quiché Popol Vuh rozpráva, ako bol človek stvorený: „Len stvoreni, vraj len urobeni boli: nemali matku, nemali otca. Hovorilo sa im muži. Neporodila ich žena a ani Alom a Caholom. Iba zázrakom, iba kúzlom boli stvoreni...“

Indiánsky národ Mayov, ktorého vstup do tzv. histórie krátko po zmene letopočtu sa s nadšením oslavuje, žil spočiatku veľmi primitívne v lesoch a lovil zver najjednoduchšími zbraňami. Ich hlavy neposvätili vyššie vedomosti. Z týchto pradávnych čias vraj pochádzajú mýty Popol Vuhu. Ako sa mohli do primitívneho myslenia dostať formulácie ako... nemali matku, nemali otca...neporodila ich žena... kúzlom boli stvoreni... To všetko sa zdá také rozporuplné a zamotané. Súčasnými metódami sa to nedá vyriešiť. Chcel by som preto ponúknuť inú myšlienku.

Ak vo vesmíre prišlo k bojom, potom mali víťazov a porazených (ako všetky spory spojené s násilím). Víťazi mohli nesporne zostať na svojej planéte, porazení museli ujsť. Boli donútení v čo najkratšom čase s ešte dajakou neporušenou kozmickou loďou zamieriť k inej planéte. Do kozmickej lode sa dajú uložiť zásoby energie a potravín len na obmedzený čas. Víťazovi ostáva len určitá časová lehota, ktorej dĺžku pozná, aby nepriateľa definitívne zničil. Tento nepatrný časový náskok poskytuje porazeným výhody, pretože vo svojej kozmickej lodi môžu ťažiť z časového posunu. (Tento jav je vedecky dokázaný: v kozmickej lodi, ktorá sa pohybuje tesne pod rýchlosťou svetla, plynie čas pomalšie ako na planéte.) Víťaz nepotrebuje nikoho, kto prežil. Ak iba jediný pár porazených dosiahne bezpečný cieľ, bude plodiť potomkov a vyrastie v národ, ktorý sa bude chcieť pomstiť za svoju porážku. (A ak ten pár disponuje poznatkami z molekulárnej biológie - čo víťazi vedia -, bude môcť na cieľovej planéte dokonca zmeniť primitívny život.) Porazení zase poznajú „mentalitu“ víťazov, majú ich technické vedomosti a „ducha“. V pretekoch s časom zamieria k najbližšie dosiahnuteľnej

planéte. Našli porazení po bitke vo vesmíre vo vzdialenosti 28 000 svetelných rokov od stredu Galaxie tretiu planétu od Slnka, našu Zem?

Stala sa naša planéta útočiskom tých, ktorí v kozmickej bitke prehrali?

Ak budeme ďalej uvažovať o tejto teórii, nemôžeme zamlčať nasledujúce predpoklady. Domov zahnaných sa musel prinajmenšom podobáť podmienkam na našej Zemi. Domovská planéta by musela mať približne rovnakú vzdialenosť od Slnka, rovnakú veľkosť a teda aj podobnú gravitáciu ako Zem. Samozrejme aj atmosféru s kyslíkom.

Aká veľká je možnosť kozmických letov z planét, ktoré by sa podobali Zemi?

Štatistická pravdepodobnosť je obrovská. Otázka existencie kozmických susedov sa stala „serióznou výskumnou témou“, hovorí prof. Hans Elsässer. „Súvisí to s názorom mnohých prírodovedcov, ktorí pociťujú ako veľikášstvo domnienku, že sme jedinými inteligentnými bytosťami vo vesmíre.“

Kto vie, koľko je hviezdčiek?

V našej Galaxii sa ráta so 100 miliardami stálic. Ak len každá desiata stálica má planetárnu sústavu, potom je to 10 miliárd stálic s planetárnym systémom. Ak budeme rátať „len“ s číslom 10 miliárd stálic (z oveľa väčšieho počtu) a každú iba s jednou planétou a iba u každej desiatej z nich budeme predpokladať podmienky podobné Zemi, pridáme ku skutočne astronomickému číslu jednej miliardy planét pribuzných našej Zemi. Keby z toho len každá desiata planéta mala veľkosť Zeme, teplotné podmienky umožňujúce vznik a rozvoj života, ocitli by sme sa pred nepredstaviteľným číslom sto miliónov planét! Ak z nich v pomere 1:10 vyčleníme tie planéty, ktoré azda sú obklopené atmosférou zo živých plynov, napokon zostáva 10 miliónov planét, u ktorých sa dajú predpokladať podmienky na organický život. Doktor prírodných vied Hans F. Ebel z Heidelbergu vo svojej eseji Možný život na cudzích planétach podobných Zemi píše: „Odhady astronómov predpokladajú, že Zemi podobných a obývateľných planét iba v našej Mliečnej ceste sú stovky miliónov.“

Takže moja teória nemusí stroskotať na nedostatočnom počte miest na štartovacie rampy na planétach podobných Zemi. Nezmyselný názor, ktorý ešte donedávna panoval v našich vedeckých kruhoch, že jedine Zem môže byť nositeľkou inteligentného života, zmizol aj z okruhu najprísnejších katedrových vedcov. Tempus est transiit.

A tu je ďalší otáznik.

Aj keď sa to vo vesmíre len tak hemží planétami a inteligentným životom, nemuseli alebo nemohli sa tam vyvinúť všetky formy života v celkom odlišných pomeroch ako u nás na Zemi? Nie je opovážlivé priznávať popri tolerancii, ktorá sa priznáva každému štatistickému počtu veľkých čísel, ešte aj to, že bytosti, ktoré viedli kozmickú vojnu, sa podobali ľuďom?

Najnovšie výskumy v mnohých oblastiach súvisiacich s našou témou potvrdzujú, že mimozemské inteligencie sa museli podobáť ľuďom. Štruktúra atómov a chemické reakcie vo vesmíre sú všade rovnaké. Ako hovorí prof. Heinz Haber: „Vôbec to nie je tak, ako sme si to predtým rozlične predstavovali, že fenomén života trepezlivo čaká, kým mu neoživená príroda na nejakej planéte vytvorí podmienky, v ktorých môže existovať. Skôr to vyzerá tak, že život so svojou vynikajúcou chemickou aktivitou prispieva v maximálnej miere k tomu, aby si vytvoril svoje vlastné prostredie. Chce planétu premeniť tak, aby bola schopná niesť život v celej jeho pestrosti a plnosti.“

Lord Kelvin of Largs (1824-1907) bol profesorom v Glasgowe. V prírodných vedách si získal veľké meno ako fyzik, lebo objavil nielen tzv. druhý zákon termodynamiky, ale vyjadril aj prísnu vedeckú definíciu absolútnej teploty (dnes sa meria v stupňoch Kelvina). Kelvin okrem toho určil štandardný vzorec pre čas kmitov oscilácií vystupujúcich v elektrických kmitavých okruhoch a objavil podľa neho pomenovaný termoelektrický efekt. Lord Kelvin bol, ako z uvedeného vyplýva, veľkým exaktným prírodným vied. Každému študentovi ho predstavujú ako jedného zo skutočne najväčších vo svojom odbore. Naša doba sa však nič nedozvedela o Kelvinovom presvedčení, že „život“ v najstarších počiatkoch nevznikol na Zemi (na našej nepatrnej planéte), ale skôr ho sem privialo z hlbok vesmíru vo forme spór. Kelvin bol presvedčený, že tieto jednobunkové rastlinné zárodky (bezpohlavné

zárodočné bunky, z ktorých môže vzniknúť nový život), také odolné voči extrémne nízkym teplotám, sa životaschopné dostali na Zem s meteoritmi alebo meteoritickým prachom. Potom sa rozvíjali pod oživujúcou silou svetla, takže sa z nich mohli napokon vyvinúť vyššie organizmy. Som za to, aby sa celý Kelvin bral vážne, čiže aj ten, ktorý už svojho času odkázal do patričných medzí opovážlivú tézu, že život mohol vzniknúť „len“ na našej planéte. Aj v týchto vlastne iba prírodovedeckých oblastiach človek naráža na prekážky, ktoré stavia religiózne (= verné kostolu) myslenie: pretože život je konečný, musí byť konečný aj vo vesmíre. Kým prírodovedci nedokážu, že presvedčenie lorda Kelvina, ktorého si tak vysoko vážia, je omyl, malo by sa mu ponechať popredné miesto medzi domnienkami v širokom spektre názorov na možnosť vzniku prvého života na Zemi. Veľavážený lord si to zaslúži.

Nikdy by som neriskoval diskutovať o takej trúfalo nádhernej téze. Pritom sa ustavične znovu presviedčam, že špekulatívne myšlienky, kvôli ktorým ma napadajú, pri troche usilovného čítania možno doložiť z vedeckej literatúry. Uspokojivé pre mňa, znepokojujúce pre mojich kritikov. Napríklad (a to je dôležité pri ponuke mojej teórie o boji vo vesmíre) sa stretávam so skepsou, keď sa pokúšam jaskynnými malbami doložiť skutočnosť, že rozoznatelne potreby na kozmické lety (obleky, antény, zásobovacie systémy atď.) poukazujú na návštevu inteligentných bytostí z iných hviezd. Vraveli mi, že je to nezmysel: Keby na zobrazenia z takých dávnych čias boli dnes používané potreby, potom tieto cudzie inteligencie by sa museli vyvíjať celkom ináč ako my. Pravda, presné argumenty nepočujem, ale nemôže byť to, čo byť nesmie.

V mori domnienok existuje niekoľko logických záverov, ktoré podporujú celkom solídnym spôsobom moju tézu, že cudzie inteligencie musia byť také isté ako homo sapiens, alebo aspoň veľmi podobné.

Profesor Roland Puccetti, spolupracovník renomovaných odborných časopisov ako The Philosophical Quarterly a Analysis, vo svojej knihe Mimoszemská inteligencia z hľadiska filozofického a náboženského napísal, že k predloženej štúdii pristúpil preto, lebo „podľa môjho úsudku je načase po všetkých amatérskych záveroch preskúmať najnovšie vedecké poznatky z okruhu týchto námetov bez predpojatosti z

hľadiska vedca z oblasti filozofie a teológie“. Puccetti so svojím názorom, že inteligentné tvory v celom vesmíre musia byť v čo najväčšej miere podobné druhu homo sapiens, sa úplne zhoduje s prírodovedcami. Už v roku 1964 známy biológ Dr. Robert Bieri zverejnil v American Scientist vo svojom príspevku Humanoides an other planets to isté presvedčenie. Biochemik Dr. Joseph Kraut z Kalifornskej univerzity prišiel k rovnakému výsledku po 15-ročnom výskume enzýmov.

Lenže ako „dokázať“, že sa mimozemský inteligentný život vyvíjal rovnako ako človek? „Dokazovanie“ môže byť len logický sled záverov, ktoré sa zakladajú na dokázaných faktoch.

Profesor Puccetti vychádza z toho, že rovnaké vonkajšie podmienky vedú k vytváraniu podobných postáv a orgánov u geneticky rozdielnych tvorov. Takéto konvergenencie stretávame na všetkých planétach podobných Zemi, kde sa vyskytujú životné podmienky na komplexné systémy tvorov. Preto by rozdiely medzi tvormi našej alebo niektorej inej planéty mali byť z hľadiska histórie vývoja iba nepatrné. Aj tam, aj tu sa život začal chemickou premenou povrchu planéty - „vznikom organických látok z neživej látky, na základe zlúčenín uhlíka vo vodnom prostredí“. Že sa bylinožravci a mäsožravci vo svojom morskom prostredí rozdelili a rozvinuli do rozdielnych foriem, „skôr ako dobyli pevninu“, je dokázané. Skameneliny sa našli nielen v kameni starom 60 miliónov rokov, ale aj v „neporovnateľnej“ bridlici, starej miliardu rokov. Vývoj nových telesných foriem vtedajších obojživelných tvorov nie je náhodný. Na pohyb po zemi potrebovali iné končatiny, ako majú ryby. Príroda vyvinula jedinečne dômyselný spôsob pohybu chôdzou, lebo tá je možná na každom podklade. Ak obojživelníci mali ešte iba malý mozog, tvory žijúce na zemi potrebovali väčší mysliači aparát, pretože nebezpečie z ich okolia sa znásobilo. Väčší mozog sa však postojacky lepšie nosí a zásobuje krvou. Koľko nôh museli mať noví obyvatelia? pýta sa Puccetti. Jedna noha bola málo, pretože keby taký tvor spadol, nemohol by znovu vstať. Nepárny počet by bol nepraktický kvôli rovnováhe, ale ani veľa párov nie je to pravé, pretože by to umožňovalo iba pomalé plazenie. Skutočne, nálezy fosílií sú presvedčivým dôkazom toho, že evolúcia v priebehu miliónov rokov spôsobila postupné zakrpatenie počtu nôh, až sa nakoniec ukázalo, že mimoriadne účelné sú dva páry. „Dve nohy sa zdali najlepším

predpokladom na vytvorenie veľkého mozgu, lebo dva páry umožňujú pri prechode k životu na stromoch nevyhnutnú premenu jedného páru na ruky a uľahčujú v ďalšom vývoji zaobchádzanie s náradím.“ Bije do očí, že prechod od obojživelníkov k suchozemským tvorom si túto zmenu „podvozka“ vynútil. A ak u nás, tak inde tiež. O fakte, že všetok život pochádza z oceánov, už nie sú nijaké pochybnosti a medzi vedcami v tomto smere panuje blahodárna jednota.

Ukázalo sa však, že je nevyhnutná aj nová konštrukcia „šasi“. So začiatkom aktívneho spôsobu života dravcov s obojstrannou symetrickou postavou patrila papuľa na prednú a zadnú časť tela. Oboje umiestnenie sa u loviacich zvierat (a nielen u nich) ukázalo ako maximálne vyhovujúce na prijímanie potravy a na vylučovanie.

Najdôležitejšie zmyslové a uchopovacie orgány sú u dravcov umiestnené na prednej časti v okolí papule. Nečudo, že sa tam nachádza aj mozog, najväčší zväzok nervov. Takto príkazy sú od mozgu najbližšie k uchopovacím orgánom. S vývinom na pevnine dochádza k zjemneniu nervovej sústavy, ktorá postupne získava schopnosť tvoriť pojmy. Je známe, že delfíny „majú pozoruhodný mozog, aj keď žijú vo vode. Schopnosť tvoriť pojmy sa však - ako sa zdá - vytvára iba v spojení so životom v spoločnosti, s rečou a používaním nástrojov“. Keďže používať aj najjednoduchšie náradie pod vodou je neobyčajne ťažké, je „nepravdepodobné, že by sa za týchto podmienok mohol rozvíjať mozog schopný myslenia v pojmoch, pretože tento proces predpokladá sociálne okolie a určitú formu objektívnej reči.“

Profesor Puccetti vylučuje aj možnosť, že by inteligentné bytosti mohli mať podobu vtákov, pretože lietajúce tvory musia byť ľahšie. Veľký mozog je však ťažký a potrebuje silný prívod krvi. Uvádza aj tento variant života, aby

fantastické vývojové špekulácie priviedol späť k realistickým myšlienkovým modelom.

K evolúcii nevyhnutne patrí podobnosť stavby očí vo svete zvierat u celkom odlišných druhov. Majú k dispozícii dokonalé oko so šošovkou podobnou kamere, sieťnicou, očnými svalmi, priehľadnou rohovkou atď. Počet a umiestnenie očí sú takisto rovnaké. Sú vždy na hlave v blízkosti mozgu a práve tak ako obe uši nachádzajú svoje účelné miesto na najvyššom mieste tela. Čuch a chuť sa vyvinuli spolu s ústami a nosom v bezprostrednej blízkosti nervového centra.

Profesor Puccetti tu v koncentrovanej podobe vyvracia tvrdenia biológov, že inteligentný život sa technicky mohol neobmedzene rozvíjať mnohými smermi. Tvrdenie o mnohostranných a rozporných možnostiach vývoja má totiž vylúčiť, že sa život za určitých podmienok podobných podmienkam na Zemi musel rozvinúť do inteligentných foriem aj na planétach mimo slnečnej sústavy. Puccetti zistil, a to je téza, ktorú som vždy obhajoval, že v mimozemských podmienkach podobných pozemským museli z tekutiny - vody - vzniknúť aj inde živé tvory, ktoré sa nutne vyvíjali podľa rovnakých vzorov ako na našej Zemi, len čo sa dostali na pevninu, „kde mali možnosť rozvinúť reč, používať nástroje a prejsť k sociálnym formám spoločného spoluzitia“. Táto cesta evolúcie bola predznačená inteligentným tvorom na každej inej planéte. Tento vývoj vo vesmíre vraj bol taký častý, hovorí Puccetti, že možnosť stretnúť inteligentné pozemské tvory a môcť sa s nimi porozumieť „nie je predurčená na neúspech“. Puccetti: „Môj záver... je jednoducho taký, že inteligentné mimozemské tvory v celom kozme sa musia veľmi podobáť homo sapiens.“ Kruh sa uzatvára. Lord Kelvin sa domnieval, že začiatok života na našu planétu „privialo“ z vesmíru. Puccetti zo zistených faktov o vzniku všetkého života vyvodzuje, že zákony vývoja všade boli a sú rovnaké. Joseph Kraut je presvedčený, že príroda na planétach podobných našej Zemi musela riešiť svoje problémy rovnako ako u nás. Albert Einstein hovorí: „Pýtam sa sám seba, či príroda nehrá stále rovnakú hru.“

Ak niekto chce (alebo smie) pripustiť, že na miliónoch iných planét existuje inteligentný život, myšlienka, že tento život bol (a je) starší, a preto v každom smere pokročilejší ako pozemský, je síce špekuláciou, ale nemožno ju pri tom všetkom odmietnuť. Nemali by sme starého Adama ako „korunu tvorstva“ konečne pochovať? Svoju teóriu síce nemôžem „dokázať“, ale nikto nemá argumenty, ktorými by ma mohol presvedčiť o opaku. Takže pokračujem vo svojej teórii: Súperiacie strany v kozme mali rovnaké matematické vedomosti, tie isté skúsenosti a rovnaký stupeň technického vývoja. Porazený súper, ktorý unikol z boja v kozmickej lodi, musel zamieriť na planétu podobnú svojej vlasti, tam pristáť a vytvoriť civilizáciu (pretože nijaká nebola).

Porazení vedeli, aké veľké je nebezpečenstvo hroziace z kozmu, vedeli, že víťaz ich bude hľadať s nasadením všetkých technických prostriedkov. Začala sa hra na schovávačku, v ktorej šlo o prežitie. Astronauti sa po pristátí uchýlili do podzemia a tam sa usadili. Vybudovali podzemné spoje na veľké vzdialenosti, oporné body, ktoré im poskytovali ochranu, mohli z nich obhospodarovať nový domov a zahrnúť ho do premyslenej infraštruktúry.

Námietku, že by sa stavitelia tunelov museli „prezradiť“ obrovským množstvom vydolovanej horniny, môžem vyvrátiť. Prisudzujem im veľmi vyvinutú techniku, už disponovali pravdepodobne tepelným vrtákom, o ktorom dňa 3. 4. 1972 Der Spiegel písal ako o najnovšom vynáleze.

Tento tepelný vrták vyvinuli vedci z atómového výskumného laboratória v Los Alamos po poldruharočnej práci. S dnešným vítaním tepelný vrták nemá nič spoločné. Špička vŕtacieho zariadenia je z wolframovej ocele a rozžeraví sa tepelným článkom z grafitu. Z vyvŕtanej diery nezostane nijaký odpad. Tepelný vrták rozžeraví kameň, cez ktorý prechádza, a pritisne ho na steny, kde vychladne. Ako oznamuje Der Spiegel, prvý skúšobný model sa prevŕtal bez hluku cez 4 metre hrubé kamenné bloky. V Los Alamos už existuje plán konštrukcie tepelného vrtáka, ktorý pracuje s miniatúrnym atómovým reaktorom. Tento vrták „má prevŕtať“ asi 40 km hrubú zemskú kôru a vziať vzorky horúcej magmy, ktorá sa nachádza pod ňou“.

Myšlienky nepodliehajú clu, a preto pokladám za možné, že utečenci z kozmu mali možnosť použiť pri svojich podzemných prácach aj elektrónové lúče. Na horúcej katóde nechali elektróny „odparovať“ a urýchlili ich v elektrickom poli medzi katódou a anódou. Prúd „odparovaných“ elektrónov skoncentrovali do jedného lúča. Táto technika nie je produkt mojej fantázie. Americká firma Westinghouse vyvinula elektrónový lúčový generátor na pokusy so zváraním v kozmickom priestore. Elektrónový lúč je veľmi vhodný na lámanie kameňa, pretože tvrdosť kameňa mu nie je prekážkou. Ak elektrónový lúč zasiahne kameň, termoelektrickým napätím roztrhne aj najhrubšie bloky.

Mali azda stavitelia tunelov k dispozícii kombináciu tepelného vrtáka a elektrónového dela? Možné je všetko. Keby vrták narazil na mimoriadne tvrdú geologickú vrstvu, mohla by byť roztrhnutá niekoľkými dobre namierenými zásahmi dela. Do vzniknutého sloja by sa vtlačil opancierovaný tepelný vrták a roztavil by balvany do tekutého stavu. Roztavené kamene by sa hneď ochladili a vytvorila by sa tak glazúra tvrdosti diamantu, ktorá by chránila tunelovú sústavu pred vodou, a ďalšie výstuže jaskyne by boli zbytočné.

Podnet na tieto úvahy mi dal tunelový systém v Ekvádore. Juan Moricz sa domnieva, že najmä steny dlhých priamych chodieb majú glazúru a že veľké priestory vznikli trhaním. Pri vchode do tunelov sa dajú zreteľne rozoznať vrstvy kameňa oddelené odstreľom, ako aj pravouhlá brána vyrazená odstreľom v skale. Vrstvenie kamenných platní a dielcov, pripomínajúce ukladanie v modernom stavebníctve, nemohlo vzniknúť prirodzenou cestou, napríklad prívalom vody. O technickej dôkladnosti, s akou sa plánoval tunelový systém, svedčia aj

1,8 až 3,1 m dlhé a 80 cm široké vetracie šachty, rozmiestnené v pravidelných odstupoch. Cez tieto šachty denne opúšťajú tmavý labyrint kídle vtákov podobných myšiakom. Denne sa tam vracajú a nakoniec zahynú v úkrytoch.

Tu, v nepreniknuteľných hĺbkach, keď už poľavil strach pred objavením, sa „bohovia“ rozhodli stvoriť človeka „na svoj obraz“.

Popol Vuh, posvätné písmo Indiánov Quiché z veľkej rodiny Mayov, ktorá žila v Strednej Amerike, nás informuje o „stvorení“ v tejto dávnej dobe:

Ale názov miesta, kam zamierili Balam-Quitze, Balam-Acab alqui-Balam, bol Tulska jaskyňa, Sedem jaskýň, Sedem priepastí. Pobrali sa tam aj Tamubovia a Ilocabovia. Tak znel názov mesta, kde prijali svoje božstvá... Postupne opúšťali svojich bohov a Hacavitz bol prvý... Aj Mahucutah tam zanechal svojho boha. Ale Hacavitz nesídlil v lese, ukryl sa v holom kopci...

Teraz sa v Popol Vuhu vyskytuje miesto, ktoré som už citoval a ktoré však vzhľadom na jeho pozoruhodný obsah v tejto súvislosti musím znovu uviesť:

„Len stvorenie, vraj len urobenie boli: nemali matku, nemali otca. Hovorilo sa im muži. Neporodila ich žena, ani Alom a Coholom. Iba zázrakom, iba kúzlom boli stvorení...“

Tabuľka s klinovým písmom z Nippuru, mesta v strednej Babylónii, ktoré bolo v 3. tisícročí pred n. l. sídlom sumerského boha Enlila, rozpráva o vzniku človeka takto:

V tých dňoch v ich dome Duku bohovia stvorili Lahar a Aschman...

Niektro by mohol namietat', že paralela medzi textom Popol Vuhu a klinovým písmom z Nippuru je pritiahnutá za vlasy, lebo Stredná Amerika, sídlo Mayov, a Krajina dvoch riek medzi Eufratom a Tigrisom, vlasť Sumerov, sú od seba vzdialené vzdušnou čiarou okolo 13 000 km! Nie je to nijaká zložito vypreparovaná spoločná vlastnosť dvoch kultúrnych krajín, ktoré sú priestorovo a obsahovo od seba veľmi vzdialené. Starý zákon a v ňom najmä päť Mojžišových kníh majú v sebe množstvo sumerských myšlienkových pokladov. To je známe. Starý zákon a Popol Vuh majú takisto veľa jasných a ešte viac skrytých zhôd, a to je novinka. Pochybovačom môžem ponúknuť niekoľko ukážok.

Mojžiš: „Vtedy bol na celej zemi jeden jazyk a rovnaké slová.“ (1 Mojž, 11, 1)

Popol Vuh: „Tam videli východ Slnka. Mali spoločnú reč. Nevzývali nijaké drevo ani kameň.“

Mojžiš: „Mojžiš však vystrel ruku nad more a Pán ho celú noc prudkým východným vetrom rozháňal a more vysušil. Takto sa voda rozdelila a Izraeliti prešli stredom mora po suchu, kým vody boli pre nich ako múr na ich pravici i ľavici.“ (2 Mojž, 14, 21-22)

Popol Vuh: „Sotva zbadali, ako sa dostali cez more. Akoby ani more nebolo, prešli ho. Šli po kameňoch. Z piesku vystupovali okrúhle kamene, a po rade kameňov prešli tam. To miesto nazvali Rozryté piesčiny, tieto mená im dali, keď prekročili more. Tak sa dostali na druhú stranu.“

Mojžiš: „A Boh hovoril ďalej: Toto bude znakom zmluvy, ktorú uzavieram na večné pokolenia medzi mnou a vami a všetkými živými bytosťami, čo sú s vami“, (1 Mojž, 9, 12)

Popol Vuh: „Toto tu vám pomôže, ak ma zavoláte. Toto je znamenie zmluvy. Ale teraz musím s ťažkým srdcom odísť...“

Daniel: „Tých mužov teda naskutku poviazali a v plášťoch, s turbannami, v obuvi a v šatách hodili do rozpálenej pece.“ (Dan, 3, 21). „Kráľ povedal: Ja vidím štyroch rozpútaných mužov prechádzajúcich sa uprostred ohňa a niet na nich nijakého úrazu, výzor štvrtého je však podobný synovi bohov.“ (Dan, 3, 92)

Popol Vuh: „Potom oni odišli do ohňa, do pece. Vnútri bolo všetko žeravé, ale nezhoreli. S hladkým telom a krásnou tvárou sa ukázali v súmraku. V tých miestach, ktorými prešli, ich mala stretnúť smrť. Ale to sa nestalo. Xibalbanov zachvátil zmätok.“

Je oprávnená otázka, čo má spoločné tá okľuka cez sumerský klinopis, Starý zákon a Popol Vuh s mojimi staviteľmi tunelov. Chcem dodať argumenty svojmu presvedčeniu, že na úplnom začiatku bol iba jeden prameň na vznik homo sapiens, totiž sami pôvodcovia stvorenia. Až oveľa neskôr, keď národy a rasy osídlili celú zemeguľu, do starého ústneho podania sa pridali nové príhody na nových miestach. V tradíciách všetkých národov sveta sa však zachováva jadro aktu stvorenia. Bohovia stvorili prvého človeka na svoj obraz! Stvorenie človeka nepozemšťanmi neuškodí ani učeniu o pôvode druhov, ani evolučnej teórii.

Dve otázky.

Prvá znie: Aká udalosť odštartovala proces vzniku človeka?

Druhá: Prečo sa zo všetkých hominidov stal inteligentný iba homo sapiens?

Existuje veľa odpovedí, ale ani jedna nie je presvedčivá. Pred zhruba miliónom rokov všetky druhy hominidných opíc mali rovnaký objem mozgu - cca 400 ccm. Keď v nasledujúcich státisícoch rokov podnebie umožnilo prechod opíc zo stromov na zem, potom všetkým druhom, a nie jednému, ktorý bol vyvolený stať sa počiatkom druhu homo sapiens. Lenže keby schopnosť zhotovovať náradie bola predpokladom na vývoj a prežitie, dnes by už nemali byť na svete opice. „Treba byť bezpodmienečne človekom, aby sme nevymreli?“ pýta sa Oskar Kiss Maerth vo svojej knihe Počiatok bol koniec. K problému vzniku človeka Maerth kládol vzrušujúce otázky, napríklad túto:

Ak bol jeden druh opíc prinútený postaviť sa na zadné nohy zo strachu pred divokými zvieratami a preto, aby sa ľahšie užíval, prečo sa nestavali na zadné nohy z takého istého dôvodu aj ostatné druhy opíc?

Všetky hominidné opice boli a sú v zásade vegetariánmi... Boli nimi aj predkovia ľudí. Konzumentmi mäsa sa stali až v procese počlovečovania. Konzumácia mäsa má byť znakom rastúcej inteligencie a dokonca pokrokom, pretože mäsom sa človek môže živiť „ľahšie“ a „lepšie“. Za túto poklonu nám ďakujú vlky a divé mačky, ktoré boli mäsožravcami už pred miliónmi rokov.

Prečo sa zrazu konzumácia mäsa stala pre predkov človeka „ľahšou“ výživou? Odkedy je ľahšie zabiť gazelu, ako odtrhnúť zo stromu nejaký plod?

V priebehu posledného milióna rokov sa vystriedali daždivé a suché obdobia. Všetky opice sa mohli vrátiť do lesov a žiť tam svojím zvyčajným životom. Prečo to urobili všetky ostatné veľké opice, len nie tie, z ktorých mal neskôr vzniknúť človek?

Evolučná teória doteraz ničím nemotivuje mohutný skok, ktorým sa homo sapiens odpútal od svojej rodiny hominidov. Jednoducho ide o mozog, ktorý sa náhle stal výkonnejší, získal technické vedomosti, bol schopný pozorovať nebesá, nadviazal komunikáciu v sociálnych pospolitostiach. Z hľadiska histórie vývoja sa tento obrat z animálneho tvora k homo sapiens uskutočnil cez noc.

Zázrak? Zázraky sa nestávajú.

Tvrdenie, že inteligencia našich najranejších predkov sa zrodila už pred miliónom rokov a že sa pomaly rozvíjala od čias spoločného žitia, už „nesedí“. Všetky cicavce žijú v skupinách, svorkách, stádach, spoločne lovia a bránia sa. Stali sa preto inteligentnými? Ani tvor podobný človeku, ktorý si zhotovuje primitívne náradie, ešte nemusí byť homo sapiens. Riaditeľ Leakey z Národného výskumného centra pre prehistóriu a paleontológiu v Nairobi poukazuje na nálezy pri Fort Ternane. Dokazujú, že kenyapithecus wickeri si vyrábala hranaté nástroje a homo habilis používal jednoduché náradie už pred dvoma miliónmi rokov. Leakey ďalej uvádza, že Jane van Lawicková-Goodallová študovala šimpanzy v ich prirodzenom prostredí a zistila, že si pravidelne vyrábajú viacero jednoduchých nástrojov a používajú ich. Kto by tieto šimpanzy, ktoré tým spĺňajú kritériá na pripustenie k druhu homo sapiens, chcel vziať do okruhu inteligentných bytostí? Tvory podobné ľuďom, ktoré si vyrábajú nástroje a používajú ich, existujú „odpradáva“. Tvory podobné ľuďom, ktoré uctievať bohov a boja sa ich, pokrývajú steny jaskýň freskami, spievajú piesne, poznajú hanblivosť, nadväzujú priateľstvá a pochovávajú svojich zosnulých -tento druh tvorov neexistuje tak dávno. Pochybujem o tom, že by tu vôbec boli, keby nebolo umelej mutácie prostredníctvom

mimozemských návštevníkov. Preto riskujem tvrdenie, že až porazení v kozmickom boji svojou znalosťou genetických zákonov a cestou umelej mutácie uviedli do chodu proces vzniku človeka.

5. júna 1972 Associated Press vo Washingtone rozšírila informáciu o 129 stránkovej správe Výboru pre astronomický výskum americkej akadémie vied. Podľa názoru vedcov v posledných siedmich rokoch silne vzrástla pravdepodobnosť, že vo vesmíre existujú inteligentné mimozemské civilizácie. Akadémia odporučila podporiť väčšími štátnymi prostriedkami pátranie po týchto vzdialených svetoch s inteligentnými bytosťami. Dnešné teleskopy síce už môžu prijímať signály od mimozemských civilizácií, predsa treba vyvinúť nové prístroje, ktoré by boli schopné prijímať signály obývaných nebeských telies i mimo našej slnečnej sústavy. V správe výboru sa doslova hovorí: V tomto okamihu možno k nám prichádzajú rádiové vlny s rozhovormi ďaleko žijúcich bytostí. Mohli by sme tieto rozhovory zaznamenať, keby sme zamierili rádioteleskop správnym smerom a nastavili správnu frekvenciu.

Pokiaľ pre nejakú teóriu možno predložiť indicie, potom je užitočné zaradiť ju do vážnej diskusie. Ktorú vedeckú teóriu možno od prvej myšlienky vybudovať na dôkazoch? Nejde ani o nijaké „náhradné náboženstvo“, ako tvrdia mnohí kritici. Keby moje teórie mohli mať „príchut“ nejakého náhradného náboženstva, potom vedecké poznatky, ktorých zárodkom bola teória, by logicky museli byť v určitom okamihu najprv „náhradným náboženstvom“. Obyčajný človek nemôže zopakovať pokusy, ktoré majú viesť k dôkazom teórie. Má alebo musí veriť vedeckým teóriám napriek nebezpečenstvu, že sa výsledky skúmania nakoniec ukážu mylné.

Svojimi teóriami chcem dať podnety na premýšľanie. Predniesol som tu svoju novú, indiciami podporenú teóriu o tom, ako mohol vzniknúť tunelový systém v Ekvádore a Peru a kedy asi odbila „hodina zrodu“ druhu homo sapiens. Slovo má vedecký výskum...

3. AJ V ČÍNE SÚ STOPY BOHOV

Pátranie po protokoloch z Bajan Kara Ula • Pekingský človek má 400 000 rokov • Nijaké svedectvá čínskej prehistórie? • Pchan Ku, stvoriteľ vesmíru • Pochabá bohyňa Jü Čching • Protikladné sily jin -jang • Kotúče z jadeitu podľa vzorov z Bajan Kara Ula? • Starý pán Jang-š' • Lovci lebiek z Pchajwanu a ich sochy • Vtáči ľudia ako v Babylone • Tunelový systém pri jazere Tung-tching • Kto zastrelil bizóna v mladšej dobe kamennej?

Boeing China Airlines štartoval v Singapure s hodinovým meškaním a do pristátia v Tchaj-pej o 15,30 skrátil meškanie iba o pol hodiny. Schôdzka s riaditeľom National Palace Museum pánom Ťiang Fu-cungom bola dohodnutá na 17. hodinu.

Nechal som svoju batožinu v Ambassade na Nanking East Road a zakýval som na taxík. Sadol som si vedľa priateľsky sa usmievajúceho vodiča a povedal som: „To the National Palace Museum, please!“ Chudý malý budha vedľa mňa sa na mňa usmial, ale nemal som dojem, že rozumel mojej žiadosti. Cieľ jeho bláznivej jazdy som mu opísal vo všetkých jazykoch, ktoré ovládam. Môj budha zhovievavo a jemne prikyvoval, pridala plyn a zastavil pred železničnou stanicou. So svižnosťou lasice otvoril dvere auta a so žiariacou tvárou ukázal na stanicu, kde moje múzeum určite nebolo. Mal by som trochu, aspoň trochu vedieť po čínsky! Vošiel som do haly... a tu mi svietlo. Uprostred stál kiosk s pohľadnicami a ponúkal turistom pozdravy z Tchaj-pej a celého Tchaj-wanu na stovkách fotografií všetkých stavieb, ktoré sa oplatilo vidieť. Nakúpil som pohľadnice všetkých svojich cieľov na nasledujúce dni. Môj budha veľmi vážne prikývol, keď som mu ukázal nádhernú budovu múzea, a vracal sa po tej istej ceste, po ktorej sme prišli. Múzeum bolo neďaleko hotela.

U pána Ťiang Fu-cunga nebudú s dorozumievaním nijaké ťažkosti, hovorí po nemecky, študoval v Berlíne.

ts/t,,*,*,*,*,,

- '—y~**~* .—* f_rf^+*,fc_—

f

JOTMN !L»

Pomocou pokladnice mu môj malý bitdha zaviedol do krásneho Paláci Museum v Tchaj-pej a kpánu Tiang Fu-cungovi.

S riaditeTom muzea pánom tiang Fu-cungom som mal viacero veľmi zaujímavých rozhovorov.

To som vedel od pána Čchi, ktorý má vo švajčiarskom Luzerne čínsku reštauráciu Li Tchaj-pej, najlepšiu, v akej som kedy jedol. Pán Čchi bol väčšiu časť svojho života v diplomatických službách Čankajška, skôr ako sa rozhodol otvoriť si túto reštauráciu. Môj známy Čchi vedel, že som posadnutý túžbou prísť na stopu tajomného nálezu Bajan Kara Ula. Tam, na čínsko-tibetskom pohraničí, čínsky archeológ Čchi Pu-tej našiel v roku 1938 716 žulových kotúčov, ktoré sú 2 cm hrubé, presne v prostriedku majú otvor, od ktorého sa špirálovite rozbieha na okraj dvojstopové ryté písmo. Granitové kotúče pripomínajú naše dlhohrajúce platne. Tajomstvo kamenných kotúčov skúmali vedci dlhé roky. Roku 1962 sa podarilo profesorovi Cu Wu-niuovi z Akadémie pre prehistóriu v Pekingu rozlúštiť časť rytých písmen. Analýzy geológov preukázali značný obsah kobaltu a kovu, fyzici zistili, že všetky kotúče majú vysoký vibračný rytmus, z čoho sa dá urobiť záver, že kedysi boli vystavené vysokému elektrickému napätiu. Nálezy z Bajan Kara Ula sa stali senzáciou, keď ruský filológ Dr. Viačeslav Zajcev zverejnil dešifrované texty kamenných kotúčov: pred 12 000 rokmi zahnali na tretiu planétu skupinu neznámeho národa. Ale ich lietajúce dopravné prostriedky už nemali dost' sily, aby mohli znovu opustiť vzdialený cudzí svet. Tieto doložené fakty som podrobne opísal v knihe Späť ku hviezdám. V Moskve zverejnili oznámenie, že celá správa vedcov o kamenných kotúčoch je uložená v pekingskej akadémii a v historickom archíve v Tchaj-pej. A to bola pohnúťka na môj let na Tchaj-wan. Na toto mokré a chladné januárové odpoľudnie som bol listom môjho známeho pána Čchi ohlásený u riaditeľa palácového múzea, ktorý schôdzku potvrdil ešte pred začiatkom mojej tretej cesty po svete. Domnieval som sa, že mám veľkú šancu zachytiť stopu kamenných kotúčov v palácovom múzeu. Tento drahocenný majetok s viac ako 250 000 číslami katalógu v posledných rokoch niekoľko ráz premiestnili zo stáleho miesta v Pekingu. Roku 1913 počas povstania Kuomintangu -1918 počas občianskej vojny - 1937 počas vojny s Japonskom, ktoré Peking obsadilo - a 1947, keď Mao Ce-tung s Národnooslobodzovacou armádou založil Čínsku ľudovú republiku a Peking opäť povýšil na

hlavné mesto. Od roku 1947 sú tieto umelecké poklady uložené v Tchaj-pej.

Ozdobná vizitka, na ktorej pán Čchi napísal jemným štetcom pozdravy a odporúčania svojmu priateľovi Ťiang Fu-cungovi, mi otvorila všetky dvere až po miestnosť šéfa. Riaditeľ ma pozdravil po nemecky. Len keď som sa ospravedlňoval za meškanie, odpovedal s úsmevom dlhou čínskou vetou: „Ste priateľ môjho priateľa, ste i môj priateľ. Vítam vás v Číne. Čo pre vás môžem urobiť?“ Keď sme prechádzali k nízkemu stolíku, nahlas predniesol (komu?) akýsi príkaz. Skôr ako sme si pohodlne sadli, livrejovani sluhovia priniesli tenké porcelánové šálky a zdobenú kanvicu s voňavým bylinkovým čajom. Riaditeľ naplnil šálky.

Šiel som priamo na vec a povedal som, že ma zaujímajú nálezy z Bajan Kara Ula, že by som sa tu v Tchaj-pej chcel pozrieť na správu prírodovedcov o skúmaní kamenných kotúčov. Až ma zamrazilo, keď pán Ťiang vyhlásil, že táto obsiahla správa je uložená v Pekingskej akadémii, s ktorou nemá nijaký kontakt. Všimol si moje veľké sklamanie a mohol mi dať svojimi ďalšími správami len nepatrnú útechu.

„Som informovaný o vašom úsilí. Zaoberáte sa prehistóriou národov. Môžem vám poslúžiť len našim prapredkom sinantropom, ktorého objavili až v roku 1927 v údolí pri Čou-kchou-tchien 40 km juhozápadne od Pekingu... Tento sinanthropus pekinensis, človek pekingský, podľa mienky antropológov má byť podobný homo heidelbergensis. V každom prípade je podobný čínskej rase, ktorá dnes existuje v 800 miliónoch exemplárov. Človek pekingský má pochádzať zo stredného pleistocénu, má byť teda asi 400 000 rokov starý. Potom už vlastne nijaká pravá prehistória nie je.“

Riaditeľ vyhlásil, že až z tretieho tisícročia pred n. l. sa opäť vyskytujú v severnej Číne svedectvá kultúr z mladšej doby kamennej. Kultúra Jang-šao pri Chuang-che: maľovaná pásová keramika. Okolo druhého tisícročia pred n.l. nasleduje Ma-čang, kultúra čiernej keramiky. Potom kamenná a medená kultúra z Čcheng-ce-an zo Šantungu, až po počiatky doby bronzovej s bohatou ornamentikou. Potom Tchao-tchie a kultúry Lej-wen s pravouhlou lomenými kresbami blesku. Od 15. - 11. storočia pred n. l. nachádzame vysoko vyvinuté písmo s viac ako 2 000

znakmi slov v obrazoch a symboloch, ktoré boli rozlúštené ako veštby. Čínski panovníci všetkých čias, „Synovia nebies“, mali vraj za úlohu starať sa o usporiadaný priebeh prírodných javov.

Čínska perokresba boha Pchan Kua, legendárneho syna Chaosu a stvoriteľa čínskeho vesmíru. Vraj vybudoval svet zo žulových kvádrov, ktoré prilietali z vesmíru.

„Pokiaľ som informovaný (sám nie som prehistorik), v Ríši Stredy sa nenachádza nič, čo by mohlo okrídlieť vašu osobnú fantáziu. Nijaké pästné klíny, nijaké primitívne nástroje, ba ani stopy po jaskynných maľbách. Najstaršie kosti

s nápismi boli datované po roku 3000 pred n. 1.“

„Čo je na tých kostiach?“

„Nápisy sa nedali až doteraz rozlúštiť.“

„Ináč nemáte nič?“

„Jednu jediná väzu, ktorú vykopali v An-jangu v Chu-nane. Môže byť datovaná 2800 rokov pred n. 1.“

„Prepáčte, pán riaditeľ, ale starý čínsky národ predsa musí mať svedkov svojej prehistórie! Musí byť nejaký doklad vývoja od doby predhistorickej po historickú. Vari nemáte nijaké ruiny, nijaké zvyšky kyklopských múrov?“

„Naše čínske dejiny sa dajú sledovať bez akejkolvek medzery späť až k cisárovi Chuang Tiovi, a ten žil okolo roku 2698 pred n. 1. Už vtedy bol známy kompas, to je dokázané. Čas sa teda nemohol začínať Chuang Tiom! Čo bolo predtým, milý priateľ, to je vo hviezdach!“

„Ako to, vo hviezdach?“

Bolo v tomto rozhovore predsa len niečo pre mňa? Bolo. Pán Tiang sa usmial:

„Nuž áno, sú tu legendy o lietajúcich drakoch. Drak je od nepamäti symbolom božstva, nedosiahnuteľnosti a nepremožiteľnosti. Pchan Ku sa v legende volá tvorca čínskeho vesmíru, stvoril Zem zo žulových blokov, ktoré mu na jeho želanie prilietali z vesmíru. Oddelil vodu, prerazil do neba obrovskú dieru a rozdelil nebo na východnú a západnú hemisféru...“

„Bol to dakajý nebeský vládca, ktorý sa objavil na obzore v kozmickej lodi?“

„Nie, milý priateľ, o kozmických lodiach nevie legenda nič, hovorí ustavične len o drakoch, ale označuje Pchan Kua za krotiteľa chaosu vo vesmíre. Vytvoril jin a jang, predstavu dvoch síl v prírode. Jang zastupuje mužskú silu a nebo, jin ženskú krásu a Zem. Všetko, čo sa

odohráva vo vesmíre a na Zemi, sa podriaďuje jednému z dvoch symbolov, ktoré vnikli hlboko do kozmologickej čínskej filozofie.“

Každý panovník, „Syn nebies“, mal podľa legendy žiť 18 000 pozemských rokov a Pchan Ku sa o nebeský poriadok staral už pred 2 229 000 rokmi (ak prijmeme skepticky tieto dáta). Možno, že sa niekto pri tých spätných astronomických výpočtoch o dakajý ten rok pomýlil. Ale čo to znamená pri takom rodokmeni?

Pchan Kua, ktorého legenda je rozšírená po celej Číne, predstavujú v rôznych krajoch rozlične a nemožno sa tomu čudovať pri nekonečnej veľkosti tejto krajiny s rozlohou 9 561 000 km². Raz je to tvor s dvoma rohmi na hlave a s kladivom v pravej ruke, inokedy sa zjavuje ako drak, ktorý premáha štyri živly, potom zasa drží v jednej ruke Slnko a v druhej Mesiac, alebo pozorovaný hadom opracúva skalné steny.

V skutočnosti čínska legenda o Pchan Kuovi nemá byť taká stará, ako je ten silný muž. Mali ju priviezť do Číny cestovatelia z kráľovstva Siam (Thajsko) až v 6. storočí pred n. 1.

„Čínska mytológia označuje Jang-š' Tchien-cuna ako „Otcu vecí“, povedal riaditeľ. „On je Bytie, ktoré sa nedá preskúmať, počiatok a koniec všetkých vecí, to najvyššie a nepredstaviteľné na nebi. V neskorších časoch ho volali aj Jü Čching. Ak budete o tom písať, musíte poukázať na to, že Jü Čching sa nesmie zamieňať s mýtickým cisárom Jüom, ktorý mal skrotiť potopu. Poznáte legendu o Jang-š' tchien-wangovi?“

Nepoznal som ju. Riaditeľ vytiahol z police na knihy jeden zväzok slovníka čínskej mytológie.

„Prečítajte si tú poviedku v hoteli. V slovníku nájdete niekoľko pre vás fascinujúcich rozprávání, ako napríklad legendu o bohyni Č'Nü. Bola patrónkou tkáčov. Jej otec poslal mladú dcéru k susedovi, ktorý mal strážiť na „Nebeskom striebornom prúde“, zrejme sa tým myslí Mliečna cesta. Č'Nü dorástla a bola veľmi krásna, dni a noci trávila v hrách a smiechu. V nebi nebolo pochabejšej a neskrotnejšej milovníčky ako Č'Nü. Lenže jej kúsok omrzeli Slnčného kráľa. Keď mala dieťa so svojím strážcom-milencom, prikázal ohnivému milovníkovi, aby zaujal miesto na druhom konci strieborného prúdu. Takto videl krásnu Č'Nü iba raz v roku, v siedmu noc siedmeho mesiaca...“

„Rozprávka o kráľovských deťoch, ktoré sa nemôžu stretnúť!“

„Legenda má šťastný koniec. Milióny trblietavých nebeských vtákov sa zoradili do nekonečného mosta cez Mliečnu cestu. Č'Nü sa mohla stretnúť so strážcom, kedy sa jej zachcelo!“

„Keby tie lesklé nebeské vtáky boli kozmické koráby, ktoré hliadkovali medzi planétami, videlo by sa mi samozrejme, že sa milenci stýkali podľa želania.“

Pán Tiang Fu-cung vstal:

„Vy ste naozaj fantasta! No nemusíte hned' stuhnúť v úcte pred tým, čo som vám tu predložil. Možno moderná interpretácia mýtov a legend má svoje oprávnenie, možno nás privedú ďalej. Ešte veľa toho nevieme...“

Pána Marshalla P. S. Wu, šéfa oddelenia vykopávk, mi pridelil riaditeľ na čas môjho pobytu ako najlepšie informovaného sprievodcu. Aj keď pri častom sťahovaní exponátov ich je z 250 000 iba zlomok, ostáva ich ešte priveľa. Takže bez pána Wu, ktorý pochopil, o čo mi ide, by som sotva mohol pozbierať svoje „nálezy“.

- Bronzové džbány z čias dynastie Šang (1766-1122 pred n. 1.) mi jasne pripomínajú druhú stranu Pacifiku. Keramika prehistorických Inkov z Nazca ukazuje tie isté ornamenty, aj keď je oveľa mladšia ako čínske džbány: geometrické linky, štvorce umiestnené proti sebe, špirály atď.

- Sekera z jadeitu, malá kópia veľkej sekery. Do zeleného kameňa je vyrytý božský symbol draka s ohnivým chvostom, obzor zdobia gule. Spomínam si na takú istú kresbu na asýrskych vojnových pečatiach.

- Ozdoba oltára boha hôr a mrakov - tak to stojí na štítiku pod pravouhlým predmetom z roku 206 pred n.l. Vidieť horu, ale nad ňou vyčnieva mohutná guľa s ohnivým chvostom. Táto guľa (nad ktorou sú tri geometricky zoradené guľôčky) nie je svojimi rozmermi v nijakom rozumnom pomere k Slnku, Mesiacu a hviezdám. Ozdoba oltára? Nebola to kedysi skôr spomienka na nejaký nezabudnuteľný, nepochopiteľný jav na nebi?

- Kotúče z jadeitu s priemerom od 7 do 16,5 cm. Uprostred majú otvor ako gramofónové platne. Zvislo sú upevnené čapom na 20 cm

vysokom obelisku. Neberiem archeológom, že tieto „obradné“ kotúče boli nebeskými symbolmi moci a sily práve tak ako obelisk falickým symbolom. Mňa fascinovali tie kotúče, ktoré mali dookola čisto vyfrézované zuby ozubených kolies. Je nejaká súvislosť medzi týmito údajnými obradnými kotúčmi a kamennými kotúčmi z Bajan Kara Ula? Keby sme tie kotúče z čínsko-tibetského pohraničia prijali ako modely pre tieto obradné kotúče, odhnruli by sme záhadný závoj. Po návšteve astronautov v priestore Bajan Kara Ula, kde zhotovili kamenné kotúče (pravdepodobne na podávanie správ), ctihodní kňazi sa domýšľali, že by vykonali bohumilý skutok, keby vyrobili tiež také kotúče ako cudzinci. Azda by sa aspoň trochu mohli podobat' na tie múdre bytosti, ktoré zmizli. Tak by sa mohol kruh uzavrieť, tak by sa mohli stat' (okľukou) ozubené kotúče kultovými predmetmi.

Dr. Viačeslav Zajcev, ktorý publikoval o kamenných kotúčoch to najdôležitejšie, našiel pri Fergane v Uzbekistane neďaleko čínskych hraníc skalnú maľbu. Nielenže bytosť zobrazená na nej má astronautickú prilbu, nielenže dýchacie zariadenie je identifikovateľné, ale v rukách izolovaných kozmickým oblekom drží platňu, akej sa našli stovky pri Bajan Kara Ule.

Počas pobytu v Tchaj-pej som si jedného dňa v slovníku čínskej mytológie prečítal o Jang-š' tchien-wangovi legendu, ktorú tu v skratke zaznamenávam.

Kedysi veľmi dávno žil v horách na okraji večného ľadu stavec Jang-š' tchien-wang. Rozprával o pradávnych časoch takou obraznou rečou, že tí, čo ho počúvali, sa nazdávali, že sám bol účastníkom všetkých tých podivuhodných dejov. Akýsi Čchin Chung sa starca opýtal, kde žil predtým, kým prišiel na tento vrchol. Jang-š' bez slov zdvihol obe ruky ku hviezdám. Teraz chcel Čchin Chung vedieť, ako sa mohol vyznať v nebeskej bezhraničnej prázdnote. Kým Jang-š' mlčal, podišli k nemu dvaja bohovia v lesklom výstroji. Čchin Chung, ktorý to prežil, rozprával svojim ľuďom, že jeden z bohov povedal: „Poď, Jang-š', pôjdeme. Budeme putovať tmou vesmíru a pôjdeme okolo vzdialených hviezd do našej vlasti.“

Tchaj-pej, hlavné mesto Tchaj-wanu (Formóza), má takmer 2 milióny obyvateľov, univerzity, vysoké školy a vynikajúco vedené múzeá. Z jeho hlavného prístavu Ti-Lung sa vyvážajú prírodné produkty ako cukor, čaj, ryža, banány, ananásy (ktorým sa darí v tropickom monzúnovom podnebí), drevo, gáfor a ryby. Odvtedy, čo sa ostrov Tchaj-wan so svojimi 13 miliónmi obyvateľov v roku 1949 stal samostatným štátom, vzrástol prudkým tempom jeho priemysel, takže dnes sa na lode nakladajú aj textilie, motory všetkých druhov, poľnohospodárske stroje a elektrotechnické výrobky so značkou Taiwan. Štát podporuje ťažbu uhlia, zlata, striebra a meď, ktoré prinášajú devízy.

Je tiež nevysvetliteľné, odkiaľ a kedy prišli na ostrov mongoloidní praobyvatelia Pchajwanci. Z ich neskorých potomkov dnes žije štvrt' milióna v siedmich rozličných kmeňoch v neprístupných častiach ústredného horského masívu. Tam ich zatlačili vlny čínskych prisťahovalcov. Ešte v minulej generácii dokazovali pchajwanskí bojovníci svoju odvahu pri love lebiek, dnes lovia vo svojej horskej pevnosti zver. Kmeň si zachoval svoje staré zvyky, žije podľa zákonov večnej prírody. Meranie času je jednoduché ako ich spôsob života. Deň sa začína kohútím spevom, jeho priebeh sa meria dĺžkou tieňa. Nový rok sa určuje podľa kvetov horských bylín, jeho vyvrcholenie podľa dozretých plodov a koniec roka podľa včasného sneženia, ktoré ich odreže od okolitého sveta. Od najranejších čias Pchajwanci dodržiavajú

monogamiu, pritom nie je podstatné, či sa nápadník slušne uchádza o nevestu, alebo si ju kúpi či ulúpi. Dôležité je iba to, aby si ju nechal po celý život. Pchajwanci oceňujú rastlinu betel ako povzbudzujúci prostriedok, ktorý si vyrábajú vo vlastnom „laboratóriu“ z plodov betelovej palmy, podobných muškátovým orieškom, s prídavkom haseného vápna a patričnej dávky betelového korenia. Betel chutí horko ako žľč, ale má osviežiť. Slinu farbí dočervena a zuby do modročierne. Pohľad na usmievajúceho sa pchajwanského bojovníka je skôr odstrašujúci ako dôveryhodný. Keby ma dostatočne neubezpečili, že sa už nezaoberajú lovom lebiek, bol by som utiekol, pretože svoju hlavu budem ešte istý čas potrebovať.

Múzeum provincie Tchaj-pej má jedinečnú zbierku pchajwanských drevorezieb. Jej drevené plastiky sa pokladajú za posledné príklady vymierajúceho národného umenia. Zachovávajú motívy z povestí a legend mnohých generácií. Kto hľadá bohov, nájde ich.

Visí tu 72 cm široká a 25 cm vysoká doska, ktorá kedysi na nejakom dome signalizovala: Tu býva náčelník! Vľavo od vyznačených štvornásobných kruhov sa vznášajú dve figúry, ktoré majú priam klasické „zástery“ pradávnych astronautov. Môžeme ich vidieť napríklad v Národopisnom múzeu v Berlíne na monolitoch Toltekov. Obe figúry majú na sebe akúsi kombinézu a nosia topánky. Ľavá postava má prilbu a vztýčenú anténu na VKV.

Ďalšia plastika predstavuje tvora s veľkým pohľavným údom, hlavu mu chráni tesne priliehajúca prilba. Na prilbe je vyrytý malý trojuholník, možno odznak astronautickej formácie, okolo prilby sa vinie had! V biblických časoch sa had ako symbol škaredosti a pokryteckej plazivosti v ságach Mayov vznáša vo vzduchu ako „operený tvor“ a opäť sa vynára u zabudnutých kmeňov horského masívu na Formóze.

Lietajúce hady sú na celom svete súčasťou folklórneho umenia. Prečo Pchajwanci maľujú škaredých hadov na svoje kanoe; prečo majú „božské postavy“ hlavy guľaté ako prilby; prečo majú medzi sebou (anténový) kontakt; prečo sa kontakty končia v ozubenom „slnku“? Prečo hady okružené okolo hviezd trčia svojimi trojhrannými hlavami vždy k nebu? Prečo pchajwanský boh balansuje s hadom v ruke nad

hlavou s prilbou? Prečo práve ženská bohyňa sa zakrýva maskou, prečo má neforemné okuliare a okolo seba i nad sebou hada? Nedá sa povedať, že by bol takýto výstroj elegantný, ale je účelný na let do vesmíru.

To všetko treba chápať v zmysle niekdajších náboženstiev, vravia archeológovia. Hady vraj boli božským „symbolom úcty“. Keď už si Pchajwanci zdobili kanoe symbolmi náboženského druhu, prečo si nevzali na to ako predlohu ryby, žraloky, vlny alebo korytnačky? Prečo si náčelník nepripichol na stenu štít so znakom svojho kmeňa? Ich rezby, často polozhnuté, sú veľmi krásne. Všetky majú vyznačené kruhy a špirály. Opäť je tu spojenie hada a človeka, pričom had sa vlní vždy nad tvorom smerom k nebu. Figúry niekedy nestoja rovno, vznášajú sa v rezbe, ako keby boli bez tiaže. Tieto reprodukcie nepokladám za vnuknutie umeleckej fantázie. Prapredkovia Pchajwancov museli vidieť, že sa tvor môže vznášať, a potom o tom rozprávali potomkom. Pchajwanci sú dodnes primitívni. Znázorňujú na svojich krásnych drevorezbách reálne veci okolitého sveta a stereotypy, ktoré akoby prichádzali zo spomienok na časy pred dávnymi vekmi. Ich práce ukazujú, že pchajwanskí rezbári vždy čerpali zo súčasnosti. Zvečňujú mužov v japonských uniformách s puškami. Tých videli. Nenamáhajú

svoju fantáziu. Nikdy to nerobili. Vo všetkých časoch zobrazovali v

umeleckej kombinácii s tradíciou to, čo videli.

Zvlášť zaujímavým motívom je tvor s tromi hlavami, ktorý letí v hadovi, motív, s ktorým sa opäť stretávame na jednom hodvábnom rukopise kultúry Čou (I 122-236 pred n.l.)

V Historickom múzeu v Tchaj-pej ma sprevádzal riaditeľ Y. C. Wang po svojich zbierkach kresieb mytologických tvorov (poloľudí, polozvierat), často s vtáčimi hlavami na okrídlených telách, paralely k asýrsko-babylonským tvorom s krídlami. Pečatí z obdobia Čou je veľa, ako prsteňov v škatuli so skvostami u klenotníka. Sú až 1 cm vysoké, nemali by vraj predstavovať nič iné ako dekoratívne ozdoby. Pod mojou lupou sa však podobali integrovaným obvodom. V „bronzových zrkadlách“ s priemerom od 7 do 15 cm sú vyryté symboly a písmo, ktoré mohlo byť čiastočne rozlúštené. Rozlúštenie jednej rytiny z dynastie Čou znie: „Všade, kde svieti slnko, je život.“ Štvorec naprostred tohto bronzového zrkadla by mal byť zo žartu položený medzi tlačene integrované spoje od firmy Siemens!

Geológ Tchung-li Lynn mi rozprával o jednom náleze neznámom v západnom svete.

V júli 1961 archeológ Čchi Pen-lao, profesor starovekého výskumu na univerzite v Pekingu, narazil pri vykopávkach v Údolí kameňov na časti podzemného tunelového systému. Západne od J-Jangu pri výbežku pohoria Chu-nan, pri južnom brehu jazera Tung-tching, archeológ objavil v hĺbke 32 m prístupy k labyrintu. Lokalizovali sa chodby, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vedú pod jazero.

Pchajwanská bohyňa v astronautickú maske? V ruke drží hada, symbol vesmíru, a neforemné okuliare.

Steny chodieb boli hladké a glazované. Steny jednej haly a križovatka niekoľkých chodieb boli posiate maľbami. Predstavujú zvieratá, ktoré -hnané ľuďmi s „fúkačkami“ v ústach - utekajú jedným smerom. Okrem faktu o podzemnom tunelovom systéme je pre mňa senzáciou jadro správy, že nad utekajúcimi zvieratami letí štít, na ktorom stoja ľudia, v rukách majú prístroje podobné puškám a miera nimi na zvieratá. Ľudia na „lietajúcom štíte“, ako hovorí profesor Čchi Pen-lao, majú moderné bundy a dlhé nohavice. Datovanie vzniku tunelového systému sa azda medzitým už podarilo zistiť, ako sa domnieva pán Lynn, ale z Čínskej

ľudovej republiky prichádzajú správy len zriedka a so značným oneskorením.

Informácia o „lietajúcom štíte“ a o ľuďoch mieriach na utekajúcu zver mi okamžite pripomenula nezabudnuteľný dojem, ktorý som si odniesol v roku 1968 z moskovského Paleontologického múzea. Majú tam lebku bizóna, na čele ktorého je hladký priestrel.

Pravlast'ou bizóna bola ruská Ázia. Bizónia skamenelina sa datuje do mladšej doby kamennej (8000-2700 pred n.l.). Vtedy sa vyrábali zbrane brúsením kameňa, ako sa uvádza na označenie doby, a najmodernejším výtvarom onej epochy bola kamenná sekera. Úder kamennou sekerou by rozhodne rozdrvil čelnú kosť, ale nikdy by nevytvoril priestrel. Strelná

zbraň v dobe kamennej? Myšlienka sa zdá naozaj taká absurdná, že odborníci ju môžu odbaviť mávnutím ruky. Pravda, keby sme bizónovú trofej strelca z mladšej doby kamennej nevideli v Moskve.

Na jedenásty a posledný deň môjho pobytu v Tchaj-pej prezident Ku Čcheng-kang, člen parlamentu, usporiadal na moju počesť večeru. Sedel som v kruhu osvietených vedcov a politikov: B. Hsieh, profesor na univerzite Fu-jen-Šu Jao, v januári 1972 ešte generálny sekretár republiky v UNESCO - Su Č'-sin a Šuang Jeff Jao z Public Relation Department (ministerstvo zahraničia) - Sen-jung Čou z vlády a samozrejme moji priatelia z múzea Tiang, Lynn, Wang a Wu.

Mená pánov boli také bežné ako pán Müller, mister Smith a monsieur Dupont. Namáhal som sa, aby som rozoznal tváre, ktoré sa neustále usmievali, ale nepodarilo sa mi priradiť k nim mená.

Počas letu na pacifický ostrov Guam som bilancoval. Protokoly z Bajan Kara Ula som si nemohol prezrieť. Ale na svojej mape sídiel bohov som mohol vylúčiť biele miesto čínskeho územia. Stopy, ktoré hľadám, sa nachádzajú po celej zemeguli.

P. S.: Môj film Spomienky na budúcnosť zakúpila pre Maovu rišu Štátna požičovňa filmov. Možno mi to umožní cestu do Pekingu. S pohľadnicou v ruke už nájdem akadémiu s historickým archívom. Okrem toho som už dávno chcel ísť do púšte Gobi...

4. TEMUEN - OSTROV, KTORÉMU HOVORIA NAN MADOL

Kto postavil Nan Madol? • Mikádo s čadičovými balvanmi • Tunelová sústava z praveku • Rakvy z platiny? • Obrovské schopnosti dračieho kúzla • Pri pátraní po ostrove bez návratu • Ako vznikol Nový Zéland • Lietajúce stroje pre jedného • Polynézske legendy • Ako sa mýli výskum mýtov • Čo sa našlo v geóde • Prečo sú chudobní Polynéžania takí bohatí? • Sakao, LSD južných morí.

Najväčšou ostrovnou skupinou Mikronézie sú Karolíny, ktoré tvoria viac ako 500 ostrovov s celkovou plochou 1 340 km².

Najväčší z karolínskych ostrovov Ponape je so svojimi 504 km² trikrát väčší ako Lichtenštajnské kniežatstvo a má asi rovnaký počet obyvateľov, spolu 18 000. Podnebie je tropické, väčšia časť ostrova hornatá a neobývateľná. Ponape obopína pás ostrovov, ostrovčekov a koralových útesov. Jeden z malých ostrovov s rozlohou Vatikánskeho štátu (0,44 km²) sa podľa atlasu volá Temuen. Ležia na ňom mohutné zrúcaniny Nan Madolu, ktoré zaberajú takmer celý ostrov a robia ho významným a slávnym, takže Temuen je už dávno známy ako Nan Madol. Ruiny Nan Madolu sú veľmi staré, vznik pradávnych stavieb zatiaľ nie je určený, pôvod staviteľov nie je známy.

Uvádzam tu historicky zistené dáta ostrova Ponape a okolitých ostrovčekov:

1595 - Portugalec Pedro Fernandez de Quiros pristáva so San Jeronimom. Prví belosi vstupujú na ostrov... a nachádzajú zrúcaniny Nan Madolu.

1686 - Celá skupina ostrovov prechádza do španielskeho vlastníctva. Pomenujú ju podľa kráľa Karola II. na Karolíny.

1826 - Na ostrov vstupuje Ír James O'Connell s ostatnými, ktorí prežili stroskotanie. Ponapania ho priateľsky prijímajú a ožení sa s domorodkou.

1838 - Od tohto roku anály ostrova zaznamenávajú rozličné návštevy bielych hostí.

1851 - Domorodci masakrovali posádku britskej lode. Trestná výprava spôsobila na Ponape krviprelieanie.

1880 - Misionári kresťanských konfesíí a siekt vpadli na ostrov ako krdel kobyliiek, spálili tabule s textami z raných dejín, zakázali starobylé národné obyčaje.

1899 - Španielsko predáva ponapskú skupinu ostrovov Nemeckej ríši (spolu s Marianami a Palauskými ostrovmi).

1910 - Ostrovania zavraždia misionára a vládných úradníkov. Pred masakrou unikne iba niekoľko belochov.

1911 - Nemecký krížnik Emden ostreľuje ostrov, rebelov pobijú, ich vodcov verejne obesia.

1919 - Karolíny a Ponape prechádzajú pod japonskú mandátnu správu.

1944 - Počas vojny v Tichomorí skupinu ostrovov okupujú Američania.

1947 - Ostrovy sa stali poručeným územím USA.

To sú historické údaje o Ponape, doložené bez akýchkoľvek pochybností. Je teda isté, že zrúcaniny na Nan Madole zahalené tajomstvom existovali dávno pred prvou návštevou belochov roku 1595. Nie je pravda, že dejiny obyvateľov ostrovov vošli do legend o Nan Madole až po ich „objavení“. História od roku 1595 je dobre známa a bez medzier.

Legendy o Nan Madole majú oveľa viac správ ako novodobé fakty. Sú teda oveľa staršie. Iba preto, že nám nikto nemôže ponúknuť nejaké uspokojivé vysvetlenie tajomstva Nan Madolu, chce nás niekto prechytráčiť „filologickou latinou“.

Po viac ako týždni, ktorý som strávil vo vlhkom a horúcom pekle Nan Madolu s meračským pásmom, fotoaparátom a poznámkovým blokom, sa môžem súčasným „výkladom“ - bohužiaľ - iba unavene vysmiať. Radšej sa pridržím legend, pretože ich obsah je prijateľnejší.

Uvidíme, prečo.

Keď som pristál s Boeingom 727 Continental Airlines Air Micronesia na Ponape, netušil som, do akých trápení, ale tiež k akým objavom ma privedie moja zvedavosť.

Prostredníctvom hotela Kasehlia som si najal malý motorový čln, nie väčší ako domorodé kanoe, a viezol som sa tropickými prebujnenými kanálmi, oddelenými od seba mnohými ostrovmi.

Bola ťaživá horúčava a vzduch bol taký vlhký, až som si myslel, že ho sotva vdýchnem.

So svojimi dvoma domorodými sprievodcami som minul veľa ostrovčekov, až sa pred nami zjavil Nan Madol. Od mnohých ďalších sa líši iba zvláštnym bremenom. Na tomto tropickom ostrovčeku stojí panteón, nie väčší ako futbalové ihrisko, malé čadičové mesto, legendárne zátišie prehistorických obyvateľov. Človek stojí zaskočený pred svedkami dávnej histórie. Na takéto „stretnutie“ som nebol pripravený.

Základy stavieb sú (ak si prezrieme istý neporiadok ruinového poľa) jasne rozoznateľné. Pri hre mikádo sa cez seba kladú početné paličky. Vrstvia sa, narovnávajú. Hra, ktorá sa tu hrávala, nemohla byť jednoduchá, pretože tu sú ťažké čadičové hradby, čadičové kláty. Doterajší výskum hovorí, že pri týchto čadičových hradách ide o vychladnutú lávu. Videlo sa mi to nepochopiteľné, keď som meter po metri zisťoval, že láva stuhla výhradne v šesti alebo osmihranných stĺpoch s takmer rovnakou dĺžkou.

Na severnom pobreží Ponape sa skutočne ťaží stĺpový čadič. Som preto ochotný nevšimnúť si toto hlúpučké vysvetlenie o lávových stĺpoch stuhnutých na mieru a pripustiť, že tento prvotriedny a presne spracovaný materiál vylámali a spracovali na severnom pobreží ostrova. Ale tie priemerne 3 až 9 m dlhé a často viac ako 10 ton ťažké bloky by museli dopravovať zo severného pobrežia Ponape cez labyrint kanálov v džungli popri tucte rovnako vhodných ostrovov na Nan Madol. Preprava po súši je vylúčená, pretože hustá džungľa odpradáva niekoľko ráz denne zaplavujú lejaky a okrem toho Ponape je ostrov hornatý. Aj keby sme napokon pripustili, že by v džungli boli cesty, že by boli dopravné prostriedky, ktoré by prekonal kopce a mohli by sa dostať cez močiare, nakoniec by ťažký náklad stál na juhovýchodnej strane ostrova. Potom by ho museli preložiť na lode.

Na mieste mi vysvetlili, že doprava po vode by sa dala zvládnuť na pltiach. Toto poňatie odporuje inému, ktoré mi chcel istý vážený vedec vnútiť: Praobyvatelia zavesili čadičové bloky pod svoje kanoe, aby sa tak zmenšila ich hmotnosť, a tak ich kus po kuse veslovaním dopravili k Nan Madolu.

Dal som si tú námahu a zrátal som bloky jednej strany hlavnej stavby. Pri bočnej dĺžke 60 m som narátal 1 082 kusov stĺpov. Stavba je štvorhranná, 4 vonkajšie strany majú 4 782 čadičových blokov. Dal som istému matematikovi vyrátať zo šírky a výšky obsah priestoru vyplneného potrebnými stĺpmi. Hlavná stavba ich „pohltila“ asi 32 000. Ale hlavná stavba je iba časťou celého areálu.

Sú tu kanály, priekopy, tunely a 860 m dlhý múr, ktorý v najvyššom bode dosahuje 14,20 m. Hlavný pravouhlý okrsok je odstupňovaný terasami, ktoré sú takisto vybudované z prvotriednych čadičových

Tento plán Nan Madolu zhotovil Paul Hambruch počas svojej študijnej cesty v rokoch 1908-1910. K. Masao Hadley doň zakreslil najnovší stav. Pôdorysy stavieb v teréne sú jasne zreteľné.

kvádrov. Hlavná budova, ktorú som zmeral, má viac ako 80 malých prístavieb. Ak vezmeme číslo 32 000 ako podklad, potom odhad 400 000 čadičových stĺpov na všetkých 80 stavbách by bol skôr nižší ako vyšší. Zlé vysvetlenie sa odhalí vždy, keď si urobíme malú početovú skúšku. Napríklad takúto:

V čase, keď vznikli stavby Nan Madolu, bol na Ponape v porovnaní s dnešným stavom nepatrný počet obyvateľov, čo potvrdzujú všetci bádatelia. Práca v kameňolome na severnom pobreží bola ťažká, namáhavá, zdĺhavá. Na dopravu opracovaných kvádrov cez džungľu by bola potrebná celá armáda silných mužov, rovnako na privážanie blokov pod kanoe. Napokon musel by tu byť tiež určitý počet obyvateľov ostrova, ktorí by oberali plody kokosových paliem, lovili, starali sa o dennú obživu. Ak by teda dosiahli južné pobrežie denne 4 čadičové stĺpy vážiace niekoľko ton, bol by to za daných „technických“ možností gigantický, obdivuhodný výkon. Keďže vtedy zaručene neboli nijaké odbory, predpokladám, že sa pracovalo a drelo plných 365 dní. A keby na Nan Madole pristálo počas roka všetkých 1 460 čadičových blokov, len na dopravu na stavenisko by bolo treba 296 rokov!

Nie, ľudské tvory neboli nikdy také hlúpe, aby sa dobrovoľne podrobili takému týraniu. Keď už boli čadičové lomy na severnom pobreží Ponape, prečo nepostavili túto stavbu na hlavnom ostrove? Prečo stavali na ostrovčeku, takom vzdialenom od lomu?

Nijaké presvedčivé vysvetlenie neexistuje? Nan Madol nie je „krásne“ mesto a určite nikdy nebolo. Nie sú tam reliéfy, sochy alebo dokonca maľby. Je to chladná, odpudzujúca architektúra. Kusy čadiča sú nahromadené tvrdo, hrubo, hrozivo. Je to čudné, pretože obyvatelia Tichomorských ostrovov vždy mámotratne ozdobovali svoje paláce alebo pevnosti ornamentami. Paláce a pevnosti boli miesta, kde sa uctievali králi, kde bohovia mali byť zmierlivo naladení. Spartánske murivo Nan Madolu vylučuje obe možnosti. Bola to obranná stavba? Terasy, ktoré uľahčujú výstup k stavbám, by na tento cieľ boli absurdné. Kedy kto urobil nepriateľovi takú ponuku? Terasy vedú do centra stavby, k „studni“.

Táto „studňa“ nie je studňa. Je to vchod k začiatku alebo koncu tunela. Skutočnosť, že dnes je otvor naplnený vodou presne dva metre

pod okrajom, nič nedokazuje. Stavby Nan Madolu pokračujú ďalej, cez okraj ostrova a sú pod vodou viditeľné čírym okom, kým sa nestratia v mori.

Ale čo robí na malom ostrovčeku tunel? Kam a odkiaľ vedie?

O tejto pozoruhodnosti som po prvý raz čítal v knihe Herberta Rittlingera Nesmierny oceán. Rittlinger, ktorý precestoval Tichomorie ako bádateľ, sa na Ponape dozvedel, že tu pred mnohými tisícročiami bolo vraj nádherné stredisko slávnej ríše. Správy o rozprávkovom bohatstve mali prilákať lovcov perál a čínskych obchodníkov, aby tajne prehľadali morské dno. Všetci potápači vraj vystúpili z morských hlbín s neuveriteľnými správami... mohli chodiť na dne po udržiavaných cestách, pravda, zarastených mušľami a koralmi... „tam dolu“ je množstvo klenieb, stĺpov, monolitov... na jasne rozoznateľných pozostatkoch domov visia tesané kamenné tabule.

Čo nenašli lovci perál, odhalili japonskí potápači s modernými prístrojmi. Svojimi nálezmi potvrdili to, čo o Ponape rozprávali legendy: veľké bohatstvo drahých kovov, perál a strieborných prútov. V „Dome mŕtvych“ (čiže hlavnom dome areálu), ako hovorí legenda, odpočívajú mŕtvi. Japonskí potápači oznámili, že mŕtvi sú pochovaní vo vodotesných platinových rakvách. A naozaj, potápači denne prinášali na povrch kusy platiny. Hlavné vývozné predmety ostrova - kopra, vanilka, ságo, perleť - naozaj vytlačila platina! Podľa Rittlingera Japonci ju ťažili tak dlho, až sa jedného dňa dvaja potápači napriek moderným prístrojom nevrátili na povrch. Potom vypukla vojna a Japonci museli odísť.

Bádateľ končí svoju správu takto:

„Správy domorodcov, plné starých legiend, sú pravdepodobne prehnané. Ale nález platiny na ostrove, ktorého skala neobsahuje nijakú platinu, bol a zostáva najreálnejšou skutočnosťou.“ Toto všetko sa stalo roku 1939.

Na kovové alebo dokonca platinové rakvy neverím. Šesť alebo osemhranné čadičové piliere obrastené mušľami a koralmi možno pod vodou ľahko zameniť za rakvu. Rakvy sem, rakvy tam. Ostáva fakt, že Japonsko počas svojej mandátnej správy exportovalo od roku 1919 z Ponape platinu.

Odkiaľ pochádzala táto platina?

Aj keby rakvy boli omylom, presvedčili ma správy potápačov o domoch, uliciach a kamenných klenbách na morskom dne, lebo tieto stavby v morskej vode vidieť, sú k okraju ostrova doslova prirastené a zreteľne sa dá rozoznať, že vedú k údajnej studni. Domnievam sa, že tam bol s najväčšou pravdepodobnosťou vchod do tunelového systému, ovládajúceho ostrov. Nan Madol nemá nič spoločné s bájnou Atlantídou, ktorá sa - podľa Platóna - potopila do mora 9 000 rokov pred n. l. Tu stoja nadzemné stavby v miestach, kde boli v pradávnych časoch založené, a ich pokračovanie pod vodou vzniklo plánovite počas stavebných prác na Nan Madole. Sú to reliktory vynikajúcich stavieb, ale nie sú to nijaké zázraky.

Čo hovoria tradované legendy o mysterióznych ruinách Nan Madolu?

Vedci K. Masao Hadley, Pensile Lawrence a Carole Jencks, ktorí žijú na Ponape, zhromažďovali materiál bez toho, aby obsah nejako prístupne vysvetlili.

Hlavná stavba sa v legende označuje ako Chrám svätej holubice. Ešte pred tromi storočiami vraj holubičí boh a veľkňaz Nanusunsap vesloval cez kanál v čline. Oproti vraj sedela holubica, ktorej sa musel nepretržite dívať do očí. Keď holubica zažmurkala (a holubice ustavične žmurkajú), úbohý veľkňaz tiež musel zažmurkať. Komická predstava. Lenže pôvodne podľa legend symbolom božstva na Nan Madole nebola holubica, ale drak vyplývajúci oheň. Okolo tohto draka, kedysi domáceho, sa hromadia správy o histórii vzniku ostrova a jeho stavieb. Matka draka vyhrabala svojím mohutným rypákom kanály a tak vznikli ostrovčeky. Drak mal vraj za pomocníka kúzelníka a tento drakov pomocník vraj poznal zaklínadlo, pomocou ktorého - vďaka sile čarovného slova - mohol vzduchom prepraviť čadičové bloky z veľkého susedného ostrova a potom pomocou druhého zaklínadla sa samy narovnali do výšky na Nan Madole.

Interpretácia dračej legendy ma pobavila. Drak, ako hovoria archeológovia, nebol vlastne nijaký drak, ale skôr krokodíl, ktorý zabľúdl na Nan Madol a spôsobil tam značné nepokoje. Krokodily sa nachádzajú v Tichomorí asi 3 000 míľ od ostrova. Mohol sem dajaký krokodíl niekedy zabľúdiť - prečo nie, stále však nie je dôvod na to, aby

jediný jašter vošiel do legendy a oveľa významnejší vznik stavieb na Nan Madole ostal nepovšimnutý. Jeden krokodíl zanechá stopy v ľudovej legende, ale legenda si vôbec nevšímame stavby, ktorých zrúcaniny sú aj dnes obdivuhodné a nevysvetliteľné? Krokodíl predsa nestaval nijaké terasy, domy a tunely. Alebo?

Samozrejme, že je viac, oveľa viac legend o Nan Madole ako sú tie o holubici a drakovi. Nemecký etnológ Paul Hambruch v druhom zväzku knihy Výsledky tichomorskej expedície 1908 až 1910 (Berlín 1936) uvádza dôkladný prehľad ság, mýtov a legend Karolín. District-Economic-Development-Office v Ponape predáva turistom za dolár brožúru s historickými údajmi a s legendami. Ak tu predkladám najprv legendu o drakovi, sú na to dôvody. Nerobím to preto, že som tu našiel jedinečného kmotra a korunného svedka pre svoju koncepciu bohov.

Na všetkých tichomorských ostrovoch, kde sú zrúcaniny starých stavieb a ktoré môžu svoju minulosť doložiť mýtmí, sa vyskytuje tvrdenie, že veľké kamene prileteli vzduchom na miesto svojho určenia. Svetoznáme sú legendárne výpovede z Veľkonočného ostrova. Ľudia z Rapanui vo všetkých svojich mýtoch vo všetkých časoch odovzdávali „poznatok“, že asi 200 obrovských sôch okolo pobrežia sa dostalo na svoje miesta „zo vzduchu“ a „samy od seba“. Legendy o drakovi a holubici sú všade, pravda, v rozličných obmenách. V množstve ďalšieho legendárneho materiálu prevládajú vojnové udalosti. Nasledujú staré panujúce kráľovské rody, svadby a vraždy, ako aj historické fakty mladšieho dáta. Tento obsiahly diel legend vychádza zo skutočnosti a má reálne jadro. Vidí sa mi to logické, pretože i tá najodvážnejšia fantázia potrebuje podnet ako odrazový mostík na odvážne myšlienky. Ľudská fantázia sa opiera - aj vtedy, keď ide o zdanlivé utópie - o zážitky alebo prinajmenšom o niečo v súčasnosti mysliteľné. Draky sú teda v mýtoch a legendách globálnym prvkom. Rané ságy Číňanov ich poznajú práve tak, ako majú svoje samozrejmé miesto u Mayov. Tieto netvory, plávajúce oheň, sú dôverne známe každému starému národu v Tichomorí, niekedy v podobe hlučných, lietajúcich hadov. No všetky ovládajú čarovné umenie - vedia prepravovať veľmi veľké a veľmi ťažké predmety vo vopred

stanovenom poriadku na určené miesto. Ktorý dnešný staviteľ by nechcel byť drakom s takými schopnosťami? Praotcovia obdarení fantáziou postavili Nan Madol. Nie za jeden deň. S priateľskou pomocou istého matematika som vyrátal, že by na to potrebovali 300 rokov. Veľa generácií by pracovalo v pote, krvi a slzách. Ako je možné, že sa tento ohromný výkon neobjavil v doložených dejinách, keď sa uskutočnil iba pred 500 rokmi, ako tvrdia archeológovia? „Dôkaz“ na toto mladé datovanie je veľmi, veľmi nedostatočný. Pred šiestimi rokmi sa pod jedným čadičovým blokom pri „studni“ našiel zvyšok drevného uhlia. Podľa datovania metódou C-14 sa určil dátum okolo 1300 n. l. Napriek nepresnostiam metódy C-14 - medzitým niekoľkokrát atestovanej, ktorá predpokladá v atmosfére konštantný pomer rádioaktívneho izotopu uhlíka (C) s atómovou hmotnosťou 14, je skôr možné, ba dokonca pravdepodobné, že si potomkovia na už dávno existujúcich čadičových stavbách zapálili ohník. To predsa nie sú vedecké zistenia, ktoré treba brať vážne, to sú triky, ktoré majú oklamať, keď sa nevie, ako ďalej...

Polynézia (po grécky: krajina mnohých ostrovov), skupina ostrovov vo východnej Oceánii, leží vo veľkom trojuholníku medzi Havajom, Veľkonočnými ostrovmi a Novým Zélandom. Praobyvatelia všetkých polynézskeho ostrovov na 43 700 km² pevniny majú spoločné ságy a legendy, spoločné jazykové kmene a - len s malými variantmi - spoločný výzor. A spoločných bohov!

Väčšina polynézskych špecialistov, archeológov, antropológov a filológov sa zhoduje v tom, že kultúra a reč sa šírili z východnej Polynézie. Podľa tejto verzie vychádza export kultúry a reči zo skupiny deviatich Cookových ostrovov a ich početných atolov, z veľkého ostrova Tahiti (1 042 km²) zo skupiny Tuamotu (asi 80 atolov), ale takisto z ostrovov Markézy a Mangarewa.

Neodvážim sa kritizovať tieto vedecké výsledky, ale mal by som k tomu otázky.

Ako východní Polynéžania pri exporte kultúry prekonávali také obrovské vzdialenosti medzi ostrovmi?

Existuje teória, že sa so svojimi kanoe dostali do morských prúdov a dali sa nimi unášať. Unášať - ale kam?

Farebné ilustrácie:

1. V kozmologickej pokladnici kostola Maria Auxiliadora svieti masívna zlatá guľa. Jej široký okraj mohol slúžiť ako prístavacia plocha pre kozmické lode, ale aj ako zásobáreň slnečnej energie, rozdelená na články.

Technicko-špekulatívnej fantázii sa nekladú medze. Kamenný negatív gule je uložený v Tureckom múzeu v Istanbuli. (s.97)

2. Ťažký zlatý disk s priemerom 22 cm. Tajomný a cenný zdroj informácií. V nijakom prípade to nie je iba ochranný štít. (s. 98 hore)

3. Na tejto zlatej platni je pozoruhodné, že hady sú tam, kam patria - na oblohe. Pri päte pyramídy stojí slon, ktorého juhoamerický umelec nemohol vidieť pred 12 000 rokmi. Písmo na dolnom okraji pyramídy je neznáme, doteraz sa ho nepodarilo rozlúštiť, (s. 98 dole)

4. Páter Carlo Crespi nahromadil v kostole Maria Auxiliadora v Cuenke nedoceneniteľné zlaté a strieborné poklady, (s.99 hore)

5. Na zlatej platni dominuje pyramída, hore po jej bokoch sú kmitajúce hady. Naznačuje počet kruhov počet astronautov pochovaných v pyramíde? (s. 99 dole)

6. Zlatá, 52 cm vysoká plastika má normálne ľudské proporcie.

Zvlášť je iba to, že má na rukách a na nohách len štyri prsty. Vážne vedecké vysvetlenie znie - počítadlo! Boli Inkovia takí nenormálni, že museli vytvoriť ľudskú postavu, aby vyjadrili číslo štyri? Ide o „hviezdneho boha“. (s. 100)

7. Na tejto zlatej platni s rozmermi 98 x 48 x 3 cm sa dá ustavične niečo objavovať - hviezda, postava s veľkým bruchom, človek v

pancierovej košeli a prilbe, tváre, koleso, z ktorého vyčnieva tvár, tvár vyrastajúca z inej atď, atď... Celý ten zmätko je ohrozený padajúcou bombou, ktorú umelec zreteľne umiestnil medzi dva stĺpy. (s. 101)

8. Čadičové stĺpy sú šesť alebo osmiboké, miestami sú navýšené až do výšky 25 m. (s. 102 hore)

9. Viac ako 80 prístavieb umiestnených na terasách obklopuje hlavnú budovu. Celý komplex je chránený múrom dlhým 860 m a miestami vysokým 14,20 m. (s. 102 dole)

10. Gule ležiace v zátok Moeraki pôsobia, ako keby vystúpili z mora. Na rozdiel od fenoménu Costa Rica vznikli prirodzeným spôsobom pred 135 miliónmi rokov. (s. 103)

11. Nádherná zlatá stéla 52 cm vysoká, 14 cm široká a 4 cm hrubá. V 56 štvorcoch sú „vyrazené“ rozličné znaky. Navlas rovnaké znaky obsahujú listy kovovej knižnice vo Veľkej sieni ekvádorských jaskýň. Poznal azda autor stély nejaký kód, abecedu s 56 písmenami alebo symbolmi zoradenými do písma? Doteraz sa tvrdilo, že juhoamerické kultúry nemali nijaké písmo podobné abecede, (s. 104)

Už pol storočia z výskumov prúdov vieme veľmi presne, ktorým smerom sa tieto veľké, silné prúdy pohybujú, ktorých pobreží sa dotýkajú. Mapa morských prúdov dokazuje, že východopolynézski exportéri s ich primitívnymi kanoe by museli dosiahnuť Nový Zéland - najväčší ostrov v južnom Pacifiku - proti prúdu.

Oblúbené vysvetlenie na spojenie bez kompasu a bez motora je také, že sa moreplavci medzi východnou Polynéziou a Novým Zélandom plavili tak dlho na sever alebo na juh, kým sa nedostali na východ alebo na západ od svojho cieľa. Potom sa presne chytili prúdov.

Isteže, keby praobyvatelia Polynézie vtedy mali moderné námorné vedomosti a technickú pomoc. Čo vedeli o správnom stupni šírky, na ktorom museli presne odbočiť na východ alebo na západ? A odkiaľ poznali svoj cieľ?

Vedeli, že existujú aj iné ostrovy a kde sa nachádzajú?

Kto predpokladá, že Prapolynéžania mohli presne využívať morské prúdy, ktoré idú proti smeru ich výpravy, musí byť pripravený uznať, že bežne poznali morské prúdy. Ak sú vedci ochotní akceptovať tento nevyhnutný predpoklad na navigáciu medzi ostrovmi, potom sa rád pripojím k teórii o prúdoch. Musím však mať možnosť položiť otázku, odkiaľ tie vedomosti mali.

Ide o export kultúry z východu na západ cez obrovské vzdialenosti, ktoré tu uvádzam podľa údajov medzinárodných leteckých spoločností:

Veľkonočný ostrov - Tahiti = 3 700 km

Tahiti - Fidži = 4 300 km

Fidži - Austrália = 3 000 km

Kalifornia - Havaj = 4 000 km

Havaj - Marshallove ostrovy = 3 800 km

Keby aj napriek tomu náhoda umožnila pristáť plti alebo kanoe na pobreží dosiaľ neznámeho ostrova (proti prúdu!), nikdy by už nedosiahli spojenie so starou vlasťou. Nemohli by tam poslať ani správu o pristáť. Keby odvážni plavci chceli z náhodne objaveného ostrova opäť odísť na more, čoraz viac by sa vzdávali od svojho domovského prístavu. Návrat domov v kanoe by nezvládli ani najsilnejší muži. Podľa vedy však dosiahli aj iný pozoruhodný výkon. Hoci nemali so sebou nijaké

ženy, ostrovčeka zaopatril nielen kultúrou, ale splodili aj deti, ktoré sa potom usilovne množili. Ako to len mohli urobiť?

Obyvatelia východnej Polynézie sa plavili podľa hviezd! „Keď je v jeseni o polnoci „Južný kríž“ na horizonte, musíme kormidlovať doľava, aby sme dosiahli Bora Bora.“

Odkiaľ širitelia kultúry vedeli, kde leží Bora Bora? Bol niekto z nich na tých stovkách ostrovov? Akým spôsobom dostali „objavitelia“ z domáceho ostrova správu, ktorú potrebovali na určenie takejto pozície?

Dnes moreplavec (na rozdiel od predhistorických objaviteľov) vie, že jeho cieľ existuje, kde leží a ktorým smerom ho dosiahne. Prapolynézanom chýbali potrebné vedomosti. Ak nejaký ostrov dosiahli, stalo sa tak preto, že im ho šťastná náhoda postavila do cesty.

Maori, inteligentní a šikovní praobyvatelia Nového Zélandu, majú povest', ktorá núti na zamyslenie.

Podľa nej žil v dávnych časoch kráľ Kupé, ktorý v sprievode svojich dvoch dcér a dvoch vtákov podnikol akýsi druh vedeckej expedície. Kupé objavil východné pobrežie Nového Zélandu, vystúpil na pevninu a vyslal oba vtáky na prieskum. Jeden dostal príkaz zmerať vodopády, rieky a morské prúdy, druhý mal analyzovať použiteľnosť ovocia a rastlín. Prvý vták si zlomil krídlo pri meraní jedného vodopádu. Bol chromý a už nemohol lietať. Druhý vták, ako hovorí sága Maorov, našiel taký dobrý druh ovocia, že dal prednosť prežitiu zvyšku svojho života v lese. Kupé ho už nikdy nevidel. Preto sa vraj Kupé už nemohol vrátiť so svojimi dcérami do vlasti.

Prečo vlastne nemohol?

Kráľ mal predsa svoje kanoe, s ktorým sa vydal na cestu. Obe dcéry, pravdepodobne vyšportované mladé dámy, boli s ním. Napriek tomu cesta domov nebola možná. Potreboval múdre vtáky, ktoré podľa povesti vedeli omnoho viac ako len lietať, aby ho navigovali?

Zvláštnosť tejto ságy prevyšuje najstaršia maorská legenda, lebo tvrdí, že Nový Zéland vylovil z morských vln boh Maui!

Podľa tejto legendy Maui chytil na udicu rybu. Ryba sa hádzala a hrýzla okolo seba, takže boh sa nahneval a rybu rozrezal, rozsekal...preto je Nový Zéland taký rozkúskovaný.

Ešte dnes Maori označujú, ako im to ich predkovia cez legendu odovzdali, Severný ostrov - Te Ika A Maui - ako rybu Mauiho, zatiaľ čo Južný ostrov (Steward Island) im pripadá ako boží člán. Polostrov Mahia - Te Matau A Maui je udica, oblasť Wellingtonu - Te Upoko O Te Ika - hlava ryby, polostrov Severný Auckland - Te Hiku O Te - chvost ryby.

To je historka na zamyslenie. Keď boh Maui ulovil krajinu, neboli ešte nijaké mapy. Pohľad do atlasu však potvrdzuje, ako legenda presne opisuje tvar Nového Zélandu. Vidieť tam rajovitú rybu s otvorenou papuľou na juhu, s dlhým chvostom na severe a s bočnou plutvou na udici.

Legendy o silnom a škriepnom Maui sú na jednotlivých ostrovoch rozdielne, ale Maui sa vždy objavuje ako postava s nadľudskou silou a vždy ako „lovec zeme“.

Od nepamäti sú Polynézanovia rybári. Mali v sieti alebo na udici všetky možné druhy „darov mora“. V nadsadenej rybárskej latine určite zväčšili mnohú platesu do veľkosti žraloka. No vždy vedeli, že krajinu nemožno loviť ani chytať na udicu. Napriek tomu legendy na všetkých ostrovoch tvrdia: boh Maui bol „lovec zeme“.

Teraz opovázľivo urobíme z boha Maui statočného Charlesa Lindbergha, ktorý 20. až 21. mája 1927 preletel za 33 hodín cca 6 000 km z New Yorku do Paríža! Sám, v pochybnom jednomotorovom lietadle. Videl pod sebou len vodu, vodu, vodu. Pol druhá dňa sám vysoko nad vodou. Lindbergh uvidel hlboko pod sebou tmavú škvrnu, bod. Veľká ryba? Ostrovček? Kdeľ rýb? Skupina ostrovov? Pomaly sa spustil s lietadlom a rozoznal v Atlantiku tmavé škvrny. Boli to ostrovy. Napätie osamelého letca sa uvoľnilo, „ulovil kúsok zeme“.

Niektó mi povie: veľmi veselý. Ale Polynézanovia predsa v šerom dávnoveku neovládali letecké umenie!

Som presvedčený, že Prapolynézanovia vedeli lietať s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou.

V Bishopovom múzeu v Honolulu na Havaji sa nachádza mnoho takýchto kópií lietajúcich aparátúr, ktoré boli katalogizované ako rituálne masky. Možno v nich identifikovať pomôcky na lietanie aj bez väčšej dávky fantázie. Maska na hlavu, ploché dosky ako krídla, podpery na ruky a nohy, korzet, do ktorého sa lietajúci museli vtesnať.

Kto so sterilnou tvrdohlavosťou netvrdí o všetkých svedectvách prehistórie, že ide - podľa potreby - raz o „kultové masky“, „rituálne obleky“, „rituálne rekvizity“, kto je schopný dnešným pohľadom interpretovať nálezy na polynézskych ostrovoch (ale aj inde), tomu nebude zaťažko rozoznať v údajných maskách zle kopírovaný letecký výstroj pre jednotlivca. „Maska“ sa siahla zhora cez hlavu. Sklápacia plocha dreva nebola nič iné ako krídla. Na ich spodnom konci vidieť otvory na nasadenie. Chrániče ramien a nôh a kompletný korzet, do ktorého sa letec musel vtesnať, zostali po tisícročia polynézskym folkloristickým umelcom ako spomienka. Pravdaže, už dávno nevedia, prečo sa ich bohovia a králi ozdobovali a vystrojovali takými komplikovanými aparátúrami. Už celé veky s tým nevie lietať nijaký človek. No v pradávne, vtedy, keď Maui „lovil“ ostrovy, špecialisti s týmito aparátmi lietať vedeli!

V Bishopovom múzeu v Honolulu, ktoré spravuje najväčšiu polynézsku zbierku na svete, sú takýmto lietajúcimi aparatúrami naplnené celé dlhé chodby. V múzeu v Aucklande sú podobné prístroje zoradené vedľa seba vo veľkom množstve. Tieto zlé kópie niekdajších lietadiel boli takisto na všetkých náleziskách a v múzeách pristrihnuté podľa potreby a označené za „rituálne rekvizity“.

Bytosti so štyrmi krídlami v Assure boli rituálne tvory.

Hrnčiarske práce s technickými výkresmi kruhov a guľových ornamentov boli rituálne predmety.

Astronaut na náhrobnej doske v Palenque bol Indián v rituálnej póze.

Technické predmety v rukách sôch v Tule boli rituálne potreby. Jasne rozpoznateľné batohy a hadice zásobovacieho systému na chrbte mayského kňaza bolo rituálne príslušenstvo. A tak aj lykové stojany na polynézskych ostrovoch boli rituálne masky.

Pri toľkých pochabostiach mi prichádza na um titul románu Mošeha Y. Ben-Gavriela Ťavy pijú aj z kalných studní.

Dnešný náprotivok lietajúcich stwjov z tichomorských ostrovov: Rocket-Belts, ktorý Američania a Rusi vyvinuli pre jedného ietca. Ak si naše deti podobný prístroj postavia z dreva a slamy, vytvárajú teda rituálnu masku!

Polynézania sami nenašli kľúč k leteckému umeniu. Mali učiteľov, ktorí ešte pred dnes neznámym časom sa zdržiavali na Zemi. Keďže pochádzali z oveľa vyspelejšej civilizácie, domnievam sa, že technické hry boli pre nich zábavou vo voľnom čase. Jeden takýto vynález bol aj Rocket-Belts. Američania a Rusi vyvinuli tieto lietajúce aparatúry pre jedného letca (najprv konštruované na kozmické lety), aby dostali komandá cez rieky a pahorky k cieľu. Ani helikoptéra pre jednu osobu už dávno nie je nijaké čarodejníctvo. Listy rotora s motorom sú zmontované do zariadenia podobného batohu, na prsiach je skrinka s ovládacím agregátom. Ak necháme dieťa, aby zostavilo z dreva a slamy takéto zaujímavé lietadlo, ktoré videlo v televízii, vyjde z toho určite „rituálna maska“. Dieťa v tom vidí „svoje“ lietadlo. Teraz prekročím aj mne dovolenú mieru smelosti, keď tvrdím, že najranejší predkovia Polynézanov mali učiteľov z cudzej, technicky vyspelejšej civilizácie z vesmíru... keby, pravdaže, legendy tichomorských národov netvrdili to isté. John White vo svojom diele Ancient history of the Maori (Nový Zéland 1887) zozbieral s veľkou presnosťou legendy Južného mora. Keď roku 1880 so svojou prácou začal, dostával dávne historiky ešte z prvej ruky - od kňazov. Už témy prvého zväzku naznačujú, kde treba hľadať pôvod raných dejín.

Rodokmeň bohov

História stvorenia

Vojna vo vesmíre

Stvorenie muža a ženy

Potopa a správy z archy

Manželstvo medzi bohmi a ľuďmi

Potrava, ktorá padala z neba

Cesty medzi Zemou a inými hviezdami

Legenda o Rongamai rozpráva o kmeňových bojoch. Kmeň Nga-Ti-Hau v nebezpečenstve, že sa premnoží, si našiel ochranu v opevnenej

dedine. Keď veľmi silný protivník aj tam ohrozoval život kmeňa, bojovníci Nga-Ti-Hau si vyprosili pomoc od boha Rongamai. Boh sa zjavil, keď bolo slnko v zenite.

„Jeho zjavenie bolo ako žiariaca hviezda, ako plameň ohňa, ako slnko.“

Rongamai preletel dedinské námestie a zniesol sa.

„Zem sa rozžeravila, za mrakmi prachu nebolo nič vidieť, hluk hrmel ako hrom, potom ako šum v mušli.“

Bojovníci povzbudení božou mocou načerpali novú odvahu a premohli ohromeného protivníka.

V legende Tawhaki zostupuje panna Hapai zo siedmeho neba na

Zem, aby tu prežila noci s „krásnym človekom“. Vyvolený muž nevedel

nič o pôvode panny. Až keď oťarchavela, povedala „pravdu“. Prišla zo

vzdialeného, neznámeho sveta, kde mala hodnosť bohyně. Po strate

panenstva priviedla na svet dcéru a po pôrode sa vrátila do vesmíru.

Mnohotvárnosť prostriedkov, ktorými sa bytosti opradené tajomstvom vracajú do vesmíru, je obrovská. Niekedy používajú nekonečné rebríky, na ktorých miznú, aby ich už nikdy nikto nevidel, niekedy sú naporúdzí veže, ktoré slúžia na štart, inokedy postačí pavučina alebo úponok viniča, aby umožnili cestujúcim návrat do vesmíru. Často sa však dajú odviesť vtákmi, príležitostne drakmi, alebo ležú po lane do nekonečna. Aj keď sú štartové variácie také rozmanité, pred každým vstupom sa vyskytuje stará žena... čupí na zemi a ráta zemiaky! Varuje bytosti pred „vetrami, ktoré dujú k Zemi“. Potom hádže zemiaky jeden po druhom do ohňa, deväť, osem, sedem, šesť, päť... Stará žena odratúvala presne ako v stredisku kozmických letov.

V knihe Polynesian Mythology, vydanej vo Wellingtone na Novom

Zélande, sa uvádza legenda, ktorú si rozprávali polynézski rybári:

Bojovník Uenuku stál na okraji jazera, keď zbadal v jasnom vzduchu hmlistý prelud. Pozbieral všetku svoju odvahu a priblížil sa k zjaveniu. Videl dve krásne dievčiny, ktoré zostúpili z neba, aby sa vykúpali v jazere. Pritáhovaný nepremožiteľnou silou prišiel až k devám a zdvorilo

sa pozdravil. Očarený krásou požiadal jednu z nich, aby s ním šla do jeho domu a stala sa jeho ženou. Kráska odpovedala:

„Milujem tento svet. Nie je chladný a prázdny ako priestor tam vysoko hore.“

Je pozoruhodné, že jednoduchý polynézsky rybár v legende vôbec niečo vie o chladnom priestore „tam hore“. Zem a more mu boli dobre známe, ale miesto tam vysoko hore?

Taký istý prameň podáva priam grotesknú legendárnu správu.

Rupe, ktorý vystupuje aj pod menom Maui Mua, šiel hľadať svoju sestru Hinauru. Keďže ju nemohol nájsť, chcel sa poradiť so svojim predkom Rehuom, ktorý žil v nebi na mieste zvanom Te Putahi Hui O Rehua.

Rupe sa opásal, vzal si masku a vystúpil do nebies.

Dostal sa na miesto, kde bývali ľudia. Spýtal sa: „Sú nebesá nad týmto nebom obývané?“

„Áno, sú obývané“, odpovedali mu

„Dostanem sa k tomu nebu?“ spýtal sa.

„Nie, to nemôžeš dosiahnuť, lebo nebesá vybudoval Tane.“

Rupe sa prebojoval do druhého neba, našiel tam ľudí, ktorých sa spýtal:

„Sú nebesá nad týmto nebom obývané?“

„Áno, ale ty ich nedosiahaš, pretože ich vybudoval Tane.“

Prebojoval sa vyššie a opäť našiel obývané miesto.

„Sú nebesá nad týmto nebom obývané?“

„Áno, ale ty ich nedosiahaš, lebo tvoja maska nie je od Taneho.“

Rupe sa však nevzdal, namáhavo a s poslednými silami dosiahol desiate nebo, kde našiel Rehuu (a tiež Hinauru).

O tomto všemohúcom Tanem The ancient history of the Maori vie, že to bol boh lesov a zvierat. V jednej legende sa rozpráva, že stvoril prvú ženu. V inej, že Tane po druhej veľkej vojne v nebi donútil vzbúrených bohov, aby odišli na iné svety do temnôt a navždy tam žili v neistote.

Tane vybavil porazených v nebeskom boji na let do zatratenia všetkými svojimi vedomosťami a schopnosťami.

Treba ešte vysvetľovať tento jasný text? Treba poukazovať na to, že na let do vesmíru sú nevyhnutné prístroje a masky? Musí sa hovoriť generácii, ktorá prežívala všetky štádiá letov na Mesiac naživo prostredníctvom televízie, že treba dobyť jedno nebo po druhom? Že to predpokladá obrovské vedomosti - či je to NASA alebo Tane?

Chcem však ešte pripomenúť knihu Sohar, hlavné dielo kabaly, v ktorej reportáž rabína Simona Bar Jochaia zachycuje rozhovor istého pozenšťana so stroskotancom zo sveta Arqua. Utečenci, ktorí prežili pozemskú katastrofu, stretnú pod vedením rabína Yossého cudzinca, ktorý náhle vystúpi zo skalnej trhliny. Yossé sa pýta cudzinca, odkiaľ prichádza, a cudzinec odpovie:

„Som obyvateľ Arquy.“ Prekvapený rabín sa vypytuje: „Na Arque sú teda živé tvory?“ Cudzinec odpovie:

„Áno. Keď som vás videl prichádzať, vyšiel som z jaskyne, aby som sa dozvedel meno sveta, na ktorý som sa dostal.“

A rozpráva, že v „jeho“ svete sú iné ročné obdobia, ako v „ich“ krajine, že sejba a zber sa obnovujú až po niekoľkých rokoch a že obyvatelia Arquy navštevujú všetky svety a hovoria všetkými jazykmi.

Kabala vie o siedmich rozličných svetoch, ale aj to, že iba Arqua vyslala svojich poslov na Zem.

Podobné priame, jednoznačné odkazy na iné svety a iné planéty sa uvádzajú v legendách, na tom nemôžem nič zmeniť.

Interpretujú sa vždy krotko a po starom, čo nevedie k ničomu. Áno, vravia starí vykladači, takéto legendy sa nedajú rozlíšiť, ak sa neprenesieme do spôsobu myslenia prapredkov. Robia to vždy tak? Myslia si, že to tak robia? V skutočnosti svet dávnovekých predstáv čiastočne už bez stopy zmiznutých národov vôbec nemožno dodatočne precítiť. Možno sa iba domnievať, že tak, alebo onak myslieť museli. Každý výklad legendy zostáva v zajatí spôsobu myslenia danej prítomnosti. Je v nej akoby polapený, ale tiež len s obmedzením. Klapky ostychu spadnú, len čo sa pokúsime o subjektívny výklad so znalosťami vesmírneho veku. Ale to sa nesmie.

Pretože v raných časoch nijaké lietanie nebolo, nemohol byť ani nijaký kontakt s inými planétami. Basta. Ale ako sa vytiahnuť za vlasy z močiara nevysvetliteľného, ako to kedysi urobil podnikavý barón Münchhausen? Trápime sa s psychológiou. Boli to predstavy a želania podvedomia? Aj môj krajan Carl Gustav Jung (1875-1961) musel trpieť za svoje učenie o psychickej energii, za svoju teóriu o individualitách, no najmä za svoju filozofiu o archetypoch a pôvodnými, vrodenými spôsobmi správania a obrazmi. Svet je opäť v poriadku. „Človek vždy pociťoval potrebu napodobňovať vtákov.“ Vrodené spôsoby správania? Prapôvodné obrazy? Nemám nič proti túžbe lietať, sám veľmi rád lietam. Naši prapredkovia mohli mať predsa takú istú túžbu! Prosím. Dala im ich nevedomosť celkom konkrétnej predstavy o lietadlách, umožnila im zhromaždiť presné údaje o svetoch, ktoré nikdy nevideli? Viedla ich ruku vtedy, keď skicovali technické detaily na jaskynných malbách? Keď vytesávali integrované obvody na Slnecnú bránu v Tiahuanacu?

Etana v babylonskom epose je posadnutý túžbou lietať. Sníva o tom, hovorí o tom. Ale nijaké sny, nijaká fantázia mu nemôžu vnuknúť taký obrazný opis zemského povrchu, aký nájdeme v epose:

„Zem bola ako záhrada a more sa vrylo do zeme ako priekopy, ktoré vytyčuje záhradník.“

Túžba lietať rozhodne nemohla Enkidovi sprostredkovať opis Zeme tak, ako sa ponúka z veľkej výšky - v doslovnom znení Eposu o Gilgamešovi.

„Zem vyzerala ako hora a more ako malá voda...Zem vyzerala ako múčna kaša a more ako koryto.“

V 18. zväzku Ročenky Spolku nemeckých inžinierov, Berlín 1928, profesor Richard Hennig skúma texty k Prehistórii letectva. Legendu o Etanovi označuje za „možno najstaršiu povest' sveta o lietaní“, ktorá musí siahať do najranejších počiatkov dejín, pretože je vyobrazená na pečatnom valčeku z doby 3000-2500 pred n. l., zatiaľ čo text v

klinovom písme sa uchoval len neúplný. Táto skutočnosť sa zdá technikovi pozoruhodná.

„Etanua vynášajú hore k nebu so stálkami nie na orľích chrbtoch, ale tak, že sa drží zavesený hrudou na hrud'. Počas výstupu orol šesťkrát upozorňuje Etanua na to, ako sa Zem pred ich zrakmi čoraz väčší zmenšuje.“
Presné opisy a zobrazenia ako produkty nevedomosti? Myslím si, že tu by psychoanalytici mali prikázať svojim žiakom zastaviť sa, aby zostali hodnoverní.

Náš výskum mýtov a legiend práve tak ako výklady archeológov -pokiaľ ide o prehistóriu - sú uzavreté do klietky predpojatých názorov. Oči sú zaslepené, myšlienky otupené.

Hovorí sa, že veda nemôže uznať fantastické riešenia, pretože nemajú nijaký empirický, nijaký doložitelný základ. Lenže teraz seriózne výklady vyžadujú čoraz viac fantázie, zatiaľ čo v tom istom čase odsudzované fantázie získavajú skutočný podklad. Základom všetkého výskumu sú tri predpoklady. Sloboda myslenia - pozorovací talent -zmysel pre súvislosť. Môžu poslúžiť aj laickému bádateľovi.

Zaľme ešte raz do Tichomoria!

Tu sa zjavuje v maorských legendách boh Pourangahua, ktorý preletel na magickom vtákovi zo svojho legendárneho sídla Hawaiki na Nový Zéland. Hawaiki je zložené slovo pochádzajúce zo staroindického jazyka a možno ho preložiť „z Mliečnej cesty“. Tomuto Pourangahuaovi sa pripisuje najstaršia morská modlitba:

„Prichádzam a pod mojimi nohami je neznáma zem. Prichádzam a nado mnou sa otáča nové nebo. Prichádzam na túto zem a ona je pre mňa pokojným miestom odpočinku. Ó, duch planéty! Cudziniec ti skromne ponúka svoje srdce ako pokrm.“

Turisti na Novom Zélande vidia na okrajoch ciest a na pobreží ležať gule. Veľké gule s priemerom až 3,16 m. Pri Moeraki Beach, severne od Dunedina, sa povalujú celé tucty všetkých veľkostí. Keďže som videl umelé kamenné lopty v Kostarike, preskúmal som, pochopiteľne, tieto novozélandské druhy dôkladne. Tieto gule vznikli prirodzeným spôsobom. Tvorila sa v mäkkom pieskovci ukladaním kalcitu okolo

jadra. Geológovia datujú počiatok tvorby týchto gúl do hornej doby kriedovej, pred 135 miliónov rokov. Hoci vznikli prirodzeným spôsobom, sú medzi nimi jedinečné exempláre tzv. geódy.

Geóda je v geológii bežne používaný pojem gréckeho pôvodu a podľa významu sa správne prekladá ako „mandľový priestor“. Je to miesto po plynovej bubline v kameni, zaplnené celkom alebo čiastočne minerálmi alebo kryštalickým nánosom. Geódy okrem geológov zbierajú podnikaví laici. Rezaním, polením, štvrtením a dôkladným leštením z nich vyrábajú vyhľadávané drahocennosti, ktoré ponúkajú vo svojich obchodíkoch s raritami. Hľadači tohto druhu pokladov našli v roku 1961 v blízkosti Olanča na okraji púšte Amargosa kameň, ktorý vyzeral ako geóda. Vzali ho do veľkého koša, ktorého obsah po návrate domov upravovali na predaj. Lenže keď zdanlivú geódu chceli prerezať, diamantová píla sa zlomila, lebo kameň napriek svojmu zovňajšku nebol dutý, ale plný. Geológovia, ktorí kameň rozobrali, našli vnútri neznámu kameninu spečenú pod vplyvom veľkého žiaru, s dúhovým povlakom. Vnútri v jeho jadre objavili lesklú kovovú tyčinku s priemerom 2 mm a 17 mm dlhú.

Zvláštne?

„Horatio, je veľa vecí medzi nebom a zemou, o ktorých vaša školská múdrosť môže iba snívať!“

Americká správa na Ponape sa usiluje o to, aby vylepšila infraštruktúru ostrova. Na Ponape sa budujú cesty, elektráreň je už v prevádzke, buduje sa prístav, rozhlasový vysielateľ ohlušuje ostrov a ostrovčeky hudbou. Toto všetko je však iba v začiatkoch, ale o to je úžasnejšie, že na chudobnom ostrove je takmer každá rodina hrdou majiteľkou auta. V mnohých chatrčiach, často aj v tých, kde ešte nemajú ani elektrický prúd, stoja hudobné boxy. Majiteľ môjho tzv. prvotriedneho hotela má tri. Tých niekoľko hostí mohlo tráviť čas pri dvoch skrinách s „flipom“. V ten deň, keď som odchádzal, hotelier dostal do podniku elektrický počítačový stroj. Na tajomstvo tohto absurdného bohatstva som neprišiel. Domorodci sú chudobní a poriadne leniví. Obchody ich nezaujímajú. Musel som použiť všetko umenie prehovárania, aby som vôbec našiel dvoch chlapcov, ktorí ma denne vyvážali na Nan Madol. Američania sú géniovia v predávaní, ale chcú

vidieť za svoje dodávky peniaze. Odkiaľ majú ostrovania toľko peňazí na množstvo väčšinou zbytočných vecí? Ustavične mi prichádzajú na um japonskí potápači, ktorí prinášali z morského dna kusy platiny...

Podľa maorskej legendy boh Pourangahua letel na magickom vtákovi zo svojho legendárneho sídla Hawaiki na Nový Zéland. Prichádzam a nado mnou sa otáča nové nebo ..

Zrejme som prepásol príležitosť, ako v okamihu úplnej jasnozrivosti prísť všetkým tajnostiam na koreň.

Deň pred mojím odchodom ma domorodci pozvali do ich dediny. Už dávno viem, že podobné gestá pohostinstva sa nesmú odmietať. Ak bol niekto nezdvorilý, už nikdy sa nesmel vrátiť na to isté miesto. Pozdravila ma najstaršia žena klanu. Viedla ma popri chatrčiach na námestie. Pred dutým kmeňom stromu čupeli ženy a dievčatá. Keď ma zbadali, začali paličkami vyklopkávať rytmus, približne v tempe blues. Do kruhu vošli muži a chlapci, začali podupkávať, kým ženy udierali veľmi obratne na rozlične naladené drevené palice. Vtiahli ma do svojho spočiatku pokojného krúžku. Ale potom to bolo strašné. Rytmická skupina žien pridala na tempe, vzduch bol horúci a dusný a musel som robiť to, čo oni. Poskakovať na mieste, behať v kruhu a dupotať. Ušetrili ma iba dreveného oštetu. Rock and roll päťdesiatych rokov bol proti nášmu výkonu pomalý ako tango.

No čakalo ma ešte niečo horšie.

Odviedli ma do jednej chalupy. Na dlážke ležal veľký plochý kameň, okolo ktorého sme si posadali, šesť mužov a ja. Mladíci kmeňa priniesli čerstvé korene mladého stromu (lat. piper methysticum). Korene boli na povrchu očistené chumáčom lián a položené na kameni. Muži chytili kamenné pästné kliny a tĺkli do taktu do koreňov asi pol hodiny. Z koreňov kvapkala lepkavá hnedá kašovitá hmota. Mladíci priniesli rastlinné vlákna a starostlivo ich rozprestrel po

okraji kameňa. Skúsení vyklepávači šťavy prisunuli kašu na vlákna a vždy dvaja a dvaja krútili vlákna do jedného povrazu. Odporná omáčka, ktorá kvapkala do kokosových škrupín, bola sakao. Nevinný mládenec - obrad prikazuje, že to má byť nevinný chlapec - si predou mnou kľakol, ani sa mi nepozrel do očí (to sa prísne zakazuje) a podal mi šálku. Čo by človek neurobil pre dorozumenie národov! Priložil som si šálku k perám - všetky oči sa na mňa upierali - a vnútil som do seba niekoľko dúškov. Podal som šálku svojmu susedovi, ktorý tú strašnú žbrndu prehltol ako ušľachtilé šampanské. Šálka sa opäť

naplnila a všetci sa odovzdali slávnostnej pijatike, až kým sa zavčasu ráno nezložili a neupadli do blaženého spánku.* Sakao pôsobí ako droga, ale nespôsobuje ani návyk, a po prebudení ani bolenie hlavy. Znalci mi povedali, že sakao vyvoláva ten istý účinok ako LSD. O LSD som čítal, že pomáha zažiť neslýchané, nepredstaviteľné jasnozrenie. Keby som bol prehltol väčšie množstvo tej odpornej šťavy, možno by mi to - pod dojmami z posledných dní - osvietilo myseľ a zrazu vysvetlilo tajomstvo Nan Madola. Takto musím svoje otázky prenechať vedcom, ktorí dosiaľ bez ozajstného jasnozrenia lovia v kalnej vode.

Napokon: Nan Madol je zloženina a v reči obyvateľov Ponape znamená „Miesto medzipriestoru“.

* Ten istý nápoj sa na ostrovoch Fidži volá jangona a na ostrovoch Tonga a Samoa káva.

5. PO STOPÁCH INDIÁNOV

Brazília, krajina extrémov • Tajomstvo Sete Cidades • Opäť domnienky • „Medzinárodné“ skalné maľby • „Biely medveď“ vie čítať symboly • Legenda o červenom meste na juhu • Beloška, ktorá sa stratila v pralese • Ako predkovia Indiánov Hopi našli zem • Kayapovia ako astronauti • Legenda o nebeskom Bep-Kororotim

Od južného výbežku Sicílie do Hammerfestu, najsevernejšieho mesta Európy, preletíme na ceste dlhšej 4 000 km osem krajín. Pri lete z Moskvy do Južného Jemenu uvidíme pod sebou na približne rovnako dlhej trati krajiny siedmich národov. No ak letíme z Cacipore 4000–4500 km severným smerom do Rio Grande, na zemskom koberci sa rozprestiera iba jedna krajina - Brazília. Aj západovýchodným smerom od peruánskych hraníc až k Recife pri Atlantickom oceáne všetka zem je Brazília. Túto obrovskú juhoamerickú krajinu s plochou 7511 965 km² predstihuje iba Rusko, Čína, Kanada a USA.

Táto mohutná prekvitajúca krajina je plná tajomstva.

Keď pilot leteckej spoločnosti VASP pri „normálnom“ 2 000 km dlhom lete pod sebou uvidí veže, dediny alebo zrúcaniny, ktoré nie sú vyznačené na mapách, lokalizuje ich geografickú polohu a ohlásí to. Keď sa o tri dni neskôr majú údaje overiť, môžu veža, dedina alebo zrúcaniny znovu zmiznúť. To, čo bolo krátko viditeľné len za priaznivých poveternostných podmienok, vhodného stavu vetrov alebo vďaka lesnému požiaru, nakoniec opäť bujne zarastie a pohltí to moloch pralesa.

Brazília je krajina extrémov. Ťažko sa vyzná sama v sebe, nie to ešte vo svojej najranejšej prehistórii. Pritom denne, odkedy tu Dodge, VW, Ford a Chevrolet vyrábajú autá všetkých druhov, dochádza k archeologickým nálezom, ktoré zo zeme vyhrabávajú na svetlo armádni ženisti pri výstavbe ciest, čo majú prekonať obrovské vzdialenosti. Nikto nemôže posúdiť, koľko jedinečností sa navždy stratí v hromadách vykopaného materiálu.

V Brazílii je archeológia koníčkom každého. Archeológovia z povolania sú však v tejto krajine vzácní. Keby niekde inde boli známe také výnimočné nálezy, univerzitné ústavy by sa podujali na výskumné úlohy a vlády by poskytovali finančnú pomoc odborne vedeným vykopávkam. Tu je všetko ináč.

Veľkosť krajiny, mnohostrannosť archeologického bohatstva, no najmä jej obťažná dosiahnuteľnosť sotva niekedy dovoľí plánovitý prieskum a vyhodnotenie. Keď je prastaré zabudnuté mesto presne lokalizované a dokonca dosiahnuteľné zodpovedajúcimi dopravnými prostriedkami, trvá celé roky, kým sú k dispozícii peniaze na vybavenie modernej expedície. Nakoniec to až príliš často znamená, že je už neskoro.

V Brazílii za archeologické nálezy najčastejšie vďačíme šťastiu, usilovnosti a nadšeniu laikov. Taký posadnutý bol aj Rakúšan Ludwig Schwennhagen. Bol učiteľom filozofie a histórie. Dlhý žil v Teresine, hlavnom meste severobrazílskeho štátu Piauí. Schwennhagen bol prvý, kto v roku 1928 v knihe Antiga história de Brasil podrobne písal o tajomstvom opradených Sete Cidades - Siedmich miest. Keď konečne v roku 1970 vyšlo druhé vydanie jeho knihy, Schwennhagen bol už dávno mŕtvy, zomrel ako chudobný učiteľ.

Meno Schwennhagen som po prvý raz počul z úst Dr. Renata Castela Brancu, ktorý mi odovzdal pozvanie vlády z Piauí na prehliadku Sete Cidades.

„Kde ležia Sete Cidades?“ pýtal som sa.

„Iba 3 000 km vzdušnou čiarou odtiaľto,“ odpovedal Dr. Branco. „Severne od Teresiny, medzi mestečkom Piripiri a Rio Longe. Pozajtra tam môžeme byť.“

Že sme pristáli v Teresine na štátne útraty, malo dva dôvody: Spomienky na budúcnosť a Späť ku hviezdám dosiahli v Južnej Amerike (a zvlášť v Brazílii) vysoké náklady a otvorili autorovi všetky dvere. A guvernér z Piauí by chcel urobiť z miesta Sete Cidades národný park. Preto využíva na svoje plány každú publicitu.

Z Teresiny do Piripiri vedie dobre vybudovaná 160 km dlhá cesta. Krajina je rovná a sýto zelená. Okraje cesty vrúbi krovie, ktoré vytláča

bujná džungľa. Divé prasce, divé kravy a divé kone sa starajú o prevádzku do istej miery nebezpečnú.

Aj keď je to takmer pod rovníkom, podnebie je znesiteľné. Od morského pobrežia, vzdialeného iba 300 km, vanie ustavične ľahká bríza. Z Piripiri sa ide k Sete Cidades 16 km dlhou poľnou cestou, ktorú používajú tuzemské vozidlá. Náhle a nečakane stojíme pred prvou zrúcaninou.

Je to nezmysel, tu sa vôbec nedá hovoriť o zrúcanine. Nie sú tu nijaké neusporiadané zvyšky skôr navrstvených kameňov. Nie sú tu monolity s ostrými hranami a umelecky vytesanými žľabmi ako na bolívijskej vysočine v Tiahuanacu. Ani pri intenzívnom hľadaní s pridaním najdivokejšej fantázie nemôžete si vybrať ani stupne, ani schodisko alebo ulicu, v ktorých by mohli stáť domy. Sete Cidades, to je jediný obrovský chaos, ako biblická Gomora, ktorá bola zničená ohňom a sírou z neba. Kameň je zničený, vyschnutý, roztavený apokalyptickým násilím. Musí to byť dávno odvtedy, čo tu zúril požiar.

Tu nikdy nekopal nijaký človek.

Veda sa tu ešte nikdy nepokúsila o to, aby odlúčila z kamennej pradávej minulosti vrstvu po vrstve.

Bizarné kamenné tvary a rozbité bloky tu vyčnievajú z pôdy ako otázky.

Vedecky školený sprievodca, ktorého mi guvernér z Piauí prideliť, ma oboznámil s domnienkou, že Sete Cidades vytvorili svoje zvláštne formy z ľadovcových nánosov. Možno. No nemôžem to prijať, aspoň nie sám pre seba.

Ľadovce zanechávajú na svojom ústupe všade vo svete široké pruhy kamenia z erózie ako stopy, ktoré nemožno nezbadáť. Poznám to veľmi dobre zo svojej švajčiarskej vlasti. Tu nijaké podobné stopy nie sú. Sete Cidades ohraničuje dosť presne kruh s priemerom 20 km. Môj sprievodca mi ponúkol ešte jednu domnienku. Vraj tam predtým asi bola morská kotlina a Sete Cidades sú vraj zvyšky vymytého kamenia, ktoré vietor a zmeny teploty vraj vymodelovali do týchto svojráznych, pitoreskných zvyškov.

Môže to tak byť, prečo nie?

Videl som zvláštne stavby, ktoré vznikli v dôsledku bohatstva nápadov a nevyčerateľných možností prírody. Groteskné a nádherné Death Valley v USA, Soľnú katedrálu v Kolumbii, žulový kotol v Bolívii, bizarné, takmer architektonicky zoradené črty krajiny pri Mŕtvom mori. Existuje veľa zvláštnych hier veľkého staviteľa Prírody. V Sete Cidades mi všetko pripadá záhadne iné.

Na „úradnej“ mape, ktorú pre Sete Cidades nakreslili, je zreteľne rozoznatelné rozdelenie „zrúcanín“ do siedmich okrskov. Náhoda? Nálada prírody? Nemôžem pokladať tento dosiahnutý poriadok za výsledok hry prírodných síl. Skôr sa mi vidí, že za tým poriadkom stál presný plán. No najväčšmi ma zarážala mrviaca sa kovová masa vystupujúca medzi vrstvami kameňa, ktorej hrdzavé stopy stekajú v dlhých slzách zo stien. V celkovom chaose sa táto zvláštnosť opakuje príliš často, príliš pravidelne. Pre „korytnačku“, túto zvláštnu pozemnú atrakciu Sete Cidades, sa možno dá nájsť geologické vysvetlenie. Pre nedostatok výskumu nikto nevie nič presné.

Aj keď vznik Sete Cidades nie je vysvetlený a môže tak zostať, skalné maľby sú zistené fakty. Možno ich vidieť, dotknúť sa ich a fotografovať ich. Nemôže existovať ani nijaký názorový spor o tom, že tieto maľby sú podstatne mladšie ako drsné, zvetrané znamenia na kameňoch. Sete Cidades majú dve „minulosti“: jednu temnú, prastarú, ktorá sa dá ťažko rekonštruovať, druhú modernú, ale tá má tiež prehistorický dátum.

Ani tá najbystrejšia hlava pod naším slnkom nevie, kto tie maľby na stenách namaloval. No veľmi rýchlo je jasné, že pravekí umelci - s malou výnimkou - dávali prednosť motívom a symbolom, ktoré nájdeme na jaskynných a skalných maľbách po celom svete. Kruh, kruh (s lúčmi), slnko, kruh v kruhu, štvorec v kruhu, variácie krížov a hviezd. Ako keby všetci prehistorickí maliari na tých najodľahlejších miestach chodili do tej istej školy!

Oswald O. Tobisch vo svojej knihe Kult, symbol, písmo prehľadne na tabuľkách dokázal, že skalné maľby v Afrike, Európe, Ázii a Amerike sú si vzájomne príbuzné. Na konci svojich porovnávacích štúdií sa Tobisch prekvapene pýta:

Plán Sete Cidades (Sedem miest) ukazuje určitý poriadok v chaose -kamene rozmetané apokalyptickými silami!

Bola azda kedysi jednota pojmu boha taká „internacionálna“, že je pre dnešné názory priam nepochopiteľná? Bolo vari vtedajšie ľudstvo ešte pod vplyvom sily „prazjavenia“ jediného najvyššieho stvoriteľa, ktorému sa podriaďovala a podriaďuje hmota, duch i celý vesmír s nebeskými telesami a živými tvormi?

Chcem tu uviesť z výstredných nápadov skalného maliara v Sete Cidades iba niekoľko príkladov, ale rád dám vedcom k dispozícii svoj archív farebných fotografií.

Nápadné sú červeno-žlté kruhy, ktoré majú signálny charakter, a ten nemožno prehliadnuť, lebo dvojfarebné skalné maľby sú všade na svete zriedkavé. Preto nesporne majú oznámiť niečo zvláštne.

Pozoruhodný a v medzinárodnom katalogu skalných ajaskynných malieb ojedinelý náčrt Je to skámvka?

Kresba (vľavo) najednej za škál v Sete Cidades sa podľa Stylu a základu zhoduje s jedným staroindickým reliéfom, ktorý znalci sanskritu identifikovali ako „lietadlo“.

Podivuhodný (dosiaľ bez porovnania) je technický náčrt pripomínajúci skámvku, v spodnej časti ktorej sú rozoznatelné dve signálne zástavky. Na hrubej, 32 cm vysokej krvavočervenej tyči je zoradených päť oválov ako gule na vianočnom stromčeku. Tu nemohlo byť modelom nič zo sveta predstáv pradávnych ľudí - zvieratá, rastliny a hviezdy.

Je tu linka, pod ktorou sa hojdajú štyri gule ako hlavičky nôt. Pravekí ľudia nepoznali nijaký notový zápis - kto by to popieral? Zrejme tu teda ide o nejakú inú graficky znázornenú informáciu. Ako náprotivok existuje staroindický reliéf, ktorý ukazuje deväť „notových“ hlavičiek pod linkou a dve nad linkou. Indický bádateľ s pomocou sanskritských

textov identifikoval reliéf ako zobrazenie vimaana - lietadla (Späť ku hviezdám).

Za najpozoruhodnejšie

pokladám lietadlo, akoby nakreslené detskou rukou. Prehistorickí maliari prekvapujúco jednoducho štylizovali všetko, čo videli. Čo tu slúžilo ako „predloha“? Autori jaskynných a skalných malieb vždy maľovali objekty okolitého prostredia. Čo asi bolo modelom pre toto jednoduché lietadlo?

Najsvojráznejšou a najpôso-bivejšou prácou je pre mňa stena s astronautmi. Dve postavy s guľatými prilbami, nad ktorými sa vznáša čosi, čo by fantasti označili ako UFO. Medzi postavami sa vinie špirála. Vedľa nich je znova nákras, ktorý nijako neobmedzuje fantáziu.

Rébus delikátneho druhu. Čo to môže byť?! Kozmická orbitálna stanica? Dvojité kruhy s okienkami na okrajoch...

kruhy s „vyvažovacím závažím“... s rozvetvujúcimi sa útvarmi. Okraje kresby som obtiahol drevným uhlom, aby boli zreteľnejšie. Last not least. Primitívna kresba, ktorá znázorňuje astronauta v kompletnom kozmickom obleku. Pýtam sa s Ernstom von Khuon: Boli bohovia astronauti?

Naozaj zvláštne a (doteraz) nevysvetliteľné je miesto nálezu týchto skalných malieb. Všetky tu prezentované vzorky z kolekcie skalných malieb sú v osem metrovej výške na jednej z ťažko prístupných stien. Nazdávam sa, že maliari (pokiaľ to neboli obri) museli stáť na dajakom podstavci z kamenných kvádrov. Lenže ten za tisícročia musel tak zvetrať, že z neho dolu pod vysokou stenou nezostal ani najmenší kúsok. Zvetranie kamenného podstavca by mohlo svedčiť o vysokom veku skalných malieb Sete Cidades...

V Arizone a v Novom Mexiku v USA sú loviská Indiánov kmeňa Hopi z veľkej skupiny Pueblo. Dnes ich zostalo ešte okolo 8 000. Podľa starých remeselných poznatkov pletú veľmi pekné koše a robia obdivuhodné hrnčiarske výrobky. Napriek požehnaniu civilizácie, ktorá ich utláčala, si Indiáni Hopi udržali vo svojich rezerváciách prastaré obrady a zvyky, ako aj ústne odovzdávané legendy nefalšované a celkom pôvodné.

Náčelník kmeňa Coyottov (v roku 1972 sa volal White Bear - Biely medveď) ešte väčšinu prastarých skalných malieb vedel prečítať. Tak White Bear vie, že lopta s piatimi roztriahnutými prstami vedľa maľby znamená, že kmeň, ktorý kedysi zhotovil maľby, vedel všetky poznatky, ktoré mu odovzdali. White Bear je schopný ihneď vyložiť zmysel skalných a jaskynných malieb, ktoré sú odtiaľ značne vzdialené a ktoré predtým nikdy nevidel. Bohužiaľ, náčelník je veľmi mlčanlivý a (z pochopiteľných dôvodov) veľmi skeptický voči bielym mužom. Petroglyfy v rezerváciách majú podivuhodnú štruktúru a často sú nimi pokryté celé skalné steny.

Čo nám môže prezradiť legenda Indiánov Hopi?

Hovorí, že prvý svet bol Toktela. (Toktela znamená v doslovnom preklade nekonečný vesmír.) V prvom svete sa zdržiaval len Taiowa, stvoriteľ, kým stvoril ľudí. Predkovia vraj prešli niekoľko svetov, kým našli vlast' na našej planéte. Taiowa im určil ako najvyšší boží zákon príkaz: „Nezabíjaj!“ Keď u Hopiov časom došlo (a dochádza) k nedorozumeniam a sporom, súperia odchádzajú. Vzdávajú sa opačnými smermi a hľadajú si nové obydliá. Každá strana však zachováva odovzdané zákony a na svojich dlhých pochodoch označuje skaly a jaskyne stále rovnakými maľbami.

Na skalách v rezervácii vidieť veľa petroglyfov, ktoré sú však často ťažko prístupné. Vyniká najmä „Star-Blower“ - Fúkač hviezd. Pri mnohých ďalších možno rozoznať výčnelky podobné anténam.

V knihe o Indiánoch Hopi (The first revelation of the Hopi's historical and religious world-view of life) je zachytená aj táto legenda. V dávnych časoch došlo k boju o Červené mesto na juhu. Nech sa kmene sťahovali kamkoľvek, ustavične ich sprevádzali Kachinovia, tvory, o ktorých sa hovorilo, že nie sú zo „štvrtého sveta“, zo Zeme. Dokonca vraj neboli vôbec ľudia. No vždy sa osvedčili ako ochrancovia a poradcovia kmeňov. Často im pomohli z nepríjemných situácií svojimi nadľudskými

silami a zručnosťami. Tak to vraj bolo aj v Červenom meste na juhu, keď tam niekoľko kmeňov Hopi napadli zo všetkých strán. Kachinovia rýchlosťou vetra vybudovali tunel, ktorým Hopiovia bez krviprelievania mohli ujsť na slobodu za front svojich útočníkov. Pri ich odchode povedali Kachinovia náčelníkovi kmeňov: „My tu zostaneme brániť mesto. Ešte neprišiel čas nášho odchodu na vzdialenú planétu.“

Ak sledujeme ústne podanie Hopiov, všetky tie červené maľby nie sú nič iné ako staré oznámenia príslušníkom kmeňa, ktorí by niekedy touto krajinou prechádzali.

Uskutočnil sa zaujímavý pokus: Veľkému náčelníkovi White Bearovi zaslali moje farebné snímky skalných a jaskynných malieb zo Sete Cidades. Kto vie, možno „prečítal“ z tých takých podobných motívov a symbolov, že tajuplné Červené mesto na juhu bolo znovu objavené...

Keď som sa vrátil, čakal som plný napätia v Teresine na schôdzku s Felicitas Barretovou, poprednou znalkyňou brazílskych Indiánov. Jej kniha Danzas Indigenas del Brasil s opisom rituálnych tancov rozličných divo žijúcich indiánskych kmeňov na mňa veľmi zapôsobil. Píšeme si už niekoľko rokov. Teraz som sa mal s ňou zoznámiť. Pani Barretová, už 20 rokov „stratená“ pre civilizáciu, prišla z Bohom opusteného územia, z Ria Paru, od hraníc Brazílie a Francúzskej Guayany. Až do Belému ju vzalo so sebou brazílske vojenské lietadlo. Let do Teresiny tam a späť som jej zabezpečil ja.

„Preboha, aký je tu v meste hluk! Nemohli by sme zaliezť do nejakej tichej skrýše?“ povedala pani Barretová, staršia

dáma športovej postavy. Povypytoval som sa na dajakú pokojnejšiu miestnosť v hoteli National. Rozhovor uvádzam z magnetofónovej pásky:

„Ako dlho už ste neboli v meste?“

„Takmer presne dvadsať mesiacov. Ale tento jeden deň mi opäť postačí na veľmi dlho. Už teraz mi je smutno za Indiánmi v ich pralesoch...“

„Smutno? Za čím?“

„Jednoducho za prírodou. Naučila som sa mlčky zhovárať so stromami, kameňmi, zvieratami, kvapkami rosy. U Indiánov sa toho veľa nenahovorí, ale všetci si rozumieme.“

„Žijete medzi divokými Indiánmi. Prečo vás ako belošku nezabijú?“

„Indiáni sú iní ako povest' o nich, a som žena. A žena je ako had bez jedu, ako zbraň bez špičky. Pre moje svetlé vlasy ma volajú Bledý polmesiac. Všetky kmene o mne vedia. Poznajú ma pod týmto menom. Keď zmením územie kmeňa, všade ma priateľsky privítajú.“

„Ako sa obliekate? Nosíte džinsy?“

„Nezmysel! Väčšinou behám nahá alebo s bedernou zásterkou. Náčelník kmeňa, v ktorom teraz žijem, mi navrhol, aby som bola jeho tretou ženou...“

„Preboha! Vari ste mu nepovedali svoje áno?“

„Ešte nie, ale bolo by to krásne byť tretou ženou náčelníka! Ako tretia žena by som mala najmenej práce. Okrem toho v trojici by sme mohli náčelníka aj vyplatiť...“

„Naozaj?“

„Áno, prečo nie? Keď dajaký Indián nezaobchádza so svojou ženou slušne alebo ju príliš preháňa, ženy ho vybijú. Po výprasku musí ísť z domu k rieke a tam si sadnúť do drepu. Ak poňho ani jedna zo žien nepríde, musí stráviť túto a ďalšiu noc v mužskom dome a hľadať si nové ženy. Je to azda v dôsledku prísnych zvykov, že Indiáni sú ozajstní džentlmeni... Musím povedať, že kmeň nikoho neopustí, keď je osamotený alebo ťažko chorý. Dvakrát ma uštipol jedovatý had, niekoľko dní som bola v bezvedomí. Indiáni sa o mňa starali. Uzdravili ma rastlinami, ktoré rozžúvali a potom prikladali na ranu...“

„Poznáte moje knihy. Čo vedia Indiáni o myšlienke, že človek pochádza z kozmu?“

„Dovoľte mi odpovedať legendou, ktorú si rozprávajú v kmeni Kaiato. Tento kmeň žije na hornom Xingu v štáte Mato Grosso. Ostatne všetky kmene poznajú túto legendu, alebo dajakú podobnú...“

Ďaleko odtiaľto na jednej cudzej hviezde sa zišiel indiánsky súd, ktorý sa uzniesol, že zmení bydlisko. Indiáni začali kopať diery do zeme, ktorá bola čoraz hlbšia a hlbšia, až vyšli na druhej strane planéty. Náčelník sa vrhol do diery prvý a po dlhej, chladnej noci sa dostal na Zem. Lenže tam bol taký mohutný odpor vzduchu, že náčelníka hodil

späť do jeho starej vlasti. Náčelník porozprával kmeňovému súdu o svojich zážitkoch. Vraj videl krásny modrý svet, veľa vody a veľa zelených lesov. Povedal, že im radí, aby všetci Indiáni odišli do tohto sveta. Súd sa uzniesol počúvnuť náčelníkovu radu a prikázal Indiánom pliesť dlhé laná z bavlnených vlákien. Po týchto lanách sa spustili do diery, celkom pomaly, aby aj ich zo Zeme nevyhodilo späť. Pretože sa spustili do zemskej atmosféry tak pomaly, veľké putovanie sa podarilo. Odtedy žijú na Zemi. Kaiatovia rozprávali, že spočiatku ešte mali styk so starou vlasťou pomocou povrazu. Lenže raz zlý čarodejník prerezal povraz. Od tých čias Indiáni čakajú, že bratia a sestry zo starej vlasti ich budú hľadať na Zemi a že ich opäť nájdu...“

„Hovoria Indiáni o hviezdach?“

„O hviezdach nie, ale s hviezdami. Často sedia dlhé hodiny bez pohnutia v kruhu a držia sa za plecía ako v nekonečnej reťazi.“

Neprehovoria ani slovo. Keby sa ich po takomto sedení niekto spýtal, čo vlastne robili, určite neodpovedia. Od žien však viem, že muži sa zhovávajú s nebom.“

„Čiže sa modlia?“

„Nie. Mlčky vedú dialóg s kýmisi tam hore.“ Pani Barretová zdvihla plecía a ukázala na strop.

„Povedzte mi, majú divokí Indiáni ešte obrady alebo rituálne predmety, ktoré by ukazovali na dajaký vzťah k vesmíru?“

„Áno. Sú to napríklad operení ľudí, Indiáni, ktorí sa polepia perím od hlavy po päty, aby sa podobali vtákom, čo sa ľahko môžu vzniesť a odletieť do vesmíru. Majú mnoho typov masiek, ktoré sa dajú vykladať vo vašom duchu. Z masiek niekedy vyčnievajú rozvetvené výčnelky ako vaše antény na jaskynných maľbách. Indiáni sa často celkom zakuklia do slamy, aby sa touto maškarádou podobali svojim bájnym predkom. Joao Americo Peret, jeden z našich významných bádateľov o Indiánoch, uverejnil len nedávno niektoré fotografie Indiánov Kayapo v kmeňových rituálnych oblekoch, zhotovené v roku 1952. Čiže dávno pred prvým Gagarinovým letom do vesmíru. Keď sa človek na tie obrázky díva, myslí, prirodzene, hneď na astronautov. Kayapov nezamieňajte za Kaiatov! Žijú na juhu štátu Para na Rio Fresco.“

Joao Americo Peret mi láskavo dal k dispozícii fotografie Kayapov v ich „rituálnych oblekoch“ na uverejnenie v tejto knihe. Zhotovili ich v indiánskej dedine na Rio Fresco južne od Para. Keď sa dívam na tú skutočne ohromujúcu maškarádu, pokladám za dôležité ešte raz poukázať na to, že Peret urobil tieto snímky v roku 1952, čiže v čase, keď nám všetkým (o primitívnych Indiánoch ani nehovoriac) ešte oblečenie a výstroj astronautov neboli dôverne známe. Jurij Gagarin obletel zemeguľu so svojou kozmickou loďou Vostok I až 12. apríla 1961 a až odtedy nám sú astronauti a ich odevy známe ako figuríny vo výkladných skriniach.

Kayapovia v slamených odevoch astronautov nepotrebujú komentár okrem upozornenia, že tieto „rituálne obleky“ nosia (ako zistil Peret) muži tohto indiánskeho kmeňa pri slávnostných príležitostiach od nepamäti.

Legenda o Kayapoch, ktorú dodal Joao Americo Peret, takisto nepotrebuje nijaké vysvetlivky. Počul ju v dedine Gorotire na brehu Fresca od Indiána Kuben-Kran-Keina, starého radcu kmeňa, ktorý má titul Gway-Baba, Múdry. A tu je legenda, ktorú Múdry rozprával:

„Náš národ býval na veľkej savane ďaleko odtiaľto, odkiaľ bolo vidieť horskú reťaz Pukato-Ti. Jej vrchol bol zahalený hmlou tajomstva a toto tajomstvo nebolo dodnes odhalené. Slnko, unavené dlhou dennou

cestou, si ľahlo na zelený trávnik za krovím a Mem-Baba, vynálezca všetkých vecí, prikryl plášťom nebo, plné svietiacich hviezd. Keď niektorá hviezda spadne, Memi-Keniti prejde krížom po nebi a prinesie ju späť na správne miesto. O to sa stará Memi-Keniti, večný strážca.

Jedného dňa Bep-Kororoti zostúpil z pohoria Pukato-Ti a prišiel po prvý raz do dediny. Bol oblečený v bo (slamený oblek na obrázkoch), ktorý ho zahaloval od hlavy až po nohy. V ruke niesol kop, hromovú zbraň. Všetci z dediny v strachu utiekli do krovín, muži sa usilovali chrániť ženy a deti. Niektorí sa dokonca pokúsili premôcť votrelca, ale ich zbrane boli príliš slabé. Zakaždým, keď sa nimi dotkli šiat Bep-Kororotiho, zrútili sa do prachu. Bojovník, ktorý prišiel z vesmíru, sa musel smiať nemohúcnosti tých, čo ho chceli premôcť. Aby im predviedol svoju silu, zdvihol svoj kop, ukázal na strom alebo kameň a oboje zničil. Všetci si mysleli, že Bep-Kororoti im chce takto ukázať, že neprišiel preto, aby s nimi viedol vojnu. Takto to dlho pokračovalo.

Bol to veľký zmätok. Najstatečnejší bojovníci sa pokúšali o odpor, no aj tí sa museli napokon zmieriť s prítomnosťou Bep-Kororotiho, pretože na nič a nikoho nedotieral. Jeho krása, žiariaca belosť jeho kože, jeho priateľstvo a náklonnosť ku všetkým ich pomaly prekonala a priťahovala k nemu. Všetci cítili istotu, a tak sa stali priateľmi.

Bep-Kororotimu sa naše zbrane zapáčili a učil sa, ako sa stať dobrým lovcom. Nakoniec to dotiahol tak ďaleko, že bol s našimi zbraňami zručnejší ako tí najlepší z kmeňa a statečnejší ako najstatečnejší z dediny. Netrvalo dlho a Bep-Kororotiho prijali do kmeňa ako bojovníka. Potom si vyhľadal mladé dievča a oženil sa s ním. Narodili sa im synovia a jedna dcéra, ktorej dali meno Nio-Pouti.

Bep-Kororoti bol múdrejší ako všetci, preto začal ostatných učiť neznáme veci. Primäl mužov, aby postavili Ng-Obi, mužský dom, aké sú dnes vo všetkých dedinách. Tam muži rozprávali mládencom o svojich dobrodružstvách. Tak sa učili, ako sa správať v nebezpečenstve a ako myslieť. V skutočnosti ten dom bol školou a Bep-Kororoti učiteľom. V Ng-Obi sa rozvinuli ručné práce, zdokonalili sa naše zbrane. Nebolo nič, za čo by sme veľkému bojovníkovi z vesmíru neboli vďační. Bol to on, kto založil „Veľkú komoru“, v ktorej sa prerokúvali starosti a

potreby nášho kmeňa. Tak sa zlepšila organizácia, čo uľahčilo prácu a život.

Mladí sa neraz priečili a nechodievali do Ng-Obi. Potom Bep-Kororoti vytiahol svoj kop a vyhľadal mládenčov, ktorí sa už nemohli priečiť, a rýchlo sa vrátili do Ng-Obi, lebo tam boli v bezpečí.

Keď bol ťažký lov, Bep-Kororoti si zašiel po svoj kop a zabil zvieratá tak, že ich neporanil. Lovec si mohol vziať najlepšie kus koristi, ale Bep-Kororoti, ktorý potraviny dediny nejedol, si vzal iba to najnutnejšie pre svoju rodinu. Jeho priatelia s tým nesúhlasili, ale on nezmenil svoje správanie.

Po rokoch v jeho správaní nastala zmena. Už nechodil s ostatnými, zostával vo svojej chatrči. Keď ju však opustil, vždy chodieval na horu Pukato-Ti, odkiaľ prišiel. Jedného dňa poslušol vôľu svojho ducha, lebo ju už nemohol premôcť, a opustil dedinu. Najprv zhromaždil svoju rodinu a potom náhlivo odišiel. Iba Nio-Pouti pri tom nebola, lebo niekam odišla. Dni plynuli a Bep-Kororotiho nebolo možné nájsť. Náhle sa objavil v dedine na námestí so strašným bojovým krikom. Všetci mysleli, že sa pomiatol, a chceli ho upokojiť. No keď sa k nemu priblížili, došlo k strašnému boju. Bep-Kororoti nepoužil svoje zbrane, ale jeho telo sa chvelo a kto sa ho dotkol, padol mŕtvý na zem. Bojovníci umierali jeden za druhým.

Boj trval celé dni, pretože padlí bojovníci mohli opäť vstať a snažili sa Bep-Kororotiho premôcť. Prenasledovali ho až na hrebene pohoria. A tu sa stalo čosi strašné, až všetci onemeli. Bep-Kororoti šiel pospiatky až na okraj Pukato-Ti. Svojím kopom zničil všetko, čo bolo v jeho blízkosti. Keď sa dostal na vrchol pohoria, stromy a kríky sa premenili na prach. Potom nastal strašný výbuch, ktorý otriasol celou krajinou. Bep-Kororoti zmizol vo vzduchu, obklopený plamennými oblakmi, dymom a hromobitím. Strašná udalosť, ktorá rozrušila celú krajinu, vytrhla z pôdy korene stromov a zničila aj plody. Zver zmizla, takže náš kmeň postihol hlad.

Nio-Pouti, dcéra nebeského Bep-Kororotiho, sa vydala za bojovníka a porodila mu syna. Svojmu mužovi povedala, že vie, kde nájsť potravu pre celú dedinu, ale musí s ňou ísť do Pukato-Ti. Na naliehanie Nio-Pouti jej muž pozbieral odvahu a nasledoval ju do kraja Pukato-Ti. Tam

v oblasti Mem-Baba-Kent-Kre vyhľadala zvláštny strom a sadla si na jeho vetvy. Pritom mala v lone svojho synčeka. Muža požiadala, aby vetvy stromu zohýnal tak dlho, kým sa nedotknú zeme. V okamihu dotyku nastal veľký výbuch a Nio-Pouti zmizla uprostred mrakov, dymu, prachu, bleskov a hromu.

Muž čakal niekoľko dní. Už klesal na mysl a chcel umrieť hladom, keď počul výbuch a videl, že strom stojí opäť na starom mieste. Bolo to preňho veľké prekvapenie, keď videl, že sa jeho žena vrátila a s ňou Bep-Kororoti. Priniesli so sebou veľké koše plné potravín, ktoré nikto nepoznal a nikdy nevidel. Po istom čase si nebeský muž zase sadol na fantastický strom a prikázal ohnúť vetvy k zemi. Po výbuchu strom opäť zmizol vo vzduchu.

Nio-Pouti sa vrátila so svojím mužom do dediny a oznámila rozkaz Bep-Kororotiho. Všetci sa majú ihneď presťahovať a vybudovať svoje dediny pred Mem-Baba-Kent-Kre na mieste, kde majú dostať potraviny. Nio-Pouti tiež povedala, že

semená plodov, zeleniny a kríkov musia uschovať až do času dažďov, aby ich potom opäť vložili do pôdy a získali novú úrodu. Tak u nás vzniklo poľnohospodárstvo... Náš národ sa k Pukato-Ti presťahoval a žil tam v mieri. Chatrčí v našich dedinách pribudlo a bolo ich možné vidieť od hôr až po obzor..."

Túto legendu Kayapov, získanú od bádateľa o Indiánoch Joao America Pereta, som dal doslovne preložiť z portugálčiny Slamený odev astronautov, ktorý nosia Indiáni na pamiatku zjavenia Bep-Kororotiho, je starý ako táto legenda.

6. RARITY, KURIOZITY, ŠPEKULÁCIE

Operácia lebky 2000 rokov pred n. l. • Mozgová chirurgia pre ľudstvo a cesty do vesmíru • Biotechnika budúcnosti • Kyborg je skonštruovaný!

• Obrovské skoky v kozmickej technike • Posolstvo na palube Pioneer 10
• Čo hovorí Dr. Frank Drake • Rýchlejšie ako svetlo • Mojžiš používal laserové lúče • Prúdový motor na Veľkonočnom ostrove ? • Bytosti s anténami, v skafandri a s plynovými maskami • „Železný muž“ v Kottenforste pri Bonne • Blok z uhlíkovo-niklovej ocele v Salzburgu • Topánka stará 15 miliónov rokov • Kliatba faraónov • Röntgenové lúče odhaľujú technické predmety v egyptských múmiách • Ľudia doby kamennej stavali mesačné observatória • Odkiaľ prišli banány? • Uruovia s čiernou krvou • Poznali ľudia doby kamennej písmo? • Včelí bohovia • Život je starší ako Zem • Pokračovacie vzdelávacie kurzy pre ľudí z doby kamennej • Štartovali Indovia pred 3 000 rokmi na lety do vesmíru? • Sídla pod vodou pri Bahamách • Hromadné vraždenie zvierat v prehistorických časoch • Jaskyne v Kanheri • Špekulácia! • Ezechiel poznal medziplanetárny dopravný prostriedok • Rozhovor s Josephom F. Blumrichom • Sen, v ktorom sa mi splnilo želanie

Americký diplomat E. G. Squier našiel v roku 1863 v Cuzcu na andskej vysočine v Peru ľudskú lebku, ktorá podľa odhadu pochádza z čias 2000 rokov pred n. l. Z lebečnej kosti bol odstránený pravouhlý kúsok. Squier dal svoj nález francúzskemu antropológovi Paulovi Brocovi (1824-1880), ktorý ako prvý lokalizoval rečové centrum v jednom závite predného mozgu (Brocovo centrum). Broca našiel v dutine lebečnej 6 vlasovo tenkých drôtikov a zistil infekciu kosti. To ho viedlo k zisteniu, že za života pacienta museli na lebke uskutočniť operáciu.

Podľa toho nie sú dnešné operácie lebky nijaké epochálne lekárske zákroky. Lenže aj moderného človeka sa zmocní hrôza, keď číta o operáciách mozgu. Pravda, všetci musíme byť šťastní, že medicína natoľko pokročila a môže človeka oslobodiť od starých utrpení. To je pri

týchto lekárskech zákrokoch podstatné. Musíme však dodať, že dôležitým „stimulátorom“ sú základné potreby budúcich plánov kozmických letov.

V Metropolitan General Hospital v Clevelande v USA pracuje neurochirurg profesor Robert Y. White. Cieľom výskumu tohto veľikána mozgovej chirurgie je úsilie „predísť“ zlu ľudstva - mozgovej mŕtvici - operatívnym zákrokom v mozgu. White buduje na výskumoch svojich tokijských kolegov z univerzity Keo, ktorí uskutočňujú operácie tak, že mozgy dajú podchladiť asi na 6 °C. Pri telesnej teplote 36 °C by na operáciu mali iba 3 minúty. White experimentuje už niekoľko rokov s podchladenými mozgami opíc. Správa o tom, že sa Whitovi pri pokusoch podarilo udržať od tela oddelený mozog opice Rhesus tri dni pri živote, spôsobila v odbornej lekárskej tlači veľký rozruch. White zásoboval oddelený mozog krvou tak, že pripojil jeho cievy na krčné tepny živého zvieratá toho istého druhu. Herbert L. Schrader, ktorý bol prítomný pri jednom pokuse, o tom referuje:

„Oddelený opičí mozog žije. Vysiela elektrické akčné prúdy ako každý živý mozog. Môže mať dojmy, bolesti, strach... Možno tiež spí, možno sníva. Zvyšok, ktorý tu ešte zostal z osobnosti opice, nemôže nič vidieť, počuť, čuchať, nič pociťovať. Mozog nemôže získať informácie z vonkajšieho sveta, lebo jeho zmyslové nervy sú prerušené. Nemôže utekať, lebo už nemá telo, ktoré by uskutočnilo jeho príkazy. Ale môže prikazovať, lebo jeho nervová centrála je nedotknutá a dobre prekrvená - krvou inej opice. Nikto nevie, čo v takom mozgu prebieha, lebo sa ešte nepodarilo rozlúštiť význam jeho elektrických prúdov. Aj preto je pre bádateľov iba organizovanou hĺbkou miliónov nervových buniek, v ktorých sa uskutočňuje premena látok a vysielaajú sa prúdy.“

Spolupracovníci profesora Whita sa domnievajú, že funkcie mozgu oddeleného od tela reagujú presnejšie a rýchlejšie ako mozog „zaťažený“ celým organizmom. Mozog v oddelenom stave je už iba centrom nahromadených informácií, ktoré prevzal z údov a orgánov, je celkom neporušený a rýchlym reagovaním schopný vzniku nových akcií.

Nevyhnutným vývojom radu takých pokusov je napojenie oddeleného mozgu na počítač. Kalifornský mozgový špecialista Dr. Lawrence Pinneo nahradil kúsok opičieho mozgu počítačom a technika bola schopná riadiť pohyby ramien zvieratá.

Profesor José Delgado z univerzity v Yale šiel o krok ďalej. Opičej samičke Paddy zaviedol do mozgového centra agresivity niekoľko sond a vložil jej pod kožu na hlavu miniatúrny vysielač. Keď sa Paddy začala hnevať, Delgado stisol gombík ovládača a opičia dáma bola okamžite krotká ako ovečka. (Pri celej procedúre necítila nijakú bolesť.) Londýnsky mozgový chirurg profesor Giles Brindley pracuje aj na ľudských mozgoch. Brindley vsadil jednej starej slepej pani 80 miniatúrnych elektród do mäkkej mozgovej hmoty a dáma už opäť rozoznáva geometrické obrazce. Na univerzitnej klinike v New Orleans zaviedli trom mužom elektródy do centra ovládajúceho pohlavnú aktivitu. Ovládačom, ktorý páni nosia vo vrecku alebo ho skryjú pod vankúšom, môžu byť okamžite pripravení na pohlavný akt. Tieto technické afrodiziáky môžu mať veľkú budúcnosť pre mužský svet gniavený stresom...

Biotechnika (bioinžinierstvo) je zatiaľ veľmi mladý výhonok medzi existujúcimi vedami, ale pod tlakom nevyhnutnosti sa rýchlo vznáša. Podarí sa zostrojiť kyborg, túto kombináciu oddeleného mozgu a počítača? Nesporne. Dr. R. M. Page z Washingtonu, vedúci výskumného laboratória námorníctva USA, predložil už na serióznú diskusiu projekt, ako

nasýtiť počítač cez oddelený mozog myšlienkami, plánmi a príkazmi - bez akýchkoľvek vplyvov. Kedy sa tento projekt uskutoční? Profesor Robert L. Sinsheimer z California institute of Technology v Pasadene v USA o možnostiach vedeckého bádania hovorí:

„História prírodných vied a techniky hlavne v tomto storočí ukázala, že vedci, najmä konzervatívni, takmer vždy sa mýlili, keď mali predpovedať tempo, akým sa uvedú do praxe nové poznatky vedeckého výskumu.“

Ku kyborgu sa musí neodvratne dospieť, pretože tucet miliárd nervových buniek, rozmnožených stámiardami buniek podporného tkaniva nervového systému, je sám schopný využiť a uchovať pre budúcnosť poznatky prítomnosti. Čoho je naozaj schopných 1 300 - 1 800

gramov mozgovej hmoty, to sa ukáže až na konci tohto nového, rozsiahleho výskumu. Jedine kyborg ukáže, aký nepatrný zlomok obrovského potenciálu našich sivých mozgových buniek sa doteraz využil.

Aký dôležitý je výskum mozgu a mozgová chirurgia pre blaho ľudstva, by malo byť jasné bez komentára. Lenže zrejmé je aj to, aké dôležité sú výsledky výskumov humanitného lekárstva pre budúce cesty do vesmíru. Technický výskum hviezd má dve možnosti. Ak sa v najbližších desaťročiach nepodari skonštruovať pohonnú jednotku, ktorá by dala kozmickej lodi rýchlosť blízku rýchlosti svetla (300 000 km za sekundu), potom je cesta pozemšťanov k najbližšej sálácii Proxima Centauri nemožná. Je od nás vzdialená 4,3 svetelného roka a predstava letieť vesmírom 3 000 pozemských rokov je absurdná. Čas ako obrovská prekážka medziplanetárnych letov sa môže prekonať iba kyborgom. Oddelený mozog, zásobený živným roztokom a čerstvou krvou, bude po pripojení na počítač riadiacim strediskom kozmickej lode. Podľa názoru Rogera A. Macgowana, vedeckého praktika, kyborg sa raz vyvinie na elektronického „tvora“, ktorého funkcie budú naprogramované v oddelenom mozgu a ním realizované na príkazy. Kyborg nestarne, nie je chorý, nedostane nádchu, nemá medzery v pamäti. Bol by ideálnym veliteľom medziplanetárnych lodí. Nepredstaviteľná priepasť medzi nami a hviezdami v mori času by sa prekonala...

Skoky technického vývoja ciest do vesmíru sú mohutné. Treba si pripomenúť, že prvé merania v blízkosti Mesiaca sa uskutočnili sondou Lunik 11 bez posádky 13. septembra 1959. Len o 10 rokov neskôr, od roku 1969, štartujú kozmické lode s ľudskou posádkou k Mesiacu ako podľa cestovného poriadku.

Až do toho roku, ktorý otvoril nebo, sa uskutočnili úspešné lety bez posádky:

USA ZSSR

okolo Zeme 529 272

Mesiace zasiahlo 12 6

Mesiace obiehlo 6 5

Venušu zasiahlo - 2

Slnko obiehlo 11 8

... a s posádkou:

lety 15 9

obehy Zeme 840 310

hodiny pilotov v priestore 2 773 533

Na jar 1973 opúšťa Houston Skylab, prvá kozmická stanica, „maznáčik“ Wernhera von Brauna.

Ak pri všetkých doterajších letoch Apolla sa šetrilo s každým kilogramom hmotnosti - na každý kg užitočného zaťaženia treba 5 180 kg pohonných látok - Skylab ponúka na svoju štvordennú cestu už značnú mieru komfortu, ako ho mohli navrhnuť autori science-fiction. Je 14 m dlhý a 6,60 m široký. Astronauti majú k dispozícii pracovný priestor a spálňu, dokonca aj kúpeľňu, napájanú z nádrže s 3 000 l vody. V chladničke je uskladnená tona vybraných potravín. Astronauti majú s Houstonom nielen trvalé bezdrôtové a televízne spojenie, ale výsledky svojich vedeckých úloh môžu odovzdať na Zem aj ďalekopisom. Aby astronauti nemuseli pracovať stále v tom istom odeve, Skylab má skriňu so 60 kusmi odevov.

Čo všetko by som si bol musel vypočítať, keby som v roku 1968 vo svojich Spomienkach na budúcnosť predpovedal tento Skylab na rok 1973!

Prvý lietajúci objekt skonštruovaný pozemšťanmi, ktorý mal opustiť našu slnečnú sústavu, bola americká sonda Jupiter Pioneer 10, ktorá odštartovala v marci 1972 z mysu Kennedy na cestu trvajúcu azda 100 miliónov rokov. Asi po 600 dňoch, začiatkom decembra 1973, mal Pioneer 10 minúť najväčšiu planétu našej Galaxie - Jupitera (obvod rovníka 143 640 km). Svojou hmotou, ktorá je 318-násobkom hmotnosti Zeme, je Jupiter väčší ako všetky planéty našej Galaxie dokopy. Potom má Pioneer 10 križovať dráhu Saturna, Uránu a Pluta a potom našu slnečnú sústavu opustiť.

Už štart tejto takmer 300 kg ťažkej sondy bol senzáciou v technike medziplanetárnych letov. Sonde sa muselo trojstupňovou raketou Atlas-Centaur udeliť zrýchlenie 52 000 km za hodinu, aby sa docielila balistická krivka tesne mimo Jupitera. Tým sa predstihli všetky doterajšie rýchlostné rekordy. Pioneer 10 má na palube jednu technickú novinku, dôležitú pre ďalší vývoj. Pretože v blízkosti Jupitera je slnečného svitu iba 1/27 intenzity ako na Zemi, nebolo možné zabudovať do Pioneeru 10 slnečné batérie na hromadenie energie. Tak sa preň po prvý raz skonštruovala malá atómová elektrárňa! Reaktory sa poháňajú dioxidom plutónia 238. Vyrobená energia stačí na vysielanie signálu na Zem počas letu dlhého 28 miliárd (28 x 10¹⁵) km.

Mňa ani tak nezaujímajú údaje, ktoré bude Pioneer 10 dodávať, také dôležité na začiatku veku skúmania planét.

Platnička zo zlata a hliníka, ktorú viezla na svojej 9 461 miliónov km dlhej ceste sonda Pioneer 10 ako posolstvo cudzím inteligenciám. Autormi tohto kozmického písma sú Carl Sagan a Frank Drake.

Mňa zaujíma doštička zo zlata a hliníka, ktorú má Pioneer 10 na palube. Americkí astrofyzici a exobiológovia Carl Sagan z Cornellovej univerzity a Frank Drake z Astronomického výskumného centra USA presadili u NASA, aby v sonde bola upevnená hliníková pozlátaná doštička s rozmermi 15,20 x 29 x 1,27 cm s informáciou pre mimozemské inteligencie, ktoré sa azda s Pioneerom 10 stretnú.

Text posolstva nemohol byť napísaný v nijakej nám známej reči, lebo by jej nik stopercentne nerozumel. Sagan a Drake teda vyvinuli znakové písmo, ktoré by podľa ich názoru mohlo byť zrozumiteľné všetkým mysliacim tvorom.

O čom má plaketa informovať?

Odkiaľ Pioneer 10 prichádza? Kto ho vyslal do kozmu? Kedy odštartoval? Ktorá je jeho domovská planéta?

Ako „obraz“, ktorý netreba lúštiť, pretože ho všetky inteligentné bytosti poznajú, bolo na platničke zobrazené Slnko so svojimi deviatimi planétami. Vzdialenosť planét od Slnka sa udáva v binárnych jednotkách. Ak napríklad vzdialenosť Merkúra od Slnka je 10 binárnych jednotiek - vyjadrené 10 10 10 - potom je Zem od Slnka vzdialená 26 jednotiek - (11 0 10). Pretože binárny číselný systém je „rečou“ všetkých logicky vybudovaných počítačov, mohli by tomu cudzie inteligencie najskôr rozumieť, hovoria Sagan a Drake. Vpravo na platničke je vyrytý schematický obrys Pioneera 10 na dráhe Zem-Jupiter. Pred ním stojí nahý muž a nahá žena. Muž dvíha pravú ruku na znamenie mieru. Ľavá polovica plakety ukazuje postavenie Slnka so 14 lúčmi, kozmickými zdrojmi energie, ktoré binárnym zápisom z pozície Slnka majú vyvodit' aj dátum štartu a domov sondy. Ako „kľúč“ na rozlúštenie všetkých oznámení je na ľavom hornom okraji plakety vyrytý atóm vodíka, ktorého štruktúra je zaručene rovnaká vo všetkých svetoch. Takto sa dokonca cudzia inteligencia (ak myslí technicky) môže dozvedieť výšku ženy. Dĺžka vlny atómu vodíka v spektrálnej analýze (ktorá na plakete vychádza zo Slnka symbolicky linkou dlhou 20,3 cm) by znásobila binárnym číslom 10 00, ktoré je vyznačené vedľa ženy a zodpovedá „8“, čiže $8 \times 20,3 = 162,4$ cm. Tak by bola výška tela Evy na platničke 162,4 cm!

S Dr. Drakom som sa stretol v New Yorku. Pýtal som sa ho, prečo bola hliníková platňa potiahnutá vrstvou zlata.

Povedal: „Teoreticky sa môže sonda vzdialiť 28 miliárd km. Môže byť na ceste aj 3 000 svetelných rokov (svetelný rok je vzdialenosť 9,461 biliónov km, ktoré svetlo prejde za rok). Ak chceme, aby ešte po takom dlhom čase našu plaketu mohol niekto rozlúštiť, musí byť chránená pred koróziou ušľachtilým kovom. Hliník potiahnutý zlatom bol najvhodnejší.“

„Komu sú určené údaje na platničke?“

„Inteligentným tvorom, ktoré možno raz zachytia sondu a podrobia ju dôkladnej prehliadke. Ale už skutočnosť, že sme Pioneeru 10 mohli dať kozmického posla, Sagan a ja oceňujeme ako nádejné znamenie našej civilizácie, zainteresovanej na budúcnosti, ktorá nečaká len na správy z vesmíru, ale aj sama vysiela informácie.“

Podnikanie Sagana a Drakea pokladám za ozajstnú šancu „prihrať“ informácie vedcom na cudzích planétach.

Čo sa však stane, ak táto platnička „zapadne“ do kultúry, ktorá nevie nič o binárnom číselnom systéme a počítačovej technike? Budú sa potom neznámi bratia vo vesmíre dívať na pozlátanú hliníkovú platničku ako na mimoriadny dar bohov z neba, tam vysoko hore? Budú potom naši cudzí bratia azda učiť svoje deti, ako sa dajú podobné „obrazy“ zhotoviť? Budú sa sami prpláť s napodobeninami a vystavovať ich vo svojich chrámoch? Budú azda i tam, kdesi vo vesmíre, archeológovia tvrdiť, že ide o rituálne rekvizity? Čo všetko sa ešte dá urobiť z takej platničky z Kennedyho mysu?

Keď vedci roku 1972 posielajú do vesmíru dva nahé tvory nášho druhu, k tomu Slnko, linky a kruhy na lesklej platničke, prečo by vlastne nemohli aj mimozemské tvory, vzdialené od nás 3 000 svetelných rokov, vyslať k nám podobné posolstvá alebo zodpovedajúce im variácie? Ak si položím plaketu z Pioneera 10 vedľa nejakej zlatej platne Inkov a ak kresby porovnám pod lupou, pýtam sa sám seba, prečo sa raz nezačnú pozorovať a skúmať všetky tie kruhy, linky, kosoštvorce, štvorce a bodkované čiary očami ľudí kozmického veku? Možno by sa dokonca dali rozlúštiť.

Nestála by tá námaha za možný úspech?

V Spomienkach na budúcnosť som váhavo ukázal na možnosť toho, že rýchlosť svetla možno nemusí byť bezpodmienečne hornou hranicou zrýchlenia. Táto frivolná narážka sa prešla ľadovým mlčaním, keď predsa každý vie o Einsteinovom dôkaze, že neexistuje nič rýchlejšie ako svetlo. Einstein skutočne dokázal, že svetlo je univerzálna konštanta, ale vo svojom vzorci vzal zreteľ i na faktor „t“, na čas. Faktorom „t“ sa stáva horná hranica rýchlosti relatívnu. Napríklad: Čas v rakete ubieha podľa jej pohybu buď rýchlejšie, alebo pomalšie, vzdialenosti sa menia, a tak sa posúva aj horná hranica rýchlosti.

To nehovorí proti teórii relativity. Ona totiž rozhodne a na všetky časy dokazuje, že teleso, ktoré sa pohybuje pod rýchlosťou svetla s konečným využitím energie, nikdy nemôže prekročiť rýchlosť svetla. Lenže ako je to s nekonečnou spotrebou energie?

Dnes fyzici a astronauti naozaj potvrdzujú, že rýchlosť svetla nie je hornou hranicou akéhokoľvek pohybu.

Profesor Dr. Y. A. Wheeler z univerzity v Princetone v USA, vynikajúci znalec všeobecnej teórie relativity a okrem toho spoluvynálezca vodíkovej bomby, nie je rozhodne nijaký fantasta. Načrtol model „superpriestoru“, v ktorom tak čas, ako aj rýchlosť svetla strácajú svoju hodnotu. Aj keď to znie ako neznámy: v superpriestore môžu byť kozmické lode bez straty času na každom mieste podľa želania.

Sú teda teoreticky všetky možnosti medzihviezdnych letov vo vesmíre naporúdzi? Možno. Niekedy so subatómárnymi časticami tachyónmi, luxónmi a tardyónmi vstupuje do fyzikového zorného poľa nový svet. Všetky tieto častice sa pohybujú vo svojom „inerciálnom systéme“ rýchlejšie ako svetlo. („Inerciálny“ systém je vzťahový systém, v ktorom nevystupujú nijaké sily zotrvačnosti. Hmotný bod zbavený sily tam zostáva v pokoji alebo v jednosmernom pohybe.)

Tachyóny, luxóny a radióny sa tam ustavične pohybujú nadsvetelnou rýchlosťou. Tým pre tieto častice už doterajšie výpočty energie neplatia, lebo sú „od prírody“ rýchlejšie ako svetlo. Náš svet, v ktorom je rýchlosť svetla absolútnou vzťahovou veličinou pre hornú hranicu zrýchlenia, je jeden inerciálny

systém. Svet tachyónov, luxónov a tardyónov s ich nadsvetelnou rýchlosťou je druhý inerciálny systém. Fyzici to dnes vedia, ale astronómovia objavili, že rýchlosť svetla už nie je absolútnou hranicou rýchlosti. Skupina britských výskumníkov z oxfordskej univerzity pod vedením Y. S. Allena a Geoffreyho Endaena sa po mnohoročnom výskume dopracovala k výsledku, že elektromagnetické polia v Krabej hmlovine v súhvezdí Býka sa pohybujú rýchlosťou 600 000 km za sekundu. O tejto po prvý raz zistenej dvojnásobnej svetelnej rýchlosti referuje americký odborný časopis pre fyziku Nature. Ale tieto nové objavy sú iba prvými indíciami pre možnosť nekonečného zrýchlenia.

Ako je to dávno, čo atóm bol identifikovaný ako najmenšia čiastočka s vlastnosťami chemického prvku, a aký starý je poznatok, že každé množstvo látky sa skladá z nepredstaviteľne vysokého počtu atómov? Až v roku 1913 dánsky nositeľ Nobelovej ceny Niels Bohr (1885-1962) svojím modelom atómu položil základy modernej teórie atómu. Dnes sa atómová energia získaná z energie protónov a neutrónov v atómovom jadre už zužitkúva priemyselne. Atómová energia sama môže zabezpečiť zásobovanie sveta energiou. Efektívne využitie tejto prevratnej fyzikálnej myšlienky si ľudstvo s hrôzou uvedomilo, keď USA v novembri 1952 v oblasti Marshallových ostrovov priviedli k výbuchu prvú vodíkovú bombu. Aj to je produkt atómovej energie, ktorý obrazom „atómového hriba“ ešte zatienuje mierové využitie. Tento príklad je veľmi praktickou ukážkou, ako napriek plnému uplatňovaniu fantázie technikov môžu prvé objavy rýchlo viesť k nečakaným výsledkom. Objavením častíc rýchlejších ako svetlo sa nám hviezdy prinajmenšom o kúsok priblížili...

Nie je to tak dávno, čo autori utopických románov vyzbrojovali tajomné mocnosti lúčovými zbraňami, ktoré mohli prepaľovať diery do stien, taviť zbrane a premeniť ľudí na prach.

Tieto lúče už dnes existujú. Každé dieťa ich pozná ako laserové lúče. Celé tajomstvo spočíva v zariadení na zosilnenie svetelných lúčov prostredníctvom vynúteného vyžarovania kryštálov. Rýchly technický vývoj už dávno vymenil spočiatku používané rubíny za iné pevné telesá,

dokonca za zmesi plynov, ktoré vysielaajú nepretržité svetlo. V ohnisku šošovky postavenej do laserového lúča vzniká také mohutné silové pole, že sa vyparia dokonca aj kovy, ktoré sa tavia až pri vysokých teplotách. Úžitok týchto lúčov zameraných na mikroskopicky jemné body slúži nielen na zosilnenie svetla v astronomických ďalekohľadoch a na nerušené bezdrôtové spojenie, ale aj pri výrobe hodín, na vŕtanie nepatrných otvorov do tenkých kovových platničiek. Pri operáciách očí sa nimi „privaruje“ odlúpená sietnica. Nie je nijakým tajomstvom, že sa robia pokusy s laserovými puškami a delami.

A čo keď myšlienka laserových lúčov nie je celkom taká nová?

Vidí sa mi, že text v Druhej knihe Mojžišovej, kap. 17, verš 10-12 ukazuje jednoznačne na použitie laserovej zbrane: „Mojžiš, Áron a Hur vystúpili na končiar vrchu. A kým mal Mojžiš zdvihnuté ruky, víťazil Izrael, len čo ruky spustil, víťazil Amalek. Ale Mojžišovi ruky oťaželi. Tu vzali kameň a podložili mu ho a on si naň sadol. Áron a Hur mu ruky podopierali jeden z jednej a druhý z druhej strany, a tak zostali jeho ruky v rovnakej polohe až do západu slnka.“

Čo sa stalo?

V bitke proti Amalekovcom víťazil Izrael iba tak dlho, kým mal Mojžiš na končiar vrchu zdvihnuté ruky. Samotné zdvihnuté ruky unaveného vojvodu by asi neboli „nebezpečné“, aj keď ich podopierali jeho verní. Preto predpokladám, že Mojžiš vo svojich zdvihnutých rukách držal dajaký značne ťažký predmet, ktorý rozhodoval o vojne. Na svojom veliteľskom vrchu videl pred sebou nepriateľské strany. Keď zasiahol Amalekovcov svojou lúčovou zbraňou, víťazili jeho ľudia, keď spustil ruky dolu (a súčasne s nimi lúčovú zbraň), úspešne útočili Amalekovci, bojujúci zastaranými zbraňami. Moju domnienku podporuje 9. verš tej istej kapitoly, ktorý hovorí, že Mojžiš stál na končiar vrchu s „Božou palicou v ruke“! So zreteľom na to nie je logické, že sa bitka obrátila v neprospech Izraelitov, keď unavený Mojžiš nechal svoju lúčovú zbraň klesnúť?

V knihe Späť ku hviezdám som ukázal jeden petroglyf z

Veľkonočného ostrova, ktorý predstavuje zvláštnu postavu - napoly rybu, napoly človeka.

prívod vzduchu
klapky

! liii."! ! tíkra
a,b prívod paliva
zúžený výstupný otvor

a) Petroglyfna pobreží Veľkonočného ostrova

- b) Vysvetľeme náčrt ako turbíny
- c) Prierez moderným raketovým motorom

Medzitým ma istý technicky rozhladený čitateľ (Horst Haas) upozornil, že v prípade spomínanej kresby na pôde Veľkonočného ostrova môže pravdepodobne ísť o zobrazenie prúdového motora. Predpokladajme, že na „hlave“ kresby je otvor pre prívod vzduchu. Nasledujúce zúženie by mohlo byť prívodom pohonných látok a vypuklé rozšírenie spaľovacia a tlaková komora so zúžením k výfukovému otvoru, kde plyny získavajú vysokú rýchlosť. Nakreslenej hviezde by sa dalo rozumiť ako symbolu zážihovej iskry. Celá kresba by predstavovala štylizovaný model prúdového motora. „Aj keď kresba celkovo nemá úplne aerodynamický tvar,“ píše mi Horst Haas, „ďalšie dôkazy o správaní za letu etc. možno by sa dali odvodiť z presného premerania pristávacích dráh na pláni Nazca.“

Domnievam sa, že archeológovia by sa už konečne mali poradiť so svojimi kolegami z vysokej školy technickej! Veľkonočný ostrov zostáva územím plným záhad. Tu sa výskum oplatí. Francis Mazière rozpráva vo svojej knihe Phantastique Île de Paques o vykopávke, ktorá vyniesla na denné svetlo hlavu neznámeho typu. Zatiaľ čo hlavy všetkých sôch sú bez fúzov, túto hlavu ozdobujú fúzy a zložené oči, aké má hmyz (ako je známe z japonských plastik Dogu). Najohromujúcejšie sú dve tyče, ktoré trčia z hlavy. Keby sa niekto domnieval, že ide o nejaké symbolicky mienené formovanie zvieracích parohov, trafil vedľa. Na Veľkonočnom ostrove nikdy neboli zvieratá s rohmi! Ani nijaký praveký sochár so zmyslom pre humor nemal predlohu, podľa ktorej by mohol nejakému mužovi nasadiť rohy. Je takmer pochabé navrávať si, že prehistorickí umelci - bez akejkoľvek fantázie - nevytvárali antény, aké videli u bohov, ktorí k nim prišli z vesmíru...

Louis Pauwels a Jacques Bergier sa zmieňujú o tvoroch neľudského pôvodu so znakmi techniky v celkom inom kúte sveta. V pohorí Chu-nan v Číne sa našli v žule reliéfy, ktoré predstavujú tvorov v potápačskom alebo astronautickom výstroji so „sloními chobotnami“. Natíska sa otázka, či tieto choboty neboli dýchacie prístroje. Interpreti týchto nálezov podobnú otázku odmietnu ako absurdnú, lebo týmto tvorom s chobotami prisudzujú vek 45 000 rokov pred n. l. Každý z

týchto nálezov nás musí znepokojiť, pretože takýto nález čoraz väčšmi upevňuje istotu o pravekej návšteve cudzích astronautov.

Musí sa šuster vždy držať svojho kopyta?

V Dillí existuje starý stĺp zo železa, ktoré neobsahuje ani fosfor, ani síru, a preto ho nemôžu narušiť poveternostné vplyvy. No nemusíme stále opúšťať vylúpený Západ, aby sme sa dostali až k podobným pozoruhodným objavom. V Kottenforste, niekoľko kilometrov západne

od Bonnu, stojí železný stĺp, ktorý tunajší obyvatelia, ako píše Dr. Harro Grubert z Kolína, odpradáva volajú železným mužom. Železný stĺp vyčnieva 1,24 m nad zem, ale podľa rozličných odhadov a meraní magnetického odporu má trčať 28 m hlboko v zemi.

Kus vyčnievajúci zo zeme vykazuje ľahké povrchové zvetranie, ale na počudovanie nijaké stopy po hrdzi. Stĺp sa objavuje po prvý raz v jednej listine zo 14. storočia ako označenie hranice obce. V bezprostrednej blízkosti železného stĺpa je vybudovaný celý systém kamenných chodieb i so zvyškami rímskeho vodovodu. Lenže tento vodovod nevedie zvyčajným smerom Eifel-Bonn alebo Eifel-Kolín, ale, čuduj sa svete, mieri v pravom uhle k stĺpu. Dodnes nikto nevie, čo si s tým štvorhranným stĺpom počať, a v tomto kraji o železe vedia všeličo. Nechceli by si metalurgia niekedy nájsť čas a pri dajakej ceste do Indie preskúšať, či železný stĺp na nádvorí chrámu v Dillí nie je rovnako legovaný ako ten zvláštny stĺp v Kottenforste? Z takéhoto poznatku môžu vyplynúť dôkazy o veku oboch stĺpov, pretože pokladám za absurdné vidieť v tomto „železnom mužovi“ „hraničnú značku“ akejsi dediny. Prečo by potom mal takýto železný stĺp trčať 28 m hlboko v zemi? Ved' aj stredná Európa mohla byť cieľom „návštev bohov“ a potom by „železný muž“ už dostal svoj zmysel...

Aj v Salzburgu majú jednu raritu. Johannes von Buttlar sa pýta: „Kto rozlúšti tajomstvo kocky Dr. Gurltsa? Tento veľmi zvláštny útvar sa našiel v kuse uhlia z treťohôr, v ktorom bol uzavretý mnoho miliónov rokov. Táto takmer presná kocka sa našla roku 1885. Okolo jej stredu sa ťahá hlboký zárez a dve paralelné plochy boli zaoblené. Bola to uhlíkovo-niklová oceľ a vážila 785 g. Mala príliš nepatrný obsah síry na to, aby sa dala pokladať za pyrit, ktorý sa občas vyskytuje v pozoruhodných geometrických útvaroch. Vedci sa nikdy nevedeli zjednotiť v názore na pôvod kocky. Bola uložená v Salzburskom múzeu až do roku 1910 a potom zvláštnym spôsobom náhle zmizla. Záhada nad záhadu!“

Ak kocka mala treťohorný pôvod, môžem sa len opýtať: „Poznali opice technológiu ocele?“

Vo Fisherovom kaňone v Nevade sa našiel v jednej uhoľnej vrstve odtlačok topánky. Odtlačok podrážky je taký zreteľný, hovorí Andrew Thomas, že sa dokonca dajú rozoznať stopy hrubej nite. Vek tohto odtlačku sa odhaduje na 15 miliónov rokov. „Človek sa objavil až po ďalších 13 miliónoch rokov. Inými slovami, primitívny človek sa vynoril podľa všeobecne platného názoru pred 2 miliónmi rokov a obuv začal nosiť až pred 20 000 rokmi! Môže to byť odtlačok topánky?“

Otázku môžem zodpovedať tiež len domnienkou. Buď si opice vyrábali obuv a pletli topánky (ale potom by predajná láska nebola najstarším remeslom na svete), alebo sa pred miliónmi rokov prechádzali po Zemi bytosti, ktoré už poznali obuv ako účelnú ochranu nôh...

Roku 1972 anglický archeológ profesor Walter Bryan Emery našiel v podzemnej chodbe pri Sakkáre v Egypte úlomok vápenca. Keď ho bádateľ opatrne rozobral, objavila sa soška slnečného boha Osirisa. Profesor náhle pocítil bolesť v

tele a zrútil sa. Srdcový infarkt. O dva dni zomrel v jednej káhirskej nemocnici. Bola to už dvadsiata obeť „kliatby faraónov“.

Aké dosiaľ neznáme sily môžeme tušiť za týmito tajuplnými úmrtiami, ktoré sú bez výnimky doložené dôkazmi?!

Nemôžu tu pôsobiť doteraz nezistené formy energie, len čo sa človek dotkne prekliatych pozostatkov?

Takáto úvaha dostane pomerne pevný základ, keď vieme, že až v dvoch posledných rokoch pomocou röntgenových lúčov sa zistili zvláštne predmety v múmiách, uložených od počiatku 20. storočia v Káhirskom múzeu. United Press International publikoval správu vedúceho skupiny archeológov Jamesa Harrisa z Ann Arboru v štáte Michigan: Na tele Setiho I. (+ 1343 pred n.l.) röntgen odhalil na ľavom predlaktí sväté oko. Thutmose III. (+1447 pred n.l.) má na ľavom predlaktí nejaký technický predmet, ktorý bádatelia označili ako zlatú brošňu. Kráľovná Notmet má na prsiach 4 maličké sošky a oválny kameň. Všetky tieto „prídavky“ doteraz nikto nevidel, pretože múmie sú pokryté hustou čiernou živичnou pastou. Až röntgen odhalil tieto technické predmety, ktoré sa iste objavujú v archeologickej literatúre ako

„obyčajné šperky“. Ako informuje James Harris, káhirské úrady sa doteraz nerozhodli, či sa objavené drahocenné a dosiaľ neznáme nálezy môžu z múmií vybrať. Bolo by žiaduce, aby sa tento výskum mohol uskutočniť všetkými technickými prostriedkami. Možno veda rozlúšti otázku, prečo sa také malé predmety inštalovali do vnútra tiel, ktorých orgány boli odstránené... Možno dokonca odhalia kliatbu faraónov...

Keď faraóni stavali na Níle pyramídy, dejiny Európy sa ani nezačínali. Prvé európske „stavby“ vznikli z megalitov. Najznámejšie z nich v Stonehenge v Anglicku sú cieľom turistov z celého sveta. Profesor Alexander Thom z Oxfordu, ktorý preskúmal takmer 400 takýchto megalitických stavieb, objasnil novinám Welt am Sonntag: „Človek mladšej doby kamennej mal takmer neuveriteľné vedomosti z astronómie a geometrie.“ Thom prišiel na to, že niektoré z týchto stavieb boli výbornými mesačnými observatóriami a že „ľudia doby kamennej mohli vopred vyrátať výsledky, ktoré dnes dodávajú počítače“. Tak ľudia mladšej doby kamennej (4000-1800 pred n.l.) mohli denne vyrátavať bod východu Mesiaca až na minimálne odchýlky oblúkových sekúnd. O 3 000 rokov sa museli tieto stratené vedomosti znovu objavovať. Tieto zistenia sa zhodujú so správami profesora Dr. Rolfa Müllera, ktorý dokázal, že ľudia doby kamennej orientovali svoje megalitické stavby podľa súhvezdí.

Ako sa dajú zlúčiť naše školské vedomosti o ľuďoch z mladšej doby kamennej, ktorí sa práve naučili prevrtávať kamene, aby si mohli zhotoviť kamenné sekery a brúsiť prvé nože z pazúrika a obsidiánu, ktorí práve začínali chovať domáce zvieratá a pestovať úžitkové rastliny a opustili jaskyne, aby si stavali primitívne obydlia, s úspechmi takej rozvinutej kultúry? Mali tí tupí obyvatelia jaskýň takých veľmi múdrych učiteľov? A ak mali, odkiaľ asi prišli? Opäť a opäť narážame na takéto nezrovnalosti! Mnoho tisíc rokov vo všetkých tropických a subtropických oblastiach našej Zeme sú banány známe ako chutná potrava. Indická povество hovorí o „záračnom kandali“ (banánovom húšti), ktorý na našu planétu priviezli „manu“, najvyšší duchovia a ochrancovia ľudstva z akejsi inej hviezdy a tá bola vo vývoji oveľa vyspelejšia ako naša Zem. Ale banánové hústie alebo strom vôbec

neexistuje. Banánovník je jednoročná rastlina, ktorá sa nerozmnožuje semenami (pretože ich nemá), ale výhonkami. Takto videný banán je problémom. Nachádza sa i na tých najosamelejších ostrovoch Tichomoria.

Archeológovia pomenovali túto zvláštnu bytosť z Tulumu v Mexiku, „Včelí boh“. Zvláštna včela!

Ako „vznikla“ táto úžitková rastlina taká dôležitá pre výživu ľudstva? Ako to, že putovala okolo Zeme, keď nemá nijaké semená? Priviezli ju so sebou „manu“, o ktorých hovorí indická legenda, z inej hviezdy ako potravu?

Na trstinových ostrovoch jazera Titicaca v Bolívii žijú Indiáni Uru, ktorí o sebe tvrdia, že ich rod je starší ako Inkovia, že existovali ešte pred To-Ti-Tu, otcom nebies, ktorý stvoril bielych ľudí. Urovia skalopevne tvrdia, že neboli ľuďmi, pretože mali čiernu krv a žili vraj už vtedy, keď Zem bola ešte v temnotách. Nie sme ako iní ľudia, lebo sme prišli z inej planéty. Tých niekoľko Uruov, čo ešte zostali, sa vyhýba akémukoľvek

styku s okolitým svetom. Pyšne a tvrdošíjne obhajujú svoje iné bytie ako dedičstvo, ktoré si priniesli so sebou z inej planéty...

Dr. Alexander Marshack z Peabodyho archeologického múzea v Harvarde preskúmal mnoho tisíc kostí, kusov slonoviny a kameňa, ktoré mali rovnaké vzory. Bodka, kľukaté čiary, kruhy. Až doteraz sa hovorilo, že ide o ozdoby. Marshack hovorí: „Vidí sa mi, že ide skôr o nejaké písmo, ktoré sprostredkuje záznamy o mesačných fázach a hviezdach. Všetky porovnané objekty pochádzajú z čias 30 000-10 000 rokov pred n.l.“

Čo to má zasa byť? Prečo sa ľudia doby kamennej namáhali s astronomickými kresbami? Hovorí sa predsa, že mali plné ruky práce s tým, aby si obstarali dostatok potravy vo vytrvalých lovoch. Kto ich učil podobnej práci? Dal im niekto návod na pozorovania, ktoré boli vysoko nad ich „úroveň“? Robili si poznámky pre nejakú očakávanú návštevu z kozmu?

Aj táto nepekná bytosť s dvoma bombami sa v literatúre označuje ako „Včelí boh“.

V chráme fresiek v Tulumu v Mexiku archeológovia (Redfield, Landa, Cogolludo, Roys) odhalili - takmer sa to tu ostýcham napísať - včelích bohov! Z literatúry nie je nič zrejme o včelom štáte a jeho zriadení, je tam iba zmienka o tom, že Ah-Muzencab boli veľké včely, ktoré ovládali tie ostatné. Reliéf včelieho boha nemá, pravdaže, ani najmenšiu podobnosť s včelami. Tvor (určite to nie je nijaká včela) leží na bruchu vzopretý na ramenách, človek by mu dal do rúk najradšej riadiacu páku. Jeho obuté nohy akoby obsluhovali pedále. Okolo včelieho boha sa to

len tak hemží technickými detailmi, čo sa do nijakého včelieho úľa nehodia. Nájde sa jeden jediný človek, ktorý nemá

na očiach klapky a bol by ochotný rozpoznať v tomto tvorovi včelieho boha? Keby tak vysoko umelecky nadaní Mayovia chceli, pričarovali by archeológom takého včelieho boha, že by tým múdрым pánom jeho bzukot znel v ušiach ešte dnes.

V Codexe Tro-Cortesianus v Madride je tiež jeden včelí boh. Ten nepekny tvor leží opäť na bruchu, podopiera sa rukami, na chrbte má dve bomby klasického formátu, opatrené širokými pásmi a zapalovacou šnúrou. O madridskom včelom bohu sa povie bez opýtania: To predsa nie sú nijaké bomby, to sú včelie krídla! Odkedy včelie krídla vyzerajú ako bomby? Aby som bol úprimný, je mi celkom nejasné, prečo včelí bohovia vyzerajú v literatúre o Mayoch ako technické monštrá!

Dr. Carl Sagan pred niekoľkými rokmi navrhol, aby sa z našej susednej planéty Venuše stala planéta spôsobilá na obývanie ľuďmi tak, že by sa do horúcej atmosféry Venuše nafúkalo z kozmických lodí niekoľko sto ton modrej algy (riasa sinavá, Cyano Phyceae). Táto riasa je taká odolná, že ani horúčava jej neuškodí. Má schopnosť veľmi rýchlo sa rozmnožovať vo veľkom množstve a vytvárať kyslík až v neprijemnej hojnosti. Sagan vychádza z toho, že kyslík obohatí atmosféru Venuše a povrch planéty sa ochladí, takže pri rýchlom striedaní búrok a dažďov by sa jej pôda zúrodnila.

Zdá sa, že astrofyzik Sagan je na správnej ceste. V Transvaale v Južnej Afrike sa našli v usadeninách starých 3,5 miliardy rokov najstaršie dokázateľné zvyšky živých tvorov na Zemi. Ich stupeň vývoja zodpovedá dnes žijúcim riasam sinavým. Pred 3,5 miliardami rokov však na našej planéte nebol nijaký organický život. Paleontológ H. D. Pflug z univerzity v Giessene predpokladá, že život je starší ako Zem.

Bola azda napokon - možno sa predsa takto spýtať - naša modrá planéta tiež preparovaná dodaním riasy sinavej pre budúci život a osídlenie? A kto uviedol do chodu tento biologický proces premeny?

V uplynulých rokoch americko-iránsky tím uskutočňoval vykopávky v Tepe Jahja, 250 km južne od Kermanu. Obyvatelia opustili Tepe Jahja niekedy okolo zmeny letopočtu. Manželia C. C. a Martha Lamberg-

Karlovsky, obaja antropológovia, našli množstvo umeleckých predmetov z bronzú obsahujúceho arzén z čias najmenej 3500 rokov pred n. l. Priznaným materiálom pre bronzovú dobu - medzi mladšou dobou kamennou a železnou - bola meď, zinok a olovo. Arzén sa vyskytuje v prírode v črepinovom kobalte alebo v spojení s inými prvkami v rozličných mineráloch. Sotva si možno predstaviť, ako primitívi extrahovali arzén na legovanie bronzú. No ak pre starých tavičov bronzú sa usporadúvali pokračovacie vzdelávacie kurzy, potom treba hľadať majstra, ktorý ich viedol...

V rodine Springensguthovcov v San Salvadore som videl mayskú misu, na ktorej bola vypálená mayská žena s leteckým prístrojom pripevneným na chrbte. Postava má okolo bokov veľmi široký pás a na ňom sú upevnené prístroje. Podobná postava zdobí jednu vázu v Tureckom múzeu v Istanbule. V Americkom múzeu v Madride stojí váza, ktorá patrí do kultúry Nazca. Kresba na 17 cm vysokej a 8 cm širokej váze sa líši vlastne iba tým, že je na nej zobrazená materská

bohyňa, astronautka, ktorá je v drieku obopnutá širokým pásom. Plecia a stehná má omotané dvoma popruhmi. Bohyňa nesie na chrbte ako samozrejmu rekvizitu svoj lietajúci agregát. Spomienka na lietajúce prístroje pre jedného, Rocket-Bells, zanechala, ako sa zdá, svoje hojné stopy po celej zemeguli...

Profesorka Ruth Reynová na príkaz Úradu pre letectvo a kozmonautiku USA vypracovala správu, ktorá sa opiera o výklad indických sanskritských textov. Podľa údajov Dr. Reynovej Indovia štartovali do vesmíru okolo roku 3 000 pred n.l., aby sa na Venuši zachránili pred hroziacou potopou. Tieto sanskritské texty rozlúštili na univerzite v Pandžábe...

Čuvaši - tatársko-finský národ v Rusku, ktorý žije na oboch brehoch strednej Volgy - má dnes ešte asi 1,5 milióna príslušníkov. Hovorovým jazykom je samostatná vetva turečtiny. Brazílsky jazykovedec a bádateľ Lubomir Zaphyrof, ktorý sa zaoberá jazykom Inkov, zistil, že ešte dnes sa v čuvaštine používa asi 120 výrazov zložených zo slov Inkov. Dajú sa presne vyjadriť asi 170 jednoduchými čuvašskými slovami. Zaphyrof hovorí, že sa zachovali najmä slová z mytológie Inkov.

Niekoľko príkladov:

Wiracocha = dobrý duch z vesmíru

Kon tiks iliá Wiracocha = vládca najvyššieho pôvodu, trblietajúci sa ako blesk, dobrý duch z vesmíru

Chuwaš = boh svetla

UNESCO-Kurier z roku 1972 referuje o senzačných nálezoch amerického archeológa Mansona Valentina a potápača Dimitri Rebikoffa bezprostredne pri pobreží bahamských ostrovov Bimini a Andros. Pod vodou narazili na osadu s múrmi dlhými 70 až 250 m. Stavby ležiace viac ako 6 m pod hladinou sa rozprestierajú na ploche asi 100 km². Sú tam paralelné múry dlhé viac ako 600 m. Zistená hmotnosť jedného 5 m dlhého kameňa je 25 ton. Vedci z univerzity v Miami odhadujú vek stavieb, meraný podľa metódy C-14, na 7 000-10 000 rokov pred n.l.

Podľa doterajších archeologických údajov v čase, keď stavby pod vodou vznikli, nemohli vzniknúť ani pyramídy v Gíze a sumerský Epos o Gilgamešovi ešte „nežil“. Rebikoff je presvedčený, že všetky fantastické domnienky, ktoré sa v súvislosti s bahamskými stavbami môžu vysloviť, sa v skutočnosti ďaleko prekročia, len čo sa nálezy dôkladne preskúmajú. Niektoré základy siahajú až do hĺbky 80 m!

Lokalizovala sa v Atlantiku Atlantída? Mňa by to neprekvapilo...

Dr. John Lynde Anderson zo Chattanooga v štáte Tennessee na jednom zasadnutí chemikov v Los Angeles vyhlásil, že jeho pokusy s rádioaktívnym izotopom uhlíka C-14 ukazujú odchýlku od uvádzaných dát. Aby si bol istý, zopakoval pokusy s rozličným vybavením na stovkách organických predmetov, lenže výsledky u rovnakých objektov boli rozdielne.

Pre archeológov však na určenie veku stále platí metóda C-14 ako jedine spasiteľná. Ako niekto môže byť taký slepý a taký tvrdohlavý?

Severne od Fairbanksu na Aljaške a v údolí Yukonu sa v posledných rokoch pri ryžovaní zlata z hĺbky zeme vysokotlakovými pumpami a bagrami vyťažili zmŕznuté dlhosrsté mamuty. Ich zmŕznuté žalúdky obsahovali listie a trávnu, ktorú zvieratá práve zožrali. Mladé zvieratá ležali vedľa dospelých, mláďatá pri matke. Archeológ profesor Frank C. Hibben z univerzity v Novom Mexiku povedal: „Také množstvo zvierat jednoducho nezahynie naraz prirodzeným spôsobom!“ Podľa vyšetrenia zvieratá museli zahynúť zo dna na deň a ihneď zmŕznúť, ináč by sa boli ukázali aspoň minimálne stopy rozkladu. Okrem toho sa neďaleko Fairbanksu našlo 1 766 čeľustí a 4 838 kostí z predpriehlavku zvláštneho druhu bizóna.

Kto tu usporiadal poľovačku na vysokú? Aká bola príčina takej zmeny podnebia, že počas niekoľkých hodín zamrzli práve sa pasúce zvieratá?

Keď som si 8. novembra 1968 pred hotelom Tadž Mahál v Bombaji najímal auto na cestu južným smerom do Kanheri neďaleko

malabarského pobrežia, dal som sa zlákať turistickou atrakciou. Chcel som vidieť 87 skalných jaskýň označených v sprievodcoch ako Skalný chrám. Ale keď som prechádzal cez 15m vysoké katakomby, už vtedy mi bolo jasné (skôr ako som niečo vedel o jaskyniach pod Ekvádorom a Peru), že tieto jaskyne, razené prevažne v žule, ktoré ako kompletne domy prechádzajú do niekoľkých poschodí, museli slúžiť na celkom iné ciele ako na náboženské ceremónie. Pred zbožňovaniahodnými bohmi netreba predsa utekať pod zem a obetovať na oltároch v jaskyniach! Takéto mohutné stavby si stavajú tvory, ktoré hľadajú ochranu pred násilím. Na stenách farby antracitu, niekedy lesklých a meňavých, plastické diela predstavujú Šivov život (v sanskrite = veriaci). Šiva, symbol ničenia a spásy, tvorí s Brahmom - silou, ktorá tvorí svety - a Višnom, ktorý sa uvádza už vo Vedách ako „všetkoprenikajúci“ - indickú trojjedinosť, Trimurti. Prechádzal som cez obrovské siene, čudoval som sa a žasol som nad stopami, ktoré boli vo vyrúbanej žule na pilieroch, a nad majstrovskými reliéfmi. Musel som si opäť raz vypočúť, že čas vzniku tohto neuveriteľného stavebného diela je sporný, ale vedci rozličných disciplín predpokladajú, že ho postavili džainovia, stúpenci náboženstva, ktoré vzniklo pred budhizmom pol tisícročia pred n.l. Dôvody na túto titanskú stavbu možno opäť nájsť v mýtoch a legendách. A tie rozprávajú o synoch bohov, ktorí podľahli vo vojne s Kurusmi, najstarším národom na západe strednej Indie, a uchýlili sa do jaskynných pevností. Džainovia v sanskrite znamenajú „víťazi“. Neboli nakoniec tí, ktorí vo vojne zdanlivo prehrali, predsa len víťazmi, lebo boli dosť múdri a včas sa stiahli do pripravených jaskýň? Keďže indická mytológia o tom hovorí dosť dôrazne, domnievam sa, že jaskyne boli vyrazené do skál preto, aby poskytlí žijúcim ochranu pred mocnými, čo ich ohrozovali z vesmíru, z neba.

Súkromný vedec Dr. Bernhard Jacobi vo svojej knihe Keď bolo ešte veľa bohov poukazuje na najväčšie indické skupiny podzemných priestorov so 150 jaskyňami v Džunnare na plošine Dekhan, na 27 jaskýň v Adžante a 33 v Ellóre. Ponúkam úvahu, pre ktorú som v tejto knihe podal niekoľko indícií:

1. V neznámych časoch v hĺbinách Galaxie došlo k vojne medzi inteligentnými tvormi podobnými človeku.

2. Tí, čo vojnu prehrali, sa zachránili v kozmickej lodi.

3. Pretože poznali spôsob myslenia víťazov, nastražili „pascu“, lebo nepristáli na planéte „ideálnej“ na ich existenciu.

4. Porazení si vybrali planétu Zem, ktorá bola v porovnaní s ich domácou planétou prijateľná, ale určite neponúkala ideálne podmienky. Porazení nosili v novej atmosfére ešte veľa rokov plynové masky, aby sa prispôbobi novej pozemskej zmesi vzduchu (preto na jaskynných maľbách prilby, choboty, dýchacie mušle atď.).

5. Zo strachu pred prenasledovateľmi vybavenými všetkými technickými prostriedkami sa prenasledovaní zahrabali do zeme, a tak vznikli tunelové systémy.

6. Na totálne oklamanie protivníka si zriadili na piatej planéte našej slnečnej sústavy (čiže nie na Zemi!) technické zariadenia a vysielacie, ktoré vysielali kódované správy.

7. Víťazi im sadli na lep: piatu planétu brutálne zničili. Gigantická explózia rozdrvila planétu, časti jej hmoty sa rozleteli do pásu asteroidov. (Pohľad na mapu našej slnečnej sústavy nás poučí, že medzi dnešnou štvrtou a piatou planétou - Marsom a Jupiterom - je „neprirodzená“ medzera 480 miliónov km. Táto medzera však nie je „prázdna“, nachádzajú sa v nej státisíce väčších a menších úlomkov kameňa, ktoré sa označujú ako „pás asteroidov“. Astronómovia od počiatku ľudského myslenia hádajú, prečo a ako mohla medzi Marsom a Jupiterom „explodovať“ planéta. Ja sa odvážim tvrdiť: planéty „neexplodujú“ samy od seba, „niekto“ ich priviedol k výbuchu.

8. Víťaz sa domnieva, že protivníka zničil. Stiahne svoje kozmické lode na domovskú planétu.

9. Zničením piatej planéty sa pomery síl v našej slnečnej sústave prechodne dostali do zmltka. Zemská os sa vychýlila o niekoľko stupňov. Následkom boli veľké záplavy. (Povesti o záplavách a o potope nachádzame u všetkých národov sveta.)

10. Porazení vychádzajú zo svojich prvotriedne vybudovaných katakomb a začínajú na Zemi vytvárať novú civilizáciu. Na základe vedomostí z molekulárnej biológie „stvorila“ z opíc (ktoré sú poruke)

človeka podľa obrazu svojho (genetický kód, povesti o stvorení človeka,

sľuby „boha“ Abrahámovi a iné, jeho potomkov bude tak veľa ako hviezd na nebi atď.).

11. Bývalí porazení, teraz neobmedzení páni, a preto bohovia, zisťujú, že vzostup a rozvoj ľudskej rasy napreduje príliš pomaly. Presne vedia, že nimi stvorené bytosti sú „božské“, ale želajú si plynulejší pokrok, (1 Mojž, 11, 6): „...Toto je začiatok ich činov a veru neodstúpia od ničoho z toho, čo si zaumienili urobiť.“ Bohovia vo svojej netrpelivosti sú často prchkí, ľahko trestajú a ničia exemplárne a na povzbudenie tých, čo prežili - nespokojencov a všetkých, ktorí sa neriadia danými biologickými zákonmi. Bohovia nemajú nijaké „morálne“ zábrany pred takzvanými očistnými akciami, lebo sa ako stvoritelia človeka cítia zodpovední za budúci vývoj.

12. Ľudia sa však boja bohov a ich trestných expedícií, tým skôr, že to už nie sú bohovia z prvej generácie. Sú to ich synovia a dcéry, ktorí sa nazdávajú, že sa už ako ľudia asimilovali. (Doklad: Mytológie božských rodín).

13. Neraz sa celé skupiny ľudí z veľkého strachu pred božskými súdmi začali zakopávať. Tieto skupiny ľudí možno ešte disponovali nástrojmi, ktoré si zhotovovali pod vedením bohov, nástrojmi, ktorými sa ľahšie opracovával kameň, ako si to dnešní archeológovia vedia predstaviť.

14. Dnes sa na našej zemeguli naozaj nachádza čoraz viac obrovských podzemných sídlisk, ktoré však nie sú identické so systémom tunelov v Ekvádore a v Peru. Tieto ustavične odkrývané podzemné ľudské mestá sú jednoznačne dielom mnohých rúk - neboli vybudované dokonalými technickými prostriedkami, ako je napríklad tepelný vrták. Takéto ochranné štólne, ktoré si ľudia zhotovovali zo strachu pred „záhubou z vesmíru“, sa nachádzajú napríklad: v San Augustíne v Kolumbii: sú to podzemné siene so spojovacími chodbami; v Cholule v Mexiku: kilometre dlhé labyrintové chodby s podzemnými chrámovými halami; v Derinkuyu v Anatólii, Turecko: podzemné mesto s viacposchodovými „domami“ a veľkými zhromažďovacími priestormi.

15. Keď si ľudia, naši predkovia, budovali s nekonečnou námahou a silou svojich rúk ochranné zariadenia pod zemou, nerobili to ani pre svoje potešenie, ani na ochranu proti divej zveri, ani na slávu svojich náboženských ideálov.

Nerobili to ani zo strachu pred dajakými cudzími dobyvateľmi. Podobné práce s jednoduchým náradím a hrubou ľudskou silou trvajú roky. Cudzí dobyvatelia - by mohli ľahko prinútiť takých naivných obrancov, aby sa vzdali. Stačilo by, aby sa im jednoducho posadili pred vchody do jaskýň, uzavreli ich, a tým ich vyhľadali.

16. Domnievam sa, že pre podzemné stavby vybudované ľudskou rukou je iba jeden dôvod, a to: strach pred útokmi zo vzduchu! Lenže kto mohol týchto ľudí napadnúť zo vzduchu? Len bohovia, o ktorých vedeli z rozprávania a ktorí už raz pradávno prišli na návštevu.

Teraz ponúkam za tieto odvážne predpoklady svoju hlavu každej kritike. Už som si na to zvykol.

Kritika a pohrdanie na mňa nemohli padať zlovestnejšie ako po mojom citáte Ezechielovho textu v Spomienkach na budúcnosť. Musím ho tu zopakovať. V Knihe proroka Ezechiela sa uvádza: „Stalo sa v tridsiatom roku, štvrtý (mesiac), piaty deň mesiaca, keď som bol medzi zajatcami pri rieke Chobar, otvorili sa nebesia a videl som nebeské videnie... Videl som teda: Hľa, od severu prichádzal búrlivý vietor, veľký oblak a bľiaci oheň, okolo ktorého bola žiara, a z jeho stredu - zo stredu ohňa - čosi ako výzor lesklého kovu. Zo stredu tohto však podoba štyroch bytostí. Toto bol ich výzor: Mali podobu človeka, každá mala štyri tváre a každá štyri krídla. Ich nohy boli rovné, chodidlo ich nôh ako chodidlo teľaťa, a leskli sa ako výzor lešteného kovu... Pozeral som sa na bytosti a hľa, na zemi pri bytostiach - pri všetkých štyroch - bolo po jednom kolese. Výzor kolies a ich sústava bola ako výzor chryzolitu; všetky štyri mali rovnakú podobu, vyzerali a boli zostrojené tak, akoby bolo koleso uprostred kolesa. Keď išli, išli na svoje štyri strany, pri pohybovaní sa neobracali. Ich bahry mali výšku a vzhľad! Ich bahry, na všetkých štyroch, boli dookola plné očí. Keď bytosti išli, hýbali sa kolesá popri nich, keď sa bytosti zdvihli zo zeme, kolesá sa zdvihli...! riekol mi: Syn človeka, postav sa na nohy, chcem s tebou hovoriť.“ (Ez 1, 1-7, 15-19, 2,2)

V tomto Ezechielovom texte, ktorý som vo výňatkoch opakoval, som zhrnul niekoľko otázok formulovaných so znalosťou našej dnešnej kozmickej techniky. Bolo to tak presne vyjadrené, že v interpretácii sa nebolo možné myliť. Koľko kritiky a výsmechu som musel znášať pre svoj moderný výklad biblického textu!

28. marca 1972 som mal v Hunstville v USA rozhovor s Josephom F. Blumrichom. Inžinier Blumrich, rodený Rakúšan, pracuje už 14 rokov v NASA. Je šéfom oddelenia projekčnej konštrukcie, v ktorom sa na rysovacích doskách navrhujú a detailne preratávajú budúce kozmické stanice. Blumrich sa napríklad zúčastnil na konštrukcii posledného stupňa rakety Saturn a plánuje budúcu orbitálnu stanicu, v ktorej zostane niekoľko astronautov v priestore celé týždne. V júli 1972 dostal od NASA vyznamenanie Exceptional Service Medal za svoje práce na Saturne a Apolle. Je to vyznamenanie, ktoré dostalo iba málo ľudí v NASA.

„Vy ste sa vo svojom voľnom čase zaoberali víziami proroka Ezechiela. Ako sa k tomu dostane muž vo vašom postavení?“

„Aby som to povedal celkom bez obalu, z protestu. Čítal som vašu knihu Spomienky na budúcnosť s prezieravým prístupom človeka, ktorý od začiatku vie, že to všetko nesedí. V množstve materiálu, ktorý uvádzate, som našiel v

technických opisoch Ezechiellovho proroctva odbor, do ktorého by som mohol, ako sa vraví, hovoriť, lebo som sa väčšiu časť svojho života zaoberal konštrukciami a výpočtami lietadiel a rakiet. Vzal som teda Bibliu, aby som si prečítal celý text, a bol som si istý, že vás v niekoľkých minútach vyvrátim a vybavím. Nemohli ste, jednoducho nesmeli ste mať pravdu! Pri starostlivom čítaní však moja istota bola zakrátko otrásená. Medzitým sa z niekoľkých minút stal dlhý čas intenzívneho spôsobu trávenia voľného času, v ktorom vypracúvam detaily a dokazujem to, čo som objavil v prvých hodinách.“

„Zahrnuli ste do svojich úvah aj osobu proroka Ezechiela?“

„Samozrejme. Z troch hľadísk: s ohľadom na jeho osobnosť všeobecne, na jeho kvalitu ako spravodajcu a napokon na jeho spoluúčasť na opisovaných udalostiach. Jeho osobnosť ovplyvňuje všeobecné hodnotenie jeho správy. Ako reportér mal vynikajúce pozorovacie schopnosti. Ako účastník nám pomáha zodpovedať otázku: Bol sám stredom udalosti? A pretože nebol, je tu ďalšia otázka: Prečo nebol?“

„Až doteraz sa v Starom zákone opisované stretnutia Boh - človek, ktorých sprievodnými javmi boli vždy dym, hluk, oheň, blesk, zemetrasenie, označovali ako ‚ideogramy‘. Pokladáte po vašom štúdiu

Ezechiela za možné, že mohlo dôjsť k stretnutiu medzi ním a cudzími inteligentnými bytosťami? Ak áno, na základe ktorých hlavných indícií?“

„Odpoveď na vašu prvú otázku je jednoznačná: Áno! So slovom ‚indícia‘ však nesúhlasím. Celkový vzhlád kozmickej lode, ktorú Ezechiel opísal, sa dá vyvodiť z jeho správy. Ako inžinier môžem celkom nezávisle od správy prerátať a rekonštruovať letecký prístroj takejto charakteristiky. Ak sa potom zistí, že výsledok je možný nielen technicky, ale že je dokonca v každom ohľade veľmi dômyselný a dobre premyslený - v Ezechiellovej správe sa nájdú dokonca detaily a postupy dokonale sa zhodujúce s technickým výsledkom - potom sa už nedá hovoriť len o indíciách.“

„Viem, že ste o svojich úvahách a prepočtoch údajov proroka Ezechiela napísali knihu*“. Dajú sa podľa vašich prepočtov urobiť závery o rozmeroch a technickom know-how?“

„Na moje vlastné prekvapenie to bolo možné dosť presne. Takéto porovnanie sa v počtovej časti urobí parametricky - práve kvôli počiatočnej neistote, to znamená, že mnohé dôležité veličiny sa budú stupňovito obmieňať. K tomu je, pravdaže, nevyhnutná extrapolácia podľa dnešného stavu techniky, ktorá spočíva čiastočne na teoreticky známych možnostiach a čiastočne na odhadnutých hodnotách. Zistil som, že Ezechielova medziplanetárna loď má vierohodné rozmery a zaraďuje sa do takého stupňa techniky, ktorý dnešné ľudstvo dosiahne až o niekoľko desaťročí.“

„Nechcel by som predbiehať výsledky vašich výskumov, ale som, prirodzene, zvedavý, či nakoniec nezostali ešte nejaké otvorené otázky. Mohli by ste menovať aspoň dve?“

„Rád. Jedna otázka sa týka dvoch do určitej miery rovnakých možností: obsahuje správa zmes ‚pravých‘ videní a skutočných udalostí, alebo uvádza iba reálne pozorovanie? Druhá otázka sa týka skutočnej polohy chrámov, ku ktorým Ezechiel letel. Ani jedna z oboch

* Blumrichova kniha Da tat sich der Himmel auf vyšla vo vydavateľstve Econ.

naznačených možností sa nemôže uvádzať do súvislosti s Jeruzalemom. Zistenie skutočného miesta by bolo prirodzene veľmi dôležité.“

„Či viete, milý pán Blumrich, že svojimi logickými výpočtami a úvahami budete šokovať znalcov Starého zákona, a nielen ich?“

„Šok je určite nevyhnutný. Dúfam však, že dĺžka tohto šoku sa dá zredukovať na minimum tým, že moja kniha bude obsahovať všetky technické údaje, ktoré som použil na prepočty a na rekonštrukciu. Podávam výsledky v plnom rozsahu. Kto o tom pochybuje, môže si moju prácu preskúšať alebo dať si ju preveriť. Prepočty nevyžadujú veľkú prácu a už tým by sa mal ten najväčší šok prekonať. Nižšie iné východisko jednoducho nie je. Prirodzene, potom bude musieť nasledovať ešte ďalší čas adaptácie na viacerých úsekoch.“

Tu sa mi konečne splnilo moje vysnené želanie. Vynikajúci technik moje úvahy s príslušnými dokladmi vzal za slovo. Chcem, aby moje podnety na zamyslenie dráždili na protest, ako to bolo v Blumrichovom prípade. No chcel by som tiež, aby vedci, ktorí sú často takí domýšľaví, odložili svoje zakalené okuliare a nasadili si nové, s čistými sklami. Aby si ako Blumrich preskúmali, či ten fantasta Däniken neponúka cesty (a nesporne aj omyly), na konci ktorých možno nájsť viac skutočnej pravdy ako na starých hrboľatých cestičkách, ktoré sa ustavične krúčia iba v bludnom kruhu. Errare humanum est, hovorí Sofokles (497-405 pred n.l.) v Antigone. Je naozaj také ťažké, je vari hanba vzdať sa pozícií, ktoré sa - možno už zajtra - nedajú udržať?

7. „TO“ ALEBO POSOLSTVO Z VESMÍRU

Kto alebo čo vytvorilo vesmír?

Kto alebo čo umiestnilo vo vesmíre hviezdy?

Kto alebo čo obsluhuje vo vesmíre „riadiacu páku“ a má potešenie z toho, že necháva vybuchovať Slnko, narážať do seba hviezdy a celé galaxie?

Kto alebo čo „vdýchlo ducha“ prvému životu?

Kto alebo čo chcelo, aby vznikol inteligentný život, aby sme boli takí, akí sme?

Keď všetko, čo je, stvoril jeden a jediný Boh, potom tento Boh musí byť spravodlivý, všemohúci a dobrý, lebo všetko je stvorené podľa jeho vôle.

Prečo tento všemohúci Boh dovolí, aby vznikali vojny a aby sa prelievala krv a slzy?

Prečo dovolí tento spravodlivý Boh vraždiť nevinné deti?

Ak tento múdry Boh chce, aby mu všetci ľudia „slúžili“, ako hlása náboženstvo, prečo pripúšťa na jednej jedinej

planéte 20 000 cirkví a siekt, ktoré sa v jeho mene vzájomne zabíjajú v krvavých vojnách?

Ako sa môže v mene tohto Boha, ktorý, ako hovorí náboženstvo, bol kedysi človekom, a preto musí ľuďom v ich šťastí a núdzi rozumieť, požeňovať víťazstvo zbraní znepriatelených strán? Nemal by tento vševedúci Boh nechať zvíťaziť len stranu, ktorá bojuje v jeho mene, z jeho príkazu a vôle?

Prečo sa môžu lotri a ničomníci, hrdlorezi a falošní sudcovia podieľať na rovnakom šťastí pod božím slnkom ako dobré bytosti?

Ako môže múdry a dobrotivý Boh dopustiť, aby bohatí boli ešte bohatší a chudobní ešte chudobnejší, keď sú všetci jeho deťmi?

Aký zmysel prisúdil tento jediný Boh inteligentnému životu?

Molekulárny biológ Jacques Monod, riaditeľ Pasteurovho ústavu v Paríži a nositeľ Nobelovej ceny za rok 1965, vzrušil a vydesil svet veriacich svojou knihou Náhoda a nutnosť.

Dokonca aj ateistická ľavica bola rozhorčená Monodovými tézami, lebo v nich tušila filozofické povýšenie biologických faktov na akési náhradné náboženstvo.

Monod vo svojom diele vymenúva tri stupne, ktoré umožňujú akýkoľvek život:

1. Tvorba hlavných chemických súčastí života na Zemi: nukleotidy a aminokyseliny. (Nukleotidy sú zlúčeniny kyseliny fosforečnej, nukleínových báz a uhlíkovíkov, ktoré sa vyskytujú najmä v bunkových jadrách. Aminokyseliny sú organické kyseliny, ktoré majú význam ako stavebné kamene bielkovín.)

2. Vznik prvých makromolekúl schopných replikácie na základe týchto látok. (Makromolekuly sa skladajú z 1 000 a viac atómov.)

3. Okolo týchto neohraničene opakovaných štruktúr vzniká tzv. teleonomický aparát, systém, ktorý sa sám drží pokope a vedie k prabunke.

Monod pozná najnovšie výskumy v odbore molekulárnej biológie a genetiky. Pred miliardami rokov v zemskej atmosfére a kôre vznikli isté jednoduché zlúčeniny uhlíka (ako metán), neskôr sa vytvorila voda a amoniak. Z týchto jednoduchých zlúčenín vznikli početné substancie; medzi nimi nukleotidy a aminokyseliny, ktoré v tej praprotickej prapoliavke vytvorili nakoniec prvý organizmus, prvú bunku a tým aj začiatok života. Stalo sa to v časoch, keď ešte chemické a fyzikálne javy neboli viazané na prítomnosť živých tvorov. „Posledný zvyšok“ až po vývoj tvora homo sapiens údajne prebiehal podľa evolučnej teórie pokojne a bez revolučných zásahov.

Jadrom Monodových téz je, že táto rozhodujúca udalosť vzniku života sa odohrala iba raz. Monod hovorí: „Človek napokon vie, že je to on sám, kto sa náhodou vynoril z nezmerného vesmíru. O jeho osude a povinnostiach sa nerozhodlo nikdy.“

Život ako výhra v lotérii prírody? Aj keď myšlienky ateistického profesora sú vedecky bezchybne fundované, ostáva nakoniec nezodpovedaná rozhodujúca otázka: Ktorá prasila pripravila chemické substancie na vznik života? Odkiaľ sa teda vzali prísady do prapoliavky, na ktorej prvý život plával ako masné oká?

Prirodzene, z atmosféry, odpovedá veda. Táto odpoveď mi však nestačí. Pýtam sa ako zvedavé dieťa: A odkiaľ prišla atmosféra? - Z obalu ochladzujúcej sa Zeme, synček. - Aha, a odkiaľ prišla Zem? - Tá je časťou Slnka, synček. - A Slnko? - Je časťou Mliečnej cesty, synček. - A prosím, odkiaľ prišla Mliečna cesta? - Tá je časťou iných mliečnych ciest vo vesmíre, synček. - A tie mliečne cesty odkiaľ prišli? - O tom sú iba teórie, synček!

Profesor Georges Lemaitre, fyzik a matematik z Bruselu, vniesol do mnohých diskusií fenomenálnu ideu o vzniku všetkých svetov. Pred miliardami rokov bola všetka hmota vesmíru zhustená v jednom praatóme, ťažká masa hmoty, ktorú kohézia neustále stláčala do jadra. Obrovské sily sa sčítali a násobili natoľko, že tá kopa hmoty explodovala. Jej kusy roztrieštené na mnoho miliárd častí sa za dlhý čas konsolidácie nahromadili v nekonečnom množstve galaxií.

Ruský fyzik George Gamow (1904-1968), ktorý cez Paríž a Londýn prišiel na univerzitu do Michiganu, je známy vo vedeckom svete svojimi smelými formuláciami. Pre teóriu o vzniku svetov a všetkého života Gamow vniesol do literatúry myšlienku veľkého tresku, vedeckou mienkou toho času prijatú ako najpravdepodobnejšiu. Je celkom vierohodné, že tento druh stvorenia sveta sprevádzal veľký tresk - Big Bang!

Teória „veľkého tresku“ má oproti všetkým ostatným teóriám tú prednosť, že sa dá „dokázať“ tzv. Dopplerovým efektom! Rakúsky fyzik profesor Christian Doppler (1803-1853) objavil roku 1842 efekt šírenia všetkých zvukových a svetelných vln, podľa neho nazvaný Dopplerov efekt. Spočíva v zmene výšky tónov, ak sa zdroj tónov alebo pozorovateľ pohybujú. Keď sa ich vzájomná vzdialenosť zväčšuje, tón je nižší, ak sa zmenšuje, tón je vyšší. Tento jav možno pozorovať napríklad pri prechode alebo odchode pískajúcej lokomotívy. Pri svetelných lúčoch dochádza pri pohybe svetelného zdroja k pozorovateľovi k posunu

spektra smerom k modrej, pri pohybe od pozorovateľa k červenej. Dopplerovým efektom sa dá merať rýchlosť pohybu všetkých hviezd, pretože sa dokázalo, že hviezdy všetkých galaxií majú rovnaké chemické zloženie a veľmi podobné fyzikálne podmienky ako hviezdy našej Mliečnej cesty.

Na základe týchto overených poznatkov astrofyzik Edwin Powel Hubble (1889-1953) v roku 1929 pri svojich prácach o kozmických hmlovinách a hviezdnom systéme v observatóriu na Mount Wilson objavil, že s pribúdajúcou vzdialenosťou od nás rastie v galaxiách červený posun. Hannes Alfvén, profesor fyziky plazmy na Kráľovskej technickej vysokej škole v Štokholme, uvádza: „Galaxie sa pohybujú od nás rýchlosťami, ktoré sú úmerné ich

vzdialenosti od nás.“ Frekvencia svetla sa o nejaké percento znižuje, ak sa zdroj svetla pohybuje od nás stotinou rýchlosti svetla (takmer 300 000 km/s). Predstavme si detský balónik, ktorý ešte nie je nafúknutý. Ak ho pomaľujeme červenými bodkami a potom nafúkneme, bodky sa od seba vzdialia, a to proporcionálnou rýchlosťou, pretože každý bod sa vzdďľahuje od druhého tým viac a tým rýchlejšie, čím je objem balónika väčší. Je jasné, že z rýchlostných údajov, ktoré udávajú vzájomnú vzdialenosť bodov, a zo smeru, ktorým sa body pohybujú, sa dá späťne vyrátať, kedy boli body v jednom centre.

Podľa metódy červeného posunu sa vyrátať vek vesmíru a určil sa asi na 6-10 miliárd pozemských rokov. Keď sa výskumníci konečne zjednotili na tomto výpočte, ohlásil sa Georges Abell, vedúci astronomického oddelenia Kalifornskej univerzity. V novembri 1971 povedal: „Omyl, vážení páni. Po trinásťročnom pozorovaní ôsmich značne od seba vzdialených galaxií môžem dokázať, že vesmír je dvakrát taký starý, ako sa doteraz predpokladalo!“

Big Bang!

Lenže vesmír nie je dajaká dáma, ktorá by sa dala uraziť príliš vysokým odhadom svojho veku. Mne je celkom ľahostajné, či od pratreku uplynulo šesť, desať alebo dvadsať miliárd rokov. Vek nič nehovorí o vzniku prvého života! Nech sa už ten ohňostroj prihodil kedykoľvek, muselo tu niečo byť pred tým. Explóziou praatómu možno vysvetliť vznik galaxií s nespočítanými miliardami hviezd. Nech

prírodovedci všetkých odvetví, ale aj filozofi, preniknú ešte hlbšie do tajomstva atómu ako začiatku všetkých vecí. Ateisti nech čoraz vehementnejšie popierajú existenciu sily, ktorú pomocne voláme „Boh“. Na počiatku bolo stvorenie! Ak hmota všetkých hviezd pochádza z praatómu, je len logické, že hviezdy vo všetkých galaxiách sú vytvorené z rovnakej látky, skladajú sa teda z rovnakých prvkov. Buď sa teória „veľkého tresku“ dokáže červeným posunom, potom by bola všetka hmota pôvodne v jednom zhľuku, alebo sa pratrek nekoná, potom sa z červeného posunu a Dopplerovho efektu nedá nič odvodiť.

V skutočnosti sa práve v posledných rokoch v mimozemských hmotách preukázalo viac aminokyselín a komplexov molekulárnych zlúčenín. Geológovia Goesta Vollin a David B. Ericson z Columbijskej univerzity v New Yorku uverejnili 29. októbra 1971 v časopise Nature, že pri laboratórnych pokusoch spočívajúcich v ožiarení zmesi štyroch látok, ktoré sa preukázateľne vyskytujú vo vesmíre, sa im podarilo získať aminokyseliny ako produkty reakcie. Takmer súčasne výskumníci Rádioastronomického observatória Green Bank v Západnej Virgínii oznámili, že v plynovom oblaku B2 v súhvezdí Strelca sa zistila látka, ktorá obsahuje všetky predpoklady na vznik života. Ide o kyanoadetylén, najkomplexnejšiu chemickú zlúčeninu, aká sa mohla doteraz preukázať v medzihviezdnom priestore. Ďalej mohli byť vo vesmíre dokázané molekuly vodíka, oxidu uhľovateho, amoniaku, vody, kyanidu vodíka, formaldehydu, kyseliny mravenčej, metylalkoholu a celý rad uhľovodíkov, ako aj aminokyseliny v meteoritoch a v mesačných kameňoch. Vedci NASA v októbri 1971 hlásili, že zistili v meteoritoch Murchison a Murray (nazvaných podľa nálezísk v južnej Austrálii) sedemnášť (!) aminokyselín, medzi nimi tie, ktoré sa nachádzajú v pozemských organizmoch ako stavebné kamene proteínov. Univerzita v Miami objavila v mesačnom kameni, ktorý so sebou priviezla zo svojho výletu posádka Apollo XI, dve voľné proteínové aminokyseliny, glycín a alanín.

Človek, ktorý je nerád sám, by mal byť šťastný z dôkazov vedy, ktoré mu dávajú istotu, že ani vo vesmíre nie je sám.

Naopak, ako sa zdá, čaká tam veľmi veľa múdrych spoluhráčov na to, kedy zachyti stopy, ktoré zanechali na Zemi počas svojej niekdajšej návštevy. Podľa súčasného stavu nálezov treba predpokladať toto:

- Všetka hmota vesmíru bola pôvodne zjednotená v praatóme.
- Chemické predpoklady života na ostatných hviezdach v našej Galaxii existujú.

Kde sa však ešte v tomto nádhernom myšlienkovom modeli postavenom vedou nájde miesto pre „milého Boha“? Perzonifikácia sily, ktorá tu musela byť prítomná pred pratrekom a ktorá sa volá Boh, a predstava starého dobrého pána, šírená katechétmi medzi veriacimi, skresľujú pohľad na túto otázku.

Mocná sila, ktorá existovala pred počiatkom všetkého diania, bolo „neutróm“. „To“ existovalo už pred „veľkým treskom“, „To“ spôsobilo veľkú katastrofu, „To“ umožnilo vznik všetkých svetov vesmíru, „To“, prasila bez tela, určujúce prarozkaz, bola hmota a „To“ poznalo výsledok veľkej explózie, „To“ chcelo dospieť k prežitej skúsenosti. V mnohých diskusiách som sa pokúšal vysvetliť tieto svoje predstavy na veľmi zjednodušenom myšlienkovom modeli. Terrible simplificateur!

Navrhoval som: Predstavte si počítač, ktorý pracuje so 100 miliardami jednotiek myslenia (bitov v reči odborníkov). Ten by mal „osobné vedomie“, ako to formuloval profesor Michie z univerzity v Edinburghu, keď vyvinul prototyp prvého myšliaceho počítača. Osobné vedomie počítača je pevne ustálené v komplikovanej sústave s jej miliardami spojov. Keby tento počítač chcel sám seba vyhodiť do vzduchu, jeho „osobné vedomie“ by sa zničilo, pokiaľ by inteligentný počítač pred explóziou nezmagnetizoval všetky miliardy bitov. Nastáva explózia. 100 miliárd bitov sa rozletí na všetky strany rozličnou rýchlosťou, podľa ich veľkosti. Počiatkové sústredené počítačové vedomie už neexistuje, ale bystrý sebazničiteľ naprogramoval budúcnosť po explózii. Všetky magnetické bity so svojimi jednotlivými informáciami opäť dorazia do centra explózie. Každý bit si po návrate pôvodného „osobného vedomia“ prináša so sebou nový faktor - „osobnú skúsenosť“. Od okamihu explózie až po okamih návratu nijaký z bitov

„nevedel“, že bol len nepatrnou čiastočkou veľkého osobného vedomia a že ním teraz opäť bude. Keby si takýto jednotlivý bit pri svojej minimálnej schopnosti myslenia mohol položiť otázku: Aký je zmysel a cieľ mojej šialenej cesty? alebo: Kto ma stvoril, odkiaľ pochádzam?, nemal by nijakú odpoveď. Napriek tomu, že to bol začiatok a koniec jedného aktu, jedného spôsobu „stvorenia“, vedomie bitu bolo obohatené o jeden faktor: skúsenosť.

Možno, že toto zjednodušené prirovnanie pomôže pri pátraní po fenoméne „To“. Všetci sme súčasťou tejto prasy „Toho“. Až celkom na konci v „bode Omega“ Teilharda de Chardina (1881-1955) budeme opäť vedieť, že sami v sebe zjednocujeme príčiny a výsledky stvorenia.

Že „To“, synonymum pojmu Boha, muselo existovať pred prateskom, sa mi vidí „nezvratnou“ myšlienkou. Evanjelista Ján, ktorý svojimi zjaveniami dokazuje, že mal prístup k starým tajným textom, opisuje vznik všetkého bytia takto:

„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo.“ (Jn, 1,1-3).

To všetko by bolo logické, keby pojem Boh nebol zaťažený počas tisícročí predstavami, ktoré dovoľujú sprostredkovať deťom a divochom dejiny stvorenia, ale bránia dostať sa k jadru tajomstva stvorenia. Lenže ak sa fenomén „To“ (Boh) rozhodol premeniť na hmotu, potom je „To“ stvorením a zároveň samo produktom svojho stvorenia. Čo hovorí profesor D. L. Pieper z univerzity v Stanforde? „Panický strach z chýb znamená smrť každého pokroku. Láska k pravde je jeho ochranným štítom!“

Tak ako počítačové bity, aj my sa opäť zídeme v jednom celku. Sme časťami, nepatrnými čiastočkami „Toho“, k čomu nájdeme cestu späť - k nekonečnému kozmologickému spoločenstvu. Všetky úvahy, všetky filozofie sa trápia odpoveďou na otázku „prečo“ a „odkiaľ“. Teológ profesor Puccetti píše:

„Vedomosti sa nemusia bezpodmienečne získať vedeckou cestou a naozaj nijaká významná náboženská pravda sa nezískala touto cestou.“

Na prahu tretieho tisícročia nášho letopočtu je svet roztrieštený na päť veľkých súperiacich cirkví a tisíce fanatických siekt.

Technike sa s najväčšou istotou umožní nadviazať styk s cudzími inteligenciami vo vesmíre.

Ako sa im predstavíme?

Ako katolíci? Ako protestanti? Ako luteráni? Ako husiti? Ako mormoni? Ako moslimovia? Ako budhisti? Ako hinduisti? Ako pravoslávni?

Chceme, aby na nás cudzie inteligencie hľadali ako na duševne menejcenných, pretože v sobotu nepoužívame vypínač svetla (ortodoxní Židia)? Pretože nejeme bravčové mäso (moslimovia a Židia)? Pretože pokladáme chudé kravy a tučné potkany za posvätné (hinduisti a príbuzné náboženstvá)? Alebo preto, že sme krutým spôsobom ukrižovali nášho všemohúceho Boha?

Domnievam sa, že so vstupom do medzihviezdneho tretieho tisícročia neodvratne nastane koniec pozemského mnohobožstva.

Za predpokladu, že sme všetci časťami jedného mohutného „Toho“, už nemusí byť jediný Boh nepochopiteľným spôsobom súčasne dobrý i zlý. Už nebude zodpovedný za utrpenie a radosti, za skúšky a rozhodnutia. Pozitívne a negatívne sily nosíme v sebe sami, lebo všetci pochádzame z fenoménu „To“, ktorý bol vždy.

Nemôžem sa vyhnúť otázke, ktorá sa týka „Toho“, alebo otázky týkajúcej sa Boha. Ani nechcem, lebo som presvedčený, že náboženstvo so svojimi nespočítanými bohmi iba brzdí pokrok. Ako často boli náboženstvá a sekty zaklínajúce sa svojim jediným Bohom príčinou vojen, utrpenia a hanobnosti! Bez lepšieho pochopenia môžu byť spolupríčinou konca ľudskej existencie.

Systémový analytik Jay W. Forester z Massachusetts Institut of Technology vo svojom presnom matematickom modeli podal najdôkladnejšiu štúdiu o prírastkoch obyvateľstva a ich dôsledkoch. The limits of the growth (Hranice rastu) má názov kniha, v ktorej profesor Dennis Meadows v máji 1972 na základe Foresterových prepočtov zoznamuje svetovú verejnosť s perspektívami budúcnosti, vzbudzujúcimi obavy. Počet ľudí sa zvyšuje každodenne, každú hodinu.

Našu planétu zaplavuje ľudská povodeň. Všetci ľudia potrebujú potravu, odev, prístrešie. Všetci odhadzujú odpadky, špinu a rozmnožujú dusík. Bude treba viac úžitkovej hospodárskej pôdy, ako má k dispozícii naša Zem. Povrch Zeme sa rozbujať mestami a sídliskami ako metastázami rakovinového nádoru. Ak v poslednej núdzi vymiznú džungle a pralesy, ľudstvo sa udusi: budú zničené zdroje kyslíka. Elixír života - voda - už nebude stačiť, aj keď sa bude rátať s oceánmi a objemom polárneho ľadu. Vedci varujú: Zem bude zničená ešte pred rokom 2100.

Tento problém má len jedno riešenie: okamžitý a prísny zákaz pôrodov. Proti tomu sa stavajú mocní ľudia veľkých i malých náboženských spoločenstiev ako v nejakej kartelovej dohode, ktorou je opradený celý svet. Každé spoločenstvo ráta svoje ovečky a viac ovečiek znamená viac moci, a to aj vtedy, keď táto moc v skutočnosti znamená ľudskú biedu, čo Boh nechcel. Čo sa deje v mene Božom, je mocenská politika s tými najúbohejšími tvormi, je zločin páchaný na ľuďoch. Na obrazoch Božích?

Nemal by už človek konečne začať chápať sám seba ako bytostnú časť vesmíru? Z tohto zorného uhla by uviedol svoj vlastný význam do zodpovedajúcich relácií. Mohol by si svoj svet chrániť ako vlast' a súčasne smelšie siahnuť po hviezdach. Budúcnosť prinesie cesty do vesmíru - návštevy na Mesiaci boli len celkom nepatrným začiatkom - lebo budeme potrebovať suroviny a priestor. Cesta do vesmíru s pravdepodobnosťou, ktorá hraničí s istotou, prinesie aj stretnutie s „Pánom iných hviezd“.

Toto stretnutie sa nehodí do konceptu 20 000 náboženstiev a siekt. Veriaca ovečka, človek, musí zostať korunou stvorenia! Ako by na iných planétach mohli existovať inteligentné bytosti, ktoré by nad nami mali dokonca prevahu, bez božského stvoriteľského aktu? Je to také ťažké rozlúčiť sa s dôvernými rozprávkami, ktoré sme si obľúbili?

S obratnosťou Lucifera sa „ktosi“ usiluje túto budúcu techniku s jej cieľom sabotovať. „Ktosi“ varuje pred výsledkami výskumov zameraných na tento cieľ. Infiltrácia tohto myslenia vniká tak ostro a ľahko pod kožu, že niektorí múdri kritici, ktorí napadajú plánovanie ciest do vesmíru, ani nepozorujú, kto im pri ich argumentáciách vedie pero... Čo teda?

Čo robíť?

Majú sa vyhodit' do vzduchu chrámy a zbúrať kostoly?

V nijakom prípade.

Kde sa schádzajú ľudia a vedia Stvoriteľa, tam pociťujú blahodárne a posilňujúce spoločenstvo. V priestore sa ako tón vylúdený ladičkou vznáša tušenie niečoho veľkolepého. Chrámy a kostoly sú miesta na rozjímanie. Sú to priestory na spoločnú chválu nedefinovateľného. „Toho“, čo sme sa naučili pomodne volať Bohom. Tieto miesta zhromažďovania sú pre nás nenahraditeľné. Ale ostatné je zbytočné.

ZOZNAM LITERATÚRY

- Alfvén, Hannes: Kosmologie und Antimaterie, Frankfurt 1969
Allen, T.: Wesen, die noch niemand sah, Bergisch-Gladbach 1966
Anders, Ferdinand: Das Pantheon der Maya, Graz 1963
Andreas, P.- Adams, G.: Was niemand glauben will, Frankfurt 1967
Ardey, Róbert: Adam kam aus Afrika, Viedeň 1967
Banco de la Republica: Museo del Oro, Bogota 1968
Barreto, Felicitas: Danzas Indigenas del Brasil, Mexiko 1960
BaB, George F.: Archäologie unter Wasser, Bergisch-Gladbach 1966
Baudin, Louis: Der sozialistische Staat der Inka, Hamburg 1956
Beck, C. H.: Menschenzüchtung, Mnichov 1969
Bertelsmann: Hausatlas, Gütersloh 1960
Biedermann, Hans: Altmexicos heilige Bücher, Graz 1970
Blavatsky, H. P.: Die Geheimlehre, Zv. I.-IV, Londýn 1888
Blübel, Kurt: Projekt Übermensch, Bern-Stuttgart 1971
Bogen, H. J.: Knaurs Buch der modernen Biologie, Mnichov 1967
Boschke, F. L.: Erde von anderen Sternen, Düsseldorf 1965
Boschke, F. L.: Die Herkunft des Lebens, Düsseldorf 1970
Böttcher, Helmuth M.: Die große Mutter, Düsseldorf 1968
Braghine: Atlantis, Stuttgart 1939
Branco, Renato Castelo: Pre-Historia Brasileira, Sao Paulo 1972
Brentjes, B.: Fels- und Höhlenbilder Afrikas, Heidelberg 1965
Breuer, Hans: Kolumbus war Chinese, Frankfurt 1970
Brion, Marcel: Die frühen Kulturen der Welt, Kolín 1964
Bruckner, Winfried: Spuren ins All, Volksbuchverlag, b.r.
Buck, Peter: Vikings of the sunrise, New York 1938
Buttlar, Johannes v.: Schneller als das Licht, Düsseldorf-Viedeň 1972

Camp, L. S a C. C. de: Geheimnisvolle Stätten der Geschichte, Düsseldorf 1966
Cathie, B. L.: Harmonic 695, Wellington 1971
Ceram, C.W.: Der erste Amerikaner, Hamburg 1972
Charroux, Robert: Verratene Geheimnisse, Mnichov 1967
Charroux, Robert: Phantastische Vergangenheit, Mnichov 1969
Charroux, Robert: Unbekannt - Geheimnisvoll - Phantastisch, Düsseldorf-Wien 1970
Charroux, Robert: Die Meister der Welt, Düsseldorf 1972
Chen Chih-ping: Chinese history, Tchaj-pej, b.r.
Chiang Fu-Tsung: Masterworks of Chinese in the National Palace Museum, Tchaj-pej 1969
Chiang Fu-Tsung: The origin and development of the National Palace Museum, Tchaj-pej, b.r.
Codex Tro-Cortesianus, Americké múzeum Madrid
Comfort, Alex a kol.: Die biologische Zukunft des Menschen, Frankfurt 1971
Cordan, Wolfgang: Das Buch des Rates, Mythos und Geschichte der Maya, Düsseldorf 1962
Covarrubias, M.: Indian art of Mexico and Central America, New York 1957
Cramp, Leonard D.: Piece a jig-saw, Londýn 1966
Danielsson, B.: Vergessene Inseln der Südsee, Frankfurt-Berlin 1955
Däniken, Erich von: Erinnerungen an die Zukunft, Düsseldorf 1968
Däniken, Erich von: Zurück zu den Sternen, Düsseldorf 1969
Darlington, C. D.: Die Entwicklung des Menschen und Gessellschaft, Düsseldorf 1971
de Chardin, P. Th.: Die Zukunft des Menschen, Olten 1963
de Chardin, P. Th.: Der Mensch im Kosmos, Mnichov 1965
de Chardin, P. Th.: Die Entstehung des Menschen, Mnichov 1966
Deuel, Leo: Flights into yesterday, New York 1969

Disselhoff, H. D.: Gott muß Peruaner sein, Wiesbaden 1956
Ehrenreich, Paul: Die Mythen und Legenden der südamerikanischen Urvölker, Berlin 1905
Einstein, A.: Grundzüge Relativitätstheorie, Braunschweig 1963

- Eiseley, Loren: Von der Entstehung des Lebens und Naturgeschichte des Menschen, Mnichov 1959
Eissfeldt, Otto: Einleitung in das Alte Testament, Tübingen 1964
Eliade, Mircea: Kosmos und Geschichte, Düsseldorf 1953
Elsässer, Hans a kol.: Sind wir allein im Kosmos ? Mnichov 1970
Eugster, J.: Die Forschung nach außerirdischem Leben, Zürich 1969
Ferreira, Manoel Rodrigues: O misterio do ouro dos martirios, Sao Paulo 1960
Frischauer, P.: Es steht geschrieben, Mnichov 1967
Fuchs, Wilhelm: Formeln zur Macht, Stuttgart 1965
Gamow, George: Die Lebensgeschichte der Erde, Mnichov 1941
Gamow, George: Erde unser Planet, Mnichov 1963
Giro, Elvira: Rivelazioni spirituali cosmiche nella chiesa universale giurisdavidica della SS. ma Trinita, Rim 1968
Gomez, L. D.: San Augustin (Institute columbiano de antropología), Bogota 1963
Good-Irving, John: Phantasie in der Wissenschaft, Düsseldorf 1965
Grand Palais: Arts mayas du Guatemala, Pariz 1968
Haber, Heinz: Unser blauer Planet, Stuttgart 1965
Hagen, Victor von: World of the Maya, New American Library, New York, b.r.
Hambruch, Paul: Ponape, Ergebnisse der Südsee-Expedition, Berlin 1936
Hapgood, Ch. H.: Maps of the ancient sea kings, Philadelphia, b.r.
Heitmann, Karl E.: Die Urzeitjäger im technischen Paradies, Düsseldorf 1962
Herodot: Neue Bücher griechischer Geschichte, (Atlas, b.r.)

Herodot: Historien, knihy I-IX
Hertel, J.: Indische Märchen, Düsseldorf 1961
Heyerdahl, Thor: Aku-Aku, Frankfurt 1957
Hoenn, K.: Sumerische und akkadische Hymnen und Gebete, Zürich/Stuttgart 1953
Honoré, Pierre: Das Buch der Aktstenzeit, Düsseldorf 1967
Hübner, Paul: Vom ersten Menschen wird erzählt, Düsseldorf 1969
Jacobi, Clauss: Die menschliche Springflut, Berlin 1969
Jacobi, Berhard: Als die Götter zahlreich waren, Frankfurt 1968
Khuon, Ernst von: Waren die Götter Astronauten?, Düsseldorf 1970
Knaurs Welt-Atlas, Mnichov 1959
Knaurs Weltgeschichte, Mnichov 1959
Kohlenberg, Karl F.: Enträtselte Vorzeit, Mnichov 1970
Kolosimo, Peter: Sie kamen von einem anderen Stern, Wiesbaden 1969
Kolosimo, Peter: Viele Dinge zwischen Himmel und Erde, Wiesbaden 1970
Kolosimo, Peter: Woher wir kommen, Wiesbaden 1972
Kramer, S. N.: Geschichte beginnt mit Sumer, Mnichov 1959
Krassa, Peter: Gott kam von den Sternen, Viedeň 1969
Krickeberg, Walter: Märchen der Azteken und Inka, Jena 1928
Krickeberg, Walter: Die Religion des alten Amerika, Stuttgart 1952
Kühn, H.: Wenn Steine reden, Wiesbaden 1966
Kunstgewerbemuseum der Stadt Zürich: Felsritzungen im Val Camonica, Zürich 1970
Lavondés, Anne: Art ancien de Tahiti (Société des Océanistes), Pariz, b.r.
Lehner, E a J.: Lore and lure of outer space, New York 1964
Leon-Portilla, Miguel: Rückkehr der Götter, Die Aufzeichnungen der Azteken über Untergang ihres Reiches, Kolín 1962
Lhote, Henri: Die Felsbilder der Sahara, Würzburg 1963

Liebenfels, Lanz J. von: Bibliomystikon, Pforzheim 1930
Lindner, Helmut: Physik im Kosmos, Kolín 1971
Löbsack, Theo: Die Biologie und der liebe Gott, Mnichov 1968
Lucas, Heinz: Japanische Kultmasken, Kassel 1965
Lukian: Zum Mond und darüber hinaus, Zürich 1967
Maerth, Oscar Kiss: Der Anfang war das Ende, Düsseldorf 1971
Marins, Francisco: Expedicao os martirios, Sao Paulo, b.r.
Matschoss, Conrad: Beiträge zur Geschichte der Technik und Industrie (Jahrbuch des Vereins deutscher Ingenieure), Berlin 1928
Mazière, Francis: Insel des Schweigens, Berlin 1966
McLuhan, Marshall: Krieg und Frieden im globalen Dorf, Düsseldorf 1971
Melhart, James: Catal Hüyük, Bergisch-Gladbach 1967
Meißner, B.: Babylonien und Assyrien, Winters 1925
Melhedegard, Frede: Tut-ankh-amon er vagnet, Fredericia 1970
Metzger, Henri: Anatolien, Zv. I a II, Ženeva 1969
Ministerio da agricultura: Paraque nacional de sete cidades, Piaui 1971
Monod, Jacques: Le hasard et la nécessité, Pariz 1971

- Moricz, Juan: El origen americano de pueblos europeos, Guayaquil 1968
Moore, Patrick: Weltraum Atlas, Bern 1970
Museo de Etnología y Antropología: Publicaciones, Santiago de Chile 1922
Müller, Rolf: Der Himmel über dem Menschen der Steinzeit, Heidelberg 1970
National Museum of History: 4000 years of Chinese art, Tchai-pej, b.r.
National Palace Museum: Chinese cultural art treasures, Tchai-pej 1971
Newman, Alfred K.: Who are the maoris?, Londýn, b. r.
- Oliveira, Decio Rufino, de: Fenomenos parapsiologicos e energia consciente, Sao Paulo 1969
Osten-Sacken, P. v. der: Wandere durch Raum und Zeit, Stuttgart 1965
Ostrandler, Sheila- Lynn, Schroeder: PSI, Bern 1971
Paasonen, Heikki: Gebräuche und Volksdichtung der Tschuwassen, Helsinki 1949
Pauwels, L. - Bergier, J.: Aufbruch ins dritte Jahrtausend, Bern 1962
Pauwels, L. - Bergier, J.: Der Planet der unmöglichen Möglichkeiten, Bern 1968
Pauwels, L. - Bergier, J.: Die Entdeckung der ewigen Menschen, Bern 1970
Parrot, André: Sumer, Paríž 1960
Parrot, André: Assur, Paríž 1960
Philberth, Bernhard: Christlicher Prophetie und Nuklearenergie, Zürich 1967
Philbeck, Maynard: The search for the sun people, Washington D. C. 1968
Philip, Brother: Secret of the Andes, Londýn 1961
Ploetz, Karl: Auszug aus der Geschichte, Würzburg 1968
Pointer, Josef: Das Weltraum-Dilemma, Düsseldorf 1971
Prescot, William H.: Die Welt der Inkas, Ženeva, b.r.
Puccetti, Roland: Außerirdische Intelligent, Düsseldorf 1970
Reiche, M.: Geheimnis der Wüste, Stuttgart, b.r.
Rittlinger, Herbert: Der maßlose Ozean, Stuttgart, b.r.
Reader's Digest: Welt-Atlas, Stuttgart 1965
Rocholl-Roggersdorf: Das seltsame Leben des Erich von Däniken, Düsseldorf 1970
Rosenfeld, Albert: Die zweite Schöpfung, Düsseldorf 1970
Rüegg, W.: Die ägyptische Gotterwelt, Zürich/Stuttgart 1959
- Saher, P. J.: Symbole (Die magische Geheimsprache der Poesie), Rattingen 1968
Saurat, Denis: Atlantis und die Herrschaft der Riesen, Stuttgart 1965
Sänger-Bredt, Irene: Spuren der Vorzeit, Düsseldorf 1972
Sänger-Bredt, Irene: Ungelöste Rätsel der Schöpfung, Düsseldorf 1971
Schirmbeck, Heinrich: Ihr werdet sein wie Götter, Düsseldorf 1966
Schmidt, Ulrich: Treppen der Götter, Zeichen der Macht, Düsseldorf 1970
Schrader, Herbert L.: Der Mensch wird umgebaut, Frankfurt 1970
Schrader, Herbert L.: Der achte Tag der Schöpfung, Berlin 1964
Schwennhagen, Ludwig: Antiga historia do Brasil, Rio de Janeiro 1970
Seki, Keigo: Folktales of Japan, Chicago 1963
Sete, K.: Das ägyptische Totenbuch, Lipsko 1931
Shklovskii, I. S. - Sagan, C.: Intelligent life in the universe, San Francisco 1966
Smith, Percy S.: Hawaiki, Londýn 1910
Stein, Werner: Kultur-Fahrplan, Gütersloh 1970
Steinbuch, Karl: Die informierte Gesellschaft, Stuttgart 1968
Sterneder, Hans: Also spricht die Cheopspyramide, Freiburg i. Br. 1968
Stingl, Miloslav: In versunkenen Mayastädten, Lipsko 1971
Stingl, Miloslav: Otrovy lidojedů, Praha 1970
Stucken, Eduard: Polynesisches Sprachgut in Amerika und Sumer, Lipsko 1927
Stoddard, Theodore L.: Indians of Brazil in the twentieth century, Washington D. C. 1967
Sullivan, Navin: Die Botschaft der Gene, Frankfurt 1969
Taylor, Gordon Rattaray: Die Biologische Zeitbombe, Frankfurt 1968
Tobisch, O. Oswald: Kult, Symbol, Schrift, Baden-Baden 1963
- Toffler, Alvin: Der Zukunfts Schock, Bern 1970
Tomas, Andrew: Wir sind nicht die ersten, Bonn, b.r.
Tregear, Edward: The maori race, Wanganui, N. Z. 1926
Umschau Verlag: Die biologische Zukunft des Menschen, Frankfurt am Main 1971
Valle Jacques a Janine: Challenge to science, Chicago 1966
Vestenbrugg, Rudolf Elmayer: Eingriffe aus dem Kosmos, Freiburg i. Br. 1971
Villas Boas, O. a C.: Xingu, Rio de Janeiro 1970
Waters, Frank: Book of the hopi, New York 1963
Watson, James, D.: Die Doppel-Helix, Hamburg 1969

White, John: Ancient History of the Maori, zv. I-III, Wellington 1887
Weidenreich, F.: Apes, giants and man, Chicago 1946
Wedemeyer, Inge von: Sonnengott und Sonnenmenschen, Tübingen 1970
Wiesner, Joseph: Histoire de l'art, Paríž, b.r.
Waisbard, Simone: Tiahuanaco, Paríž 1971
NOVINY A ČASOPISY
Biologie in unserer Zeit: február 1972, „Gibt es Leben auf unseren Nachbarplaneten?“ od Egmona R. Kocha
Bild der Wissenschaft: december 1971, „Ein weiteres Geheimnis der Inkas“
Bremer Nachrichten: 30. decembra 1971, „Darwin hatte doch nichten recht“
Der Spiegel: č. 26, 1970, „Zottiger Adam“
Der Spiegel: č. 33, 1970, „Inka Schrift/Bunte Zeichen“
Der Spiegel: č. 34, 1971, „Kraft der Steine“
Der Spiegel: č. 49, 1971, „Alles geändert“
Der Spiegel: č. 15, 1972, „Heiße Nase“

Der Spiegel: č. 25, 1972, „Schweigen gebrochen“
Die Heilige Schrift: Verlag der Zwingli-Bibel, Zürich 1961
Die Weltwoche (Zürich): 28. februára 1972, „Besuch bei Jupiter, Erste Raumsonde zum majestätischen Planeten“ od Maxa Walmeiera
Die Weltwoche (Zürich): 1. marca 1972, „Vom Ursprung des Lebens. Natürliche Auslese bei toten Molekülen“ od Gerharda Geiera
Die Zeit: 12. novembra 1971, „Lebensstoff im All, Sternlicht verriet die Existenz hochkomplexer Moleküle“
Die Zeit: 4. februára 1972, „Menschliches Gen entstand im Labor“
El Comercio (Lima): 20. augusta 1970, „Peruanista dice que lengua incaica proviene de antigua cultura bulgara“
Nan Madol: Ponape District Economic Development Office, 1971
Neue Züricher Zeitung: 30. júna 1971, „Computer bestätigen Darwins Evolutionstheorie“ od Klausa Vosbecka
Neue Züricher Zeitung: 6. januára 1971, „Organische Verbindungen im interstellaren Raum“
New Zealand's Heritage: Zv. I a II, 1971
O Cruzeiro: 23. marca 1972, „Bep-Kororoti o Guerreiro do Espaco“ od Joao America Pereta
O Estado de Sao Paulo: 2. decembra 1970, „Cirurgia na idade da pedra“
O Globo: 14. júla 1971, „Gruta com mais de seis quilo metros“
O Globo: 19. septembra 1970, „A cidade que Fawcet nao encontrou“ od Joao America Pereta
Offenbach Post: 3. oktobra 1970, „Das Volk aus dem See kann nicht antworten“
Projeto Piaui: Piaui 1971 (Brasil)
Süddeutsche Zeitung: 3. septembra 1971, „Leben - älter als die Erde?“
Süddeutsche Zeitung: 30. decembra 1971, „Universum doppelt so alt wie angenommen“

Star 7 O'Clock: 18. septembra 1971, „Is this a 1000 year old model of a jet Plane?“ od Francosa Coopera
Symmetric des Weltalls: b. r. od Andreja Sacharova
Tages Anzeiger (Zürich): 26. apríla 1971, „Fünf Millionen Jahre alte Vormenschenreste gefunden“
Tages Anzeiger (Zürich): 19. mája 1972, „So geht die Welt zugrunde“
Tages Anzeiger (Zürich): 1. júna 1972, „Australier auf der Jagd nach Leben im Weltall“
Umschau in Wissenschaft und Technik: zošit 22, 1971, „Wie groß sind Fixsterne?“ od prof. F. Schmeidlera
Umschau in Wissenschaft und Technik: zošit 25, 1971, „Elektronenstrahlen als Werkzeug“ od Bertholda W. Schuhmachera
Umschau in Wissenschaft und Technik: zošit 26, 1971, „Elektrostatische Ionentriebwerke“
Umschau in Wissenschaft und Technik: zošit 1, 1972, „Kompakte Galaxien“ od Johanny Hoffmannovej
Umschau in Wissenschaft und Technik: zošit 3, 1972, „Molekül im interstellaren Raum“ od Jamesa Lequeuxa
Umschau in Wissenschaft und Technik: zošit 4, 1972, „Aminosäuren in drei Meteoriten“
Ultima Hora (Brasil): 8. apríla 1972, „Descoperto Fossil de una Civilizacao perdida no Brasil“
Weser Kurier: 19. februára 1972, „Inkas hatten doch eine Schrift“
Weser Kurier: 15. januára 1972, „Die C-14 Uhr ging falsch“
Weekend: 14. januára 1970, „Is this a 1000 year old plane?“

Copyright © Erich von Däniken Translation © Vladimír Roškovský, 1996 Slovenské vydanie © Remedium, Bratislava 1996

REMEDIUM

Z nemeckého originálu Erich von Däniken: Aussaat und Kosmos vydaného vydavateľstvom Bastei Lübbe, 1991 preložil Vladimír Roškovský

Zodpovedná redaktorka Mária Krkošková

Cover Design © Art & Design Group

Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o.

Printed in Slovakia

I.vydanie Bratislava 1996 ISBN 80-85352-95-8